

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 11^{ον}
ΑΡΙΘ. 556



Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ:
*Η ιστορίες
του νερόβρασιου*
Ο ΑΣΤΕΙΟΣ
ΤΗΣ ΠΑΡΕΑΣ

Εβδομαΐς



Ο «Βάτραχος» στο «Περροκέ» μέ νούμερα σπουδαία και...

Τό καλοκαίρι ἔφτασε, τῶπαμε στ' ἄλλο φύλλο
κι' ἄρχισε ὅπως εἶδατε σιγά - σιγά ἡ ζέστη.
Εἶπα λοιπόν κι' ἐγώ προχτές: Νομίζω πῶς ὀφείλω
νά: πᾶ νά δῶ καμμιά «ρεβύ», λίγο Μακρῆ Ὁρέστη
λίγη Γκιουζέππε Κοῦλα
ποῦναι ἀρτίστα πάντοτε κατ' ἐξοχὴν γλυκοῦλα.

■
Αὐτὰ ἐσκέφθην καί,
χωρίς πολλὴν συζήτησιν πῆγα στο «Περροκέ»
να δῶ κι' ἐγώ τὸ «Βάτραχο» τοῦ Ἀντωνάκη Βώττη
ποῦ θέσιν εἰς τοὺς συγγραφεῖς κατέχει πάντα πρώτη
Στις δέκα, δέκα καὶ μισή, ἀνοιξε ἡ αὐλαία
μέ μπῆρο ἐξαιρετικὸ καὶ ὄχι νυσταλέα.
Ἐάν λοιπόν, ὡς λέγουσι, ὁ συγγραφεὺς κοιμᾶται
ὁ θεατὴς στο ἔργο του, ποτέ του δὲν χασμᾶται.
Γιατὶ ἔχει χιοῦμορ ἄφθονον, πολλὴ ζωὴ καὶ μπῆρο
κι' οὐδὲν ἀστεῖο κρῦο.
Ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστα
ποῦ θά γραφῆκαν τάχιστα
καὶ ἐν μεγίστη βία.
δοθέντος ὅτι μουσικὴν δὲν ἔγραψ' ἡ συμβία,
κι' ἡ μουσικὴ τοῦ Ντ' Ἀντζελις—ὀλίγη Ἀραβία,
λίγο Παρίσι, λίγη Ἑλλάς,
λίγος Μπετόβεν καὶ μαζί λίγη γνωστὴ ρομβία —
εἰν' ἐλαφρῶς « Hélas ».

■
Κι' εἶδα στὰ Παρασκηνία πράγματα φοβερὰ
ὡς Μεθυσμένο τὸ Μακρῆ... νά πίνη ὀχτῶ νερὰ
ὄσα περίπου καὶ τὰ «μπίζ» ποῦ κάνει στο μπεκρῆ
γιατὶ ὁ κόσμος ὁ πολὺς λατρεύει τὸ Μακρῆ.
Τὸ ἔργον, εἶπαν μερικοί, εἰν' ἐλαφρῶς... μακρῶ
κι' ἄλλοι εὐρῆκαν νούμερα σὲ πνεῦμα ἑλλιπῆ,
μά καὶ τοῦ Βώττη ἔψεξαν τὸν τρόπο τὸν ἄβρο του.
Μὰ δὲ βαρυέσαι, ὡς γνωστόν, καθένας θὲ νά πῆ
περὶ «Βατράχου» τὸ μακρῶ ἀλλὰ καὶ τὸ κοντὸ του.
Ἐνα εἶναι τὸ βέβαιον. Ὅτι φωτίζει ἡ ράμπα
πολύ καλῆς ποιότητος κι' ἀφθονωτάτην γάμπα.
Δραχμαὶ πεινήντα γιὰ νά μπῆς, φρενῶ πῶς εἶναι τζάμπα!

Στιχοπλόκος

ΤΕΤΑΡΤΗ

25

Μαΐου 1938

Σ' αὐτὸ τὸ φύλλο:

Η ΑΠΟΛΥΤΡΟΣΙΣ

Ἐνα ἀριστουργηματικὸ διήγημα τῆς Γαλλικῆς φιλολογίας.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΑΔΡΕΑ 1. Τζόλια

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

35282

—“Α! Έκανε πάλι ο Γιάννης ησυχος κι’ όλας, κι’ ευχαριστημένους που θα διορθωνόταν πάλι η κατάσταση. Είγ’ ένα ύφος σ’ά νάλεγε: «μ’ άφου είν’ έτσι τι μ’ άπασχολείτε βρέ άδερφέ; Θά δουλέψετε και θα τ’ά ξανακάνετε, φυσικά!» Και για να ενισχύση μέσα του την έμπιστοσύνη στη λογική αυτής της φυσικής έκδοσης, είπε κι’ αυτός έπίσημα και σοβαρά: —“Άλλωστε άν μ’άς χρειασθούν και χρήματα, δέν είναι δύσκολο να βρούμε. Έχουμε τόσοους φίλους πλούσιους.

—“Ε, βέβαια! άπάντησε τώρα ή μητέρα σάν άφηρημένη, γιατί ο πατέρας δέν ειπε τίποτα. Φαίνεται πως τόν περαζε στο φιλότιμο να ζητήσει άπ’ τους φίλους του ύποστήριξη — σκέφθηκ’ ο Γιάννης. “Άλλα μήπως δέν μπορούσε να πάρη άπ’ το θείο Πέτρο; Τόν ντρεπόταν κι’ αυτόν; “Οχι δά! Πολύ κουτός θάταν. “Υστερα, τί; Μήπως δέ θα του τ’άδινε πίσω.

Φαίνεται πως τόν περαζε στο φιλότιμο να ζητήσει άπ’ τους φίλους του ύποστήριξη — σκέφθηκ’ ο Γιάννης. “Άλλα μήπως δέν μπορούσε να πάρη άπ’ το θείο Πέτρο; Τόν ντρεπόταν κι’ αυτόν; “Οχι δά! Πολύ κουτός θάταν. “Υστερα, τί; Μήπως δέ θα του τ’άδινε πίσω.

—“Ε, βέβαια! άπάντησε τώρα ή μητέρα σάν άφηρημένη, γιατί ο πατέρας δέν ειπε τίποτα. Φαίνεται πως τόν περαζε στο φιλότιμο να ζητήσει άπ’ τους φίλους του ύποστήριξη — σκέφθηκ’ ο Γιάννης. “Άλλα μήπως δέν μπορούσε να πάρη άπ’ το θείο Πέτρο; Τόν ντρεπόταν κι’ αυτόν; “Οχι δά! Πολύ κουτός θάταν. “Υστερα, τί; Μήπως δέ θα του τ’άδινε πίσω.

—“Ε, βέβαια! άπάντησε τώρα ή μητέρα σάν άφηρημένη, γιατί ο πατέρας δέν ειπε τίποτα. Φαίνεται πως τόν περαζε στο φιλότιμο να ζητήσει άπ’ τους φίλους του ύποστήριξη — σκέφθηκ’ ο Γιάννης. “Άλλα μήπως δέν μπορούσε να πάρη άπ’ το θείο Πέτρο; Τόν ντρεπόταν κι’ αυτόν; “Οχι δά! Πολύ κουτός θάταν. “Υστερα, τί; Μήπως δέ θα του τ’άδινε πίσω.

—“Ε, βέβαια! άπάντησε τώρα ή μητέρα σάν άφηρημένη, γιατί ο πατέρας δέν ειπε τίποτα. Φαίνεται πως τόν περαζε στο φιλότιμο να ζητήσει άπ’ τους φίλους του ύποστήριξη — σκέφθηκ’ ο Γιάννης. “Άλλα μήπως δέν μπορούσε να πάρη άπ’ το θείο Πέτρο; Τόν ντρεπόταν κι’ αυτόν; “Οχι δά! Πολύ κουτός θάταν. “Υστερα, τί; Μήπως δέ θα του τ’άδινε πίσω.

—“Ε, βέβαια! άπάντησε τώρα ή μητέρα σάν άφηρημένη, γιατί ο πατέρας δέν ειπε τίποτα. Φαίνεται πως τόν περαζε στο φιλότιμο να ζητήσει άπ’ τους φίλους του ύποστήριξη — σκέφθηκ’ ο Γιάννης. “Άλλα μήπως δέν μπορούσε να πάρη άπ’ το θείο Πέτρο; Τόν ντρεπόταν κι’ αυτόν; “Οχι δά! Πολύ κουτός θάταν. “Υστερα, τί; Μήπως δέ θα του τ’άδινε πίσω.

= “Ηταν λοιπόν =
«κάτι» κι’ αυτός!

έπίσημη άπάντηση προετοιμασμένη, κατηγορηματική και μ’ όλες τις σοβαρές εξηγήσεις: —“Η ώρα ή καλή παιδί μου! ειπε. Κι’ έμεινε κι’ ή ίδια παγωμένη άπ’ την άπάντηση που δωσε. Τι έπαθε καλέ; Γιατί το είπ’ αυτό; Μά δέν της δόθηκε ο καιρός να συνέλθη και να μετανιωθή. “Ο Γιάννης ρίχτηκε στην άγκαλιά της και τή γέμισε φιλά.

—“Χρυσή μου μαμάκα πόσο σε λατρεύω!... —“Αγάπη μου! “Αγοράκι μου! Τόν πήρε στα γόνατά της και τόν χόρευε όπως και τότε που ήταν πέντε χρονών μαρό. “Εκείνος άρχισε να τής λέη για την άγαπημένη του. —“Αύριο, μαμά, θα στη φέρω. “Αχ! Νά τή δής, μαμά! Κουκλα, σου λέω, Κουκλα!

—“Απάνω στην ώρα μπήκε κι’ ο πατέρας. “Ο Γιάννης μέσ’ τόν έξαλλο ένθουσιασμό του, δέν ειχε καιρό να ξαναρχιση τους προλόγους. —“Μπαμπά, παντρεύουαί! φώναξε. Και πήδησε στην άγκαλιά του! “Ετσι τώμασε κι’ ο μπαμπάς το μεγάλο γεγονός. Καί... τι μπορούσε να πη κι’ αυτός στο μοναχογιού του; —“Η ώρα ή καλή παιδί μου! ειπε.

Κι’ άφου τόν φίλησε, ρώτησε να μάθη πιά... για τις λεπτομέρειες! “Οταν τού τ’άπαν όλα, είν’ ή άλήθεια πως ζύνισε τ’ά μούτρα του κι’ έκανε μια γκριμάτσα που ζωγράφισε ζωηρά τις ρυτίδες στο μέτωπό του. Μά δέ μίλησε. —“Γαβρομουσουιάζεις μπαμπά, έπειδ’ είναι φταγιά, μάντεψε ο Γιάννης. Δέν πιστεύω να προτιμούσεε μια μέ προίκα που να μ’ έκανε δυστυχημένο; Τήν άγαπώ πολύ, μπαμπά! Κι’ εκείνη, με λατρεύει. “Υστερα... τι να τή κάνουμε τήν προίκα; “Εγώ, δόξα σοι ο Θεός, μπορώ να τή ζήσω καλά.

—“Ναι, βέβαια, δέ σου λέω, ειπε πάλι ο πατέρας άφου κυττάχτηκε με τή γυναίκα του. —“Και σε δεκαπέντε μέρες είν’ ο γάμος. “Ο Γιάννης ήθελε να γίνη «έπίσημος» με «κεκλιμένους» με γεύμα και με χορό, μά ο πατέρας επέμενε να τόν κάνουν «έν στενωό οικουγενειακό κύκλο».

—“Ετσι συνηθίζεται τώρα, ειπε κι’ ή κυρία Μερόπη. Κι’ ο Γιάννης πείσθηκ’ έπί τέλος. Μά ή άλήθεια είναι πως αυτό τόν στεναγόρησε τόσο που έννοιωθε τήν εύτυγία του λιγώτερη τή βραδυά που παντρευόταν. “Ηταν ή πρώτη φορά που τ’ά ποάματα δέ γίνόντουσαν όπως τ’ά ήθελε.

—“Ε, άπό κείνο το βράδυ, ή μάλλον άπ’ τήν άλλη μέρα το πρωί, ο Γιάννης έκανε τήν προσωπική γνωριμία της ζωής κι’ έπιασε κι’ αυτός μαζί της σγέσεις άπ’ εύθειας. “Εγκατεστάθηκε με τή γυναίκα του στο πατοικό σπίτι. «Προς το παρόν» ειχε πη ή κυρία Μερόπη, «ώσπου να τεγχετοποιηθούν». Κι’ ύστερ’ άπ’ τις εύτυχιμένες στιγμές τής πρώτης νύχτας — που ή μητέρα του τόν άνάγκασε να τήν περάση κι’ αυ-

τήν στο σπίτι κι’ όχι στην Κηφισιά, γιατί το ειχε, λέει, γαυρί — ο Γιάννης γλυκοκοιμότανε το πρωί, μακάριος. “Οταν κατά τις έντεκα, ζύπνησ’ άξασφα άπ’ τις φωνές τής γυναίκας του: —“Σήκω, Γιάννη!... —“Ε; —“Εύπνα! —“Τι είναι; Τι τρέχει; —“Σήκω, σου λέω!..

Είδε τή γυναίκα του άναμαλλιασμένη, ξαναμμένη, με τις πτυχίες και τ’ά πασομακία να σκύβη άπάνω του. “Η φωνή της ήταν τρομαγμένη. —“Τι συμβαίνει; —““Ηρθε κάποιος μ’ ένα έγγραφο. Θά σου πη... “Ελα, σήκω, είν’ άνάγκη.

Χωρίς να καταλαβαίνει τίποτα, πετάχτηκ’ άπάνω ζαλισμένος άπ’ τόν ύπνο, φόρεσε τις παντόφλες του και β-ήκε στο γάλλ. Βρέθηκε μπροστά σε τρεις κακοντυμένους ανθρώπους κι’ έναν άρχιφύλακα.

“Ο ένας καθόταν στο τραπέζακι και κάτι έγγραφε. Οι άλλοι στεκόντουσαν όρθοί, και στον καναπέ ή μητέρα του ήταν σάν λιποθυμισμένη. Τάσασε!

—“Τι είναι; ειπε άνήσυχα. Δέν τ’ άπάντησε κανείς. “Ο άνθρωπος που έγγραφε, σήκωσε τ’ά μάτια του και τόν κυττάξε. —“Είσθε γιός του κυρίου Λιναρά; —“Μάλιστα. —“Κατάσχεσις είναι, άνήγγειλε τότε ψυχρά και μ’ έπαγγελματική θλιψη ο δικαστικός κλητήρας.

—“Πάμε μέσα παιδί μου να σου πω, τούπε ή μητέρα του και τόν τράβηξε. Πίσω της ήρθε κι’ ή Πιπίτσα. Μπήκανε στην κρεβατοκάμαρα. Κι’ εκεί πιά, κλαίγοντας ή κυρία Μερόπη, άποφάσισε, για πρώτη φορά στη ζωή της να μιλήση στο γιού της καθαρά. Και τού τ’άπε όλα. Δέν ειχανε πιά πεντάρα. “Ηταν καταστραμμένοι τελειωτικά. Το μαγαζι θάκλεινε σήμερ’ αύριο. Το έμπορεύμα ήταν καταγεμένο. Κι’ άπ’ το σπίτι θα τούς έπαιρναν ό,τι ειχε αξία: Διαμαντικά, ταμπλά, γαλιά, άσημικα, βάζα, σερίβτσια το πιάνο... όλα! Θά τούς έμειναν μόνο τ’ά έπιπλα ξερά.

“Ο Γιάννης άκουγε σάν ήλιθιος, ξεροκαταπίνοντας διαρκώς. Κι’ όταν ή μητέρα του τελείωσε μ’ ένα ξέσπασμα λυγμών: —“Μαμά, ειπε, γιατί λοιπόν δέ μου τ’ά λέγατε και μένα όλ’ αυτά; Κάτι θά μπορούσα να κάνω κι’ εγώ!... —“Τι νάκανες έσύ παιδί μου;... Τώρα έκλαιγε κι’ ή Πιπίτσα μαζί με τήν κυρία Μερόπη. “Εκλαιγε... για τήν άτυχία της! “Ακούς εκεί «να πέση μέσ’ τήν ώρα»; Γκίνια κι’ αυτή! “Η κακομοίρα ή πεθερά προσπαθούσε να τήν παρηγορήση. “Ε, δέν ήταν τ’ά πράγματα κι’ άπελπιστικά. Θά δανειζόντουσαν...

“Ο Γιάννης τήν έκοψε. “Αλήθεια, τώρα που ειπε «να δανειζόντουσαν» για δέν προλαβαίνα; Για δέ ζητούσαν άπ’ το θείο Πέτρο; Καί... τώμασε κι’ αυτό. “Η κυρία Μερόπη ειχε πάρει πιά τόν καθήρο και — με πόνο άλήθεια — τ’άλεγε όλα. “Εζήτησαν άπ’ το θείο Πέτρο, τόν παρακάλεσαν, τόν έκλιπαρήσαν, πέσανε στα πόδια του... Μά δέν έγινε τίποτα. Στάθηκε άδύνατο να τούς λυπηθί.

“Ο Γιάννης έμειν’ άναυδος! “Αρνήθηκε λοιπόν να τούς βοηθήση ο θείος Πέτρος, ο άδελφός του πατέρα του; Αυτό δέ μπορούσε να τόν πιστέψη. “Η κυρία Μερόπη κούνησε το κεφάλι της.

—“Αρνήθηκε, μάλιστα! Κι’ οι άλλοι; Οι συγγενείς; Οι φίλοι; Οι... “Η κυρία Μερόπη πρόλαβε τήν σκέψη του. —“Όλοι! “Όλοι! —“Όλοι! —“Όλοι!

Αυτό δέ μπορούσε να τόν πιστέψη. “Η κυρία Μερόπη κούνησε το κεφάλι της. —“Αρνήθηκε, μάλιστα! Κι’ οι άλλοι; Οι συγγενείς; Οι φίλοι; Οι... “Η κυρία Μερόπη πρόλαβε τήν σκέψη του. —“Όλοι! “Όλοι!

—“Όλοι! Κι’ οι δικοί του οι φίλοι τ’ά ίδια. Κανείς δέν γύρισε πιά να τούς δη. Κανείς δέν τούς βοήθησε, κανείς δέν τόν παρηγορήσε, κανείς δέν τούκανε παρέα. “Ενας - ένας «κόψανε», και στο δρόμο τόν χαιρετάγαγε βιαστικά μ’ ένα «γεια» σου τυπικό, πολλές φορές γεμάτο ειρωνία. “Η ζωή του φαινόταν τώρα πολύ λιγώτερο γλυκειά κι’ οι άνθρωποι δέν ήταν πιά γεμάτοι καλωσύνη. Μά ως τόσο τούγε μένει ένας. “Ο Τάσος, ο φίλος του ο παιδικός, που στάθηκε φίλος άληθινός και στη δυστυχία. “Ηταν καλό παιδί ο Τάσος και τόν συμπόνεσε μ’ όλη του τήν ψυχή. Δέν ήταν ο καυμένος πλούσιος, μά ό,τι μπορούσε τούκανε. “Εργαζότανε στην Τράπεζα μά ειχε φτάσει να παίρνη μισθό καλούτσικο. “Επτά γιλιάρδες δραχμές. “Απ’ αυτό το μισθό θυσίαζε αρκετά για τόν άτυχο φίλο του κι’ ένεργουσε κι’ αυτός μαζί με τόν πατέρα του για να διορισθί κάπου ο Γιάννης. Μόγθος, τρεξίματα, βάσανα... Μετά πολλά, τέλος πάντων, το καταφέρανε! “Ο Γιάννης διορίσθηκε «έφορειακόσ» επί μισθό και βαθμωό γραφέωσ’ τ’άξεωσ’!

“Οταν πήρε το γαρτί στο χέρι και το διάβασε και το ξαναδιάβασε — «έπί μισθό και βαθμωό γραφέωσ’ γ’ τ’άξεωσ’ — ένοιωσε πραγματικά τήν αξία του. Χίλιες πεντακόσιες δραχμές τόν μήνα! “Αν ειχε πάει τότε κι’ αυτός με τόν Τάσο στην Τράπεζα, θάπαιρνε τώρα τόν ίδιο μισθό. Μά βλέπεις, που μυαλό τότε.

—“Τώρα πρέπει πιά ν’ άρχισης άπ’ τήν άργη! Τούλεγε με κάποιο ύφος κι’ ο Τάσος. “Άλλοτε θαύμαζε κι’ αυτός κι’ έτρεμε μπρός στη γνώμη του, μά τώρα ήταν ο δυνατός, ο άσφαλισμένος, κράταγε κοτζάμ - άσπίδα και φορούσε θώρακα σιδερένιο πολεμώντας με τή ζωή. “Εφτά γιλιάρδες δραχμές τόν μήνα! Και τόν συμβουλεύε: —“Τώρα πρέπει ν’ άρχισης άπ’ τήν άργη.

“Για να μη φτάσης ποτέ ούτε στη μέση» συμπλήρωνε άπό μέσα του. Κι’ ή Ζωή, ή καινούργια Ζωή άρχισε να τόν κατρακυλάη. Φτώχεια, γκρίνια και κακοπέραση. Δανειζόταν για να κάνει ένα ψευτοφούστανο τής Πιπίτσας και πνιγότανε στα μικροχρέη και στις «μηνιαίες δόσεις» ώσπου ο Τάσος πάντα τόν έσωζε. Μά έννοούσε να τού δείρη καλά τήν αξία τής δραχμής πριν τού τή δώση. Κι’ ειχε γίνει στο σπίτι και σ’ αύτους ένας άφεντικός που έλεγε τή γνώμη του σ’ά νάδινε διατάγες κι’ άσπνε τ’ά νεβρού του να ξεσπάζουν έλεύθερα και τ’ά καρπίτσια του να έκδηλώνωνται άδίσαιστα άπό κανόνες συμπεριφοράς. Σιγά - σιγά ο Τάσος άρχισε να εμψνέη σ’ όλους μέσ’ το σπίτι ένα συναίσθημ’ άλλόκοτο, κάτι σάν σεβασμό, σάν μίσος και σάν φόβο... “Ος τόσο όλοι τσακίζόντουσαν να τόν περιποιηθώ, κι’ άνεγόντουσαν πασοθενίες κι’ έκοήεις νευρικές, για τήν άνάγκη, ναρι-παράπονο καν! Κι’ όσο περνούσε ο καιρός και τ’ά οικονομικά χειροτέ-

= “Ηταν λοιπόν =
«κάτι» κι’ αυτός!

ρευαν, τόσο ο Τάσος πλήρωνε και πλήρωνε. Οι χίλιες όχτακόσιες δραχμές του Γιάννη δέν έφταναν ούτε για τσιγάρα. “Ετσι ήρθε μια μέρα που ή κυρία Μερόπη δέν μπορούσε πιά να δανεισθί άπό πουθενά κι’ ο Τάσος άφου τού εξήγησε ή Πιπίτσα τήν «κατάσταση», ανέλαβε όλα τ’ά έξοδα του σπιτιού: το μπακάλη, το μανάβη, τόν ψωμά, τ’ά γαλατά... “Ετσι έγινε έπίσημα «άφεντικός». Κι’ ή δουλά ακόμα όταν έλεγε «ο κύριος Τάσος», έπαιρνε στάση ύποτακτική. Ένω όταν έλεγε «ο κύριος» ή «ο κύριος Γιάννης» στα μάτια της ζωγραφίζόταν μια περιφρόνηση.

Κι’ ο καιρός περνούσε... “Ολα γίνανε σιγά - σιγά συνήθεια. “Ο Τάσος μίλησε μια μέρα με το πατρικό του σπίτι και κουβάλησε τα πράγματά του εκεί. “Ο Γιάννης δούλεψε πάντα επί «μισθό και βαθμωό γραφέωσ’ γ’ τ’άξεωσ’» κι’ ο πατέρας ζούσε με τ’ άνευρο «να ξαναφτιάξη το μαγαζι», κι’ έτρεχε άσποκα άπ’ γραφείο σε γραφείο κι’ άπό Τράπεζα σε Τράπεζα ζητώντας δάνεια και πιστώσεις χωρίς έγγύηση και χωρίς άντίκρυσμα. Εύρισκε όλες τις πόρτες κλειστές. Μά ως τόσο δέν έχανε τις έλπίδες του για τήν «αύτη» τήν «αύτη» στη ζωή του!...

“Η Πιπίτσα πάλι δέν ειχε και σοβαρούς λόγους να ναι δυστυχισμένη. “Ο Τάσος τής φερότανε πολύ ευγενικά κι’ όταν εκείνη ήταν νευρική με κανένα, αυτός έπαιρνε το μέρος της και τούς άποστύμωνε όλους. Μια μέρα ή κυρία Μερόπη τής ειπε να μπαλώση κάτι κάλτσες κι’ ή Πιπίτσα τήν άποπρη. Το μεσημέρι στο τραπέζι έγινε καυγάς. Κι’ έπειδή ή κυρία Μερόπη επέτρεψε σ’ ένα δάκρυ της να τρέξη, ο Τάσος τής πέταξε τήν πετοέτα σχεδόν στα μούτρα και τής φώναξε άπότομα: —“Αμα δέ σας άρέσει μπορείτε να φύγετε.

“Η καυμένη ή γρηά μαρμάρωσε. Νά φύγη; “Από πού να φύγη λοιπόν; “Από το σπίτι της; “Ερριέ; Ένα βλέμμα γεμάτο πόνο και ίκεσία στο γιού της. Μά δέν άντικρυστήκαν τ’ά μάτια τους. “Ο Γιάννης έτρωγε σιγά, ήρεμα, με μηχανικές κινήσεις, άταραξίως τήν μακαρονόδα του. “Ο άντρας τής πάλι περιορίστηκε να διακόψη άπότομα το φαί του και ν’ άνάψη μισό τσιγάρο. “Ηταν καιρός τώρα πούκοθε το τσιγάρο στη μέση, δέθεν για τήν υγεία του μά πρηνματικά για οικονομία). “Ετσι ή κυρία Μερόπη πήρε τήν άπόφαση να ύπερασπισθί τόν έαυτό της μόνη της, και σάν κάποιος άλλος άνθρωπος «να ζύπνησ’ άξασφα μέσα της, σηκώθηκε έπάνω σεβαση και με μια γεννοουία νευατή άειοπρέπεια έδειξε τήν πόρτα στον Τάσο.

Κι’ ο Τάσος έφυγε. Μά για είκοσι τέσσερις ώρες μόνο! Τήν άλλη μέρα γύρισε. Μόνος του ο Γιάννης πήγε και τόν έφερε κι’ άνάγκασε τήν κυρία Μερόπη να τού ζητήσει συγγνώμη. Δηλαδή... δέν τήν άνάγκασε αυτός. Τής έκανε τόν έκείασμό ή ζωή ή ίδια, ή μοίρα προσωπικάς! Πώς θα ζούσαν άν έφευγε ο Τάσος; Ναι, πώς θα ζούσαν; “Σ’ αυτό το έρωτηματικό που ώρθώθηκε μπροστά της, τεράστιο, άλύγιστο, άδυσώπητο, δέν μπόρεσε ν’ άπάντηση παρά μονάχα ζητώντας συγγνώμη άπ’ τόν Τάσο. “Ετσι, ο «κύριος Τάσος» ο άφεντικός, έναγαύρισε με το μαστίγιο στο χέρι!

Το ίδιο εκείνο βράδυ ο Γιάννης άποφάσισε να τού μιλήση κ α θ α ρ ά. Τόν έβγαλε στο μπαλκόνι, τούδωσε τσιγάρο και τ’ άνοιξε τήν καρδιά του. Ναι! “Σ’ αυτόν, τόν έχθρό του, το χειρότερο έχθρό του, που τόν μισούσε μ’ όλη τή θηριωδία τού “Ανίσχυρου για το Δυνατό, σκέφτηκε να έξομολογηθί, να τ’ά πη όλα, να ξαλαφρώση. Και τού μίλησε ώμα, καθαρά, χωρίς περιστροφές και χωρίς άμορφες φράσεις που να ντύουν τήν “Αλήθεια!... Τού τ’άπε όλα: «“Η γυναίκα του τόν ειχε άναγκάσει να τόν ξαναφέρη στο σπίτι. Το ήξερε κι’ αυτός πως ειχαν σχέσεις οί δύο τους! “Οχι, δέν τώμασε τώρα... “Ηταν καιρός που τούς ειχε δη να φιλιούνται, μέσ’ άπ’ τόν καθρέφτη. Κι’ ύστερα, ή μητέρα του τούχε μιλήσει πολλές φορές γι’ αυτό. “Ηρθε στιγμή που τού φώναξε φτύνοντας τον κατάμουτρα: “Εισ’ ένας άτιμος, ένας παληάνθρωπος». Μ’ αυτός το κατάπτε. Συνηθισε σε κάθε ταπεινώση, σε κάθε κλωτσιά, σε κάθε έξευτελισμό. Πήρε τή μεγάλη άπόφαση να σκύβη πάντα το κεφάλι. Γιατί; Τήν άγαπούσε τή γυναίκα του; “Οχι. “Ηταν τώρα καιρός που δέν τήν άγαπούσε πιά. Ούτ’ αυτήν, ούτε κανένα. “Όλους τούς μισούσε, τούς άπεχθάνονταν, τούς άηδίαζε. Τή γυναίκα του, τή μούρα του, τόν πατέρα του, και περισσότερο άπ’ όλους τόν έαυτό του. Γιατί λοιπόν έκανε όλες αυτές τις θυσίες, γιατί δέν έπαιρνε το καπέλλο του να φύγη, να δώση στο καταραμένο αυτό σπίτι δέκα μουντζές και να πωη να φιάξη μια καινούργια ζωή, ίσως άμορφη, ίσως άσχημη, μά πάντα πιο ανθρώπινη;»

“Ο Τάσος τόν άκουγε άναυδος, άπροετοιμαστος για κάθε άπάντηση, ταραμμένος άπ’ τήν άμηχανία. “Ισως και φοβισμένος λιγο. Πού ήθελε λοιπόν να φτάση ο περίεργος αυτός τύπος που δέν ήταν ούτε γνωστικός ούτε τρελλός, ούτε σοβαρός ούτε γελοίος; “Ο Γιάννης ειχε σταματήσει να μιλάη. “Ο άλλος νόμισε πως αισθανόταν δυό μάτια έχθρικά να καρφώνουνται άπάνω του. Το σκοτάδι ήταν πηχτό κι’ όμως σε μια στιγμή τού φάνηκε πως ειδε τ’ά μάτια του «παιδικού του φίλου» να λάμπουνε μέσ’ τή νύχτα γεμάτα άγρια χαρά, σ’ά μάτια θηρίου που τού γεννιέται

(Το τέλος στη σελίδα 36)

Σήμερα: Τά «εύδυμα του Δικαστηρίου» εις τήν σελίδα 15

ΕΝΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

(Τὰ προηγούμενα)

Η Βίλμα, Ζαμάνου μαθήτρια στην τελευταία τάξη του Κολλεγίου, μαθαίνει μία μέρα απ' τη μητέρα της Πόπη πως ο πατέρας της δεν έχει πεθάνει, όπως πίστευε. Ο πατέρας της ζή. Είναι ο διάσημος γιατρός Κώστας Μαράς, ο πρώτος άντρας που γνώρισε η μητέρα της. Η συνηθισμένη ιστορία της εγκαταλείψεως έφερε τη Βίλμα στον κόσμο ανεπίσημα, χωρίς πατέρα, χωρίς όνομα. Η μητέρα της διωγμένη πιά κι' απ' το σπίτι της, ταπεινωμένη και περιφρονημένη αλλάζει και το πατρικό της όνομα που δεν έχει δικαίωμα να κληιδώσει, δανείζεται το όνομα «Ζαμάνου», επειδή αυτό βρήκε πιά πρόχειρο, και κάνει τον Έρωτα επάγγελμα. Έτσι ανατέφει την κόρη της. Κι' η Βίλμα μαθαίνει απ' τη μητέρα της την τραγική ιστορία που έγινε άφορη ή να βρεθή στον κόσμο. Άπάνω σ' αυτή τη στιγμή, διορίζεται στο Κολλέγιο ο νεαρός καθηγητής και συγγραφέας της μόδας Νίκος Μαράς. Η Βίλμα νοιώθει μία ακατανίκητη δύναμη να την τραβά κοντά του. Μαθαίνει πως ο Νίκος Μαράς είναι αδερφός του πατέρα της. Κλείνει μέσα της τον πόνο της. Σε λίγο καιρό γνωρίζει τον Κώστα Μαρά σαν ξένον, —ένα θράυτο στο σπίτι των Γεράνηδων— κι' εκείνος της κάνει κόρτε. Ως τόσο μέσα της, αρχίζει να μιλάει η αγάπη για τον πατέρα της, και συγκινείται, ζωηρά από το αίσθημά της αυτό. Δεν μπορεί όμως να του πη την αλήθεια. Ο Έρωτάς της για το Νίκο έχει μεγαλώσει, την έχει τυφλώσει. Και τρέμει μήπως εκείνος μάθει το συννευμένο δεσμό τους. Έτσι το κρύβει κι' απ' τον πατέρα της που εξακολουθεί να της φέρεται ερωτικά. Η Βίλμα του λέει καθαρά ότι δεν πρέπει να έλπιζει τίποτε από κείνην, αλλά ο Κώστας Μαράς την θεβαιώνει πως δεν ζητάει παρά μόνο την αγνή φίλια της.

Έν τώ μεταξύ ο φίλος της μητέρας της, ο τραπεζίτης Γριμάλδης της επιτίθεται κι' εκείνη τον απορροούει με τρόπο.

Ο Νίκος Μαράς δεν παύει να την προτρέχει με ζωηρό ενδιαφέρον. Αλλά χωρίς να το θέλει κι' ο ίδιος, τα φτιάχνει με τη Νόρα Γεράνη. Οι σχέσεις προχωρούν πολύ, μα ο Νίκος δεν αισθάνεται κανένα αίσθημα για τη Νόρα. Η Βίλμα τον έχει απασχολήσει σοβαρά και φροντίζει να συναντήσει μαζί της διηθην ταχάια.

Η Βίλμα εξακολουθεί πάντα να τις συναντήσεις με τον πατέρα της. Κι' ένα απόγευμα ο Νίκος που την παρακολουθεί τη βλέπει να μπαίνει στο αυτοκίνητο του αδερφού του. Η Βίλμα τον αντιλαμβάνεται και ταραξεται. Ο Κώστας Μαράς που δεν έχει δει το Νίκο, τη ρωτά επί συμβαίνει κι' αρχίζει μια ζωηρή συζήτηση μεταξύ τους που γίνεται άφορη

να της εξομολογηθή πως την αγαπάει παράφορα, και να της προτείνει να την κάνει γυναίκα του!

Η Βίλμα δοκιμάζει ένα ισχυρό ψυχικό κλονισμό, γυρίζει άρροστη στο σπίτι της κι' ανοίγει την καρδιά της στη μητέρα της.

Υστερ' από μια δυνατή συγκινητική σκηνή, αποφασίζουν να πη η Βίλμα την αλήθεια στον πατέρα της. Η Πόπη την καθησυχάζει θεβαιώνοντάς την πως αν ο Νίκος Μαράς την αγαπάει αληθινά θα σκεφθή κι' εκείνος πως τίποτα δεν πρέπει να γίνει να τον χωρίσει.

Στό μεταξύ ο Νίκος Μαράς ρωτάει τον αδερφό του τί σχέσεις έχει με τη Βίλμα. Κι' εκείνος, μαθαίνοντας έτσι πως ο άνθρωπος που ελδε η Βίλμα απ' τ' αυτοκίνητο ήταν ο αδερφός του, τυφλώνεται απ' τη ζήλεια και του λείπει ψέματα πως η Βίλμα είναι ερωμένη του, για να το δει χωρίσει.

Το ίδιο εκείνο θράυτο ο Κώστας Μαράς αποφασίζει να μη γάση την ευκαιρία για να φιάξει τη ζωή του. Θα χωρίσει και θα παντρευθή την Βίλμα. Με κάθε θυσία. Πηγαίνει με τη γυναίκα του και τους δικούς της στο σινεμά κι' εκεί συναντά τη Βίλμα και την Πόπη. Έτσι μαθαίνει πως η Βίλμα είναι κόρη της Πόπης μα ούτε καν υποπτεύεται πως είναι κόρη του. Από πού κι' ως πού; Τη νύχτα, όταν μένει μόνος με τη γυναίκα του, της προτείνει να χωρίσουν σαν δυο φίλοι. Κι' εκείνη δέχεται.

Την επομένη η Βίλμα έχει μια συνάντηση με τον Νίκο Μαρά. Εκείνος της ζητάει εξηγήσεις για τις σχέσεις της με τον αδερφό του κι' η Βίλμα αποφεύγει να μιλήσει καθαρά. Του υπόσχεται να του γράψει αυτά που δεν μπορεί να του πη. Την ίδια μέρα ο Κώστας Μαράς επισκέπτεται την Πόπη για να της μιλήσει για τη Βίλμα. Η Πόπη πάλι νομίζει πως εκείνος απ' τη στιγμή που έμαθε πως είναι κόρη της, υποπτεύεται την αλήθεια. Αρχίζει μεταξύ τους μια συζήτηση γύρω απ' τα περασμένα...

Κι' η μοιραία παρεξήγηση που τους γώρισε διαλύεται. Αύθροητα, σαν ώδηγιμένος από μια υποσυνείδητη δύναμη πύωνται ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.

Στό μεταξύ, η Βίλμα που έχει βγή απίτηδες απ' το σπίτι για να μην είναι μπροστά στη συνάντησή, μόλις γυρίζει πύωνει ένα ταξί και γυρίζει στο σπίτι. Βλέπει όπως άκουη απ' έξω τ' αυτοκίνητο του Μορά και περιμένει στη γωνία, έξω απ' ένα περίπτερο, γεμάτη αγωνία.

Άξαφνα βλέπει μπροστά της το Γριμάλδη ξεκοκκωμένο, αναμειγμένο, έβαλλο. Της μιλεί πρόστυχα και της λέει ότι ελδε τη μητέρα της στην αγκαλιά του Μορά.

Κούλα που είν' η κυρά της. Την ελδα να κοκκινίζει και να μοδ τα μασσάπ. Μίλα βρέ, της λέω, που είν' η κυρά σου; Μία στιγμή να τη φωνάξω, μ' άπαντάει, και κάνει να φύγει. Έγώ ελγα δη τ' αυτοκίνητο του Μορά στην πόρτα κι' άμέσως μοδ μπήκανε ψύλλοι στ' αυτιά. Την παραμέρισα κι' έκανα να προχωρήσω. Μα κείνη ξαναμπήκε μπροστά μου για να μ' έμποδισ. Της έδωσα μια σπρωξιά και την έρριξα γάμο. Όταν μπήκα πιά μέσα, βρήκα το ζευγαράκι άγκαλιασμένο...

Η Βίλμα είχε συνέλθει απ' την έκπληξη. Και τώρα ένοιωθε μια άξαφνη γαρά.

—Και λοιπόν; Τι έγινε; ρώτησε ψύχραιμα.

Ο Γριμάλδης δεν άπνητσε.

Ελγαν γωθη μέσα σε μια πάροδο σκοτεινή. Περιπατούσαν γρήγορα χωρίς συναίσθηση, σά να πήγαιναν βιαστικοί κάπου. Η Βίλμα άκουγε την ταραγμένη ανάσα του πουδταν σά λαγάνιασμα τρεγάλας.

—Δέ θα μοδ πήτε τί έγινε; τον ξαναρώτησε.

—Τι να γίνη; Τ' ήθελες να γίνη; ελπ' εκείνος. Έφυγα σαν τρελλός, χωρίς καπέλλο, χωρίς να ξέρω τί μοδ γίνεται Ουτ' έβλεπα μπροστά μου... Τράβηξα στο περίπτερο για να πάρω τριγάρα... και βρήκα έσενα...

Μιλούσε πάντα άκατάστατα, συγχιωμένα.

Η Βίλμα ένοιωθε τον έαυτό της εϋτυχισμένο. Όλη η αγωνία πουδνε περάσει τ' άπόγευμα ελγε τώρα πνιγμένη μέσα σε μια γλυκειά άνακούφιση που αίσθανόταν. Κι' η σκέψη της λειτουργούσε πάλι καθαρά και ψύχραιμα.

—Μά... γιατί είσατε ταραγμένος; ρώτησε άξαφνα.

Ο τραπεζίτης σταμάτησε κατάπληκτος.

—Γιατ' ελμαι ταραγμένος; Τι έρώτηση είν' αυτή; Έκανε.

—Ερώτηση λογική, άπολύτως ελπ' η Βίλμα. Έσεις λέτε πως δεν έγετε πιά κανένα ένδιαφέρον για κείνην. Τι σάς νοιάζει λοιπόν; Γιατί έδω μέσος όρος δεν γωρεί. Η ζήλωσηπετε ή... σας έθιξε τον έγωισμό σας ή άπιστία.

—Μπορεί! άπάντησ' ο Γριμάλδης που τ' άρεσε το τελευταίο. Μπορεί ναναι κι' αυτό. Αλλά πρό πάντος είναι τ' άλλο.

—Πού;

—Αυτό που σοδπα πρίν. Δεν άνέχομαι να ελμαι το κοροΐδο! Και για

Η Βίλμα έμειν' άναυδη! Το Μορά και τη μητέρα της;

—Πότε; ελπε σαν άποβλακωμένο.

—Τώρα. Τούτη τη στιγμή! Άπάντησε ο Γριμάλδης σοβαρόμενος πιά και με φωνή άγρια.

—Άηλαδη;

—Άηλαδη και ξεδηλαδη δεν έχει, άφρισε ο τραπεζίτης. Πήγα σπίτι άξαφνα, μπήκα μέσα και ρώτησα την

να μη νομίζη η κυρία Πόπη ότι είναι πιά έξυπνη από μένα, σε παρακαλώ πολύ να της πησ ότι έγω θα την ελγα από καιρό παρατήσει. Κι' αν εξακολουθούσα να πληρώνω τώκανα για σένα. Δεν βιαζόμουνα φυσικά, μα ήμουνα σένουρος πως μία μέρα θα γινόταν αυτό που ήθελα. Άλλωστε, στο ελγα πη. Και μοδ φαίνεται πως ελμ' έν τάξει μαζί σου...

Η Βίλμα νόμισε καλλίτερο να ιη δώση καμιά άπάντηση. Την ελγαν πειράζει πάλι τα πρόστυχα λόγια του κι' αίσθανότανε μια δυνατή ταραγή, ίσως γιατί ένοιωθε πως δλ' αυτά που έλεγε ο Γριμάλδης δεν ήταν και τόσο μακριά απ' την αλήθεια.

—Και μαζί της ελμ' έν τάξει δηλαδή, εξακολούθησ' ο τραπεζίτης. Γιατί κι' εκείνη φαντάζομαι θαγε καταλάξει πως σοδκανα κόρτε, αν θέλεις να πιστέψω πως δεν της τώπεες έσο. Που θα της τώπεες φυσικά...

—Δέν της τώπα. Πρόφερε ξερά η Βίλμα.

—Καλά! Έστο! Έκαν' ειρωνικά ο Γριμάλδης.

Κι' ύστερ' από μια μικρή σιγή:

—Τώρα όμως να το ξέρεις, συνέτισε. Τελειώσανε τα ψέματά.

Η θά μοδ πησ αυτή τη στιγμή πως ύεγεςαι τις προτάσεις μου και θα κλείσομε συμφωνία ή...πάει το πουλάκι. Πέταξε!...

Η Βίλμα δεν κρατήθηκε.

—Μά τ' είν' αυτά που λέτε κύριε Γριμάλδη, του ελπε άδυστηρά. Παζαρεύετε φιλιές και άγκαλιές σά να μιλάτε για καμιά έμπορική συναλλαγή του γραφείου σας;... Μα κι' όταν πρόκειται κανείς να τα ποιλήσει αυτά που ζητάτε ν' άγοράσετε, έχει την άξίωση να του το προτείνουν με κάποιο τρόπο...

—Μεταξύ μας τώρα, είναι γελοίο να κρατάμε προσήματα... την έκοψε ο τραπεζίτης. Άλλωστε κι' έσο δεν είσαι κανένα κορίτσι της αλλής. Ελσαι μοσφομένη κι' έξελιγμένη...

—...Όχι όμως τέτοια που φαντάζεσθε. Δεν ελμ' έμπορευμα κύριε Γριμάλδη, καταλάβετέ το. Ούτε μοδ κάνουν καμιά έντύωση τα λεπτά και τ' αυτοκίνητά σας... Δεν ελμαι αυτή που σας γωριάζεται.

—Αμφιβάλλω, ελπε μ' άναίθετα ο Γριμάλδης. Αμφιβάλλω γιατί πιστεύω στην κληρονομικότητα. Δεν μπορεί παρά να μοιάζει της μητέρας σου.

Η Βίλμα άναψε με μιά. Ο γωδ της σκοτίσθηκε. Ο τραπεζίτης την ελγε πειράζει στο έδαίσθητο σημείο. Κι'

πως είχε μέσα της φουντώσει το μίσος γι' αυτόν τον προστυχάνθρωπο που ήδονιζότανε να την ξευτελίξη, σήκωσε άπτότομα το χέρι της και τούδωσε ένα γερό χαστούκι!

Κείνη τη στιγμή περνούσαν απ' το δρόμο κάτι νεαροί, που σκάσανε στα γέλια.

—Μπράβο, μάνα μου! της φώναξ' ένας.

Ο Τραπεζίτης δεν ελπε λέξη. Κι' εκείνη είχε παγώσει. Στάθηκαν έτσι λίγα δευτερόλεπτα μορμαρωμένοι κι' οι δυο. Άξαφνα η Βίλμα έκανε να φύγη. Ο Γριμάλδης την άρπαξε απ' το μπράτσο δυνατά.

—Που πύς; της ελπε.

—Σπίτι.

—Θά σε πάω γώ.

Περπατούσαν άμλλητοι.

Όταν στρίψανε τη γωνία η Βίλμα κοντοστάθηκε. Ελγε δη πάλι τ' αυτοκίνητο του Μορά στην πόρτα. Ηταν ακόμα στο σπίτι.

—Τι ώρα είνε; ρώτησε.

—Ενιάμιση, ελπε ο Γριμάλδης.

Η Βίλμα σκέφτηκε πάλι αν έπρεπε να μπη ή όχι, μ' όλο που είχε μάθει πιά την άπρόοπτη έξελιξη πουδνε πάρε η συνάντηση. Ένοιωθε χωρίς να θέλη ένα δυνατό καρδιοχτύπι. Αλλά πάλι τί βόκανε; Νάμενε δλη νύχτα στο δρόμο περιμένοντας να φύγη ο Μοράς; Κι' αν εκείνος έφευγε το πρώι;

—Γιατί στάθηκες; ρώτησ' ο τραπεζίτης.

—Έτσι, άφρημένη... Κάτι σκεπτόμουνα...

Πλησίασαν στην πόρτα.

—Όταν αύριο θα ήσυχάσουν τα νεύρα σου... θέλω να σε δώ, της ελπ' εκείνος.

—Τι να με κάνετε;

—Νά σοδ μιλήσω.

—Είνε περιττό...

—Όπως νομίζεις... αν αλλάξης γνώμη τηλεφώνησε μοδ... Καληνύχτα.

—... Δέ θα πάρετε το καπέλλο σας; —Όχι...



Η Βίλμα έμεινε άναυδη.

Κι' ο Γριμάλδης χώθηκε σ' ένα ταξί που περνούσε...

Η Βίλμα χτύπησε το κουδούνι. Ο ήχος του της φάνηκε πως άκούγόταν μεσό το στήθος της, έτσι που συμφωνούσε με το ξεκούρνιασμα της καρδιάς της. Ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα. Κι' όμως όλο της το αίμα το ένοιωθε παγωμένο.

Της άνοιξε η Κούλα και πέρασε στο χώλλ. Η τζαμένια πόρτα του σαλονιού ήταν κλειστή. Πίσω απ' το φωτεινό τζάμι της η Βίλμα διέκρινε τη σιλουέττα της μητέρας της και το μούρο κουστούμι του Μορά.

Στάθηκε δυο-τρια δευτερόλεπτα άναποφάσιστη.

Μά την πρόλαβε η Πόπη που ελγ' άκούσει το κουδούνι και βγήκε ή γιατί νόμισε πως γύρισε ο Γριμάλδης. Το πρόσωπό της έδειχνε κάποια ταραχή.

—Πήγαίνε στην κάμαρά σου, ελπε σιγά στην κόρη της. Και θά σε φωνάξω...

—Καλά, ελπε πρόθυγη η Βίλμα που μέσα της δεν έπιθυμούσε καθόλου να μπη στο σαλόνι.

Και τράβηξε στο κρεβάτι της. Έπεσε άπάνω κατάκοπη. Έτσι όπως ήταν, χωρίς να άνάμη καν το φάς, έκλεισε τα μάτια της και προσπάτησε να ξεκουράση λίγο τα νεύρα της, να ήσυχάση κάπως το μεγάλο της...

Και την πήρε ο ύπνος. Ένας ύπνος άήσυχος, ταραγμένος, άρρωστος...

Όταν έϋπνησε δεν μπορούσε να καταλάβη πώση ώρα είχε περάσει. Πεταχτική άπάνω εξαφνιασμένη και πέρασαν άρκετές

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

στιγμές ώσπου να ξεδυσάληνη υπό μυαλό της, ότ' είχε συμβή και να θυμηθῆ πώς εἶχ' ἀφήσει τὸ Μαρά μετὴ μητέρα της στὸ σαλόνι. Σηκώθηκε ζαλισμένη ἀκόμη ἀπὸ τὸν ὕπνο γιὰ νὰ δῆ ἀπ' τὸ παράθυρο πού ἦταν κάτω στὸ δρόμο τ' αὐτοκίνητο. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἄκουσε τὸ θόρυβο πούκανε στὸ ξεκίνημά της ἢ «Λασάλ» τοῦ γιατροῦ. Ὁ Μαράς εἶχε φύγει.

Ἐτρεξε γρήγορα νὰ βρῆ τὴ μητέρα της. Μὲ δυὸ πηδήματα βρέθηκε Μὰ μόλις μπήκε, πάγωσε.

Δὲν περίμενε νὰ δῆ αὐτὸ πού εἶδε! Ἡ Πόπη ἦταν πεσμένη στὸ ντιβάνι μπρούμυτα μετὸ κεφάλι χωμένο στὰ χέρια, κ' ἔκλαιγε. Ἐκλαιγε δυνατὰ, μετὸ λυγμούς, πού τῆς συντάραζαν ὄλο τὸ κορμί καὶ τῆς ἐπιγιναν τὴν ἀναπνοή.

Μαμά! φώναξε ἡ Βίλμα αὐθόρμητα καὶ μετὰ γρήγορη κίνηση βρέθηκε γονατισμένη μπρὸς στὸ ντιβάνι.

Μαμά! Μαμά, τί ἔχεις; Τὴ ρώτησε γεμάτη ἀγωνία.

Ἡ Πόπη δὲν ἀπαντοῦσε.

Ἡ Βίλμα τὴν ἀγκάλιασε κ' ἀφῆσε τὸ κεφάλι της ν' ἀκουμπήσῃ ἀπάνω της. Καθὼς ἦταν ἔτσι πεσμένη ἄκουγε τὸν πνιγμένο πόνου τῆς μητέρας της γὰρ τῆς συγκλονίζῃ τὸ κορμί. Δὲν ἄντεχε πιά. Ἦθελε νὰ μάθῃ. Νὰ μάθῃ ἀμέσως.

Ἐλα μαννούλα, τῆς εἶπε μετὰ φωνὴ πούτρεμε, πὲς μου πιά... Μὴ μ' ἀφήνῃς σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία... Πὲς μου...

Ἡ Πόπη σήκωσε τὸ κεφάλι της. Τὸ πρόσωπό της ἦταν φοβερὰ κουρασμένο, λὲς κ' εἶχε γράσει δέκα χρόνια μὲσα σὲ μιά μέρα.

Τί συνέβη λοιπόν; Πὲς μου! Ἐσπνῆ ἡ Βίλμα.

Ἡ μητέρα της πῆρε μετὰ κόπο μιά βαθεῖα ἀνάσα.

Τί νὰ σοῦ πῶ; ψιθύρισε. Πὼς νὰ στὰ πῶ καὶ τί νὰ σοῦ πρῶτοπῶ;...

Ὡς τόσο συνέχισε ἀμέσως:

...Ἐκεῖνο πούχει σημασία, εἶναι, εἶπε, πὼς ὁ πατέρας σου νομίζει ὅτι τοῦ λέω ψέμματα...

Μιλοῦσε σιγά, πολὺ σιγά, μετὰ φωνὴ πνιγμένη ἀπ' τὴ συντριβὴ καὶ ὄν πόνου.

Πὼς ψέμματα ὀηλαδῆ; Ἐκανε ἡ Βίλμα πού ἔνοιωσε ἀξάφνα κάτι νὰ σπάζῃ μέσ' στὸ στήθος της.

Ἡ Πόπη μετὰ κόπο συγκρατοῦσε τὰ δάκρυα.

Νὰ παιδί μου, εἶπε, εἶχαμε πρῶτα μιά συζήτηση μαζί... συζήτηση γιὰ

τὰ περασμένα... Καί...

Καί;

Οἱ λυγμοὶ τὴν ἐπιγιναν καὶ κοβόταν διαρκῶς.

Μοῦ εἶπε πὼς δὲν ἔφταιγ' ἐκεῖνος γιὰ ὅ,τι συνέβη. Ὅτι δὲν μ' ἐνκατέλειψε...

Ἡ Βίλμα τὴν κούταξ' ἐκπληκτικῶς.

...Μοῦ γραψε σ' ἕνα φίλο του, συνέχισε ἡ Πόπη, μὰ δὲν μού τῶδιναν τὰ γράμματα...

Δὲν καταλαβαίνω μαμά! Εἶπε στενοχωρημένη ἡ Βίλμα.

Ἐχεις δίκιο παιδί μου... Θὰ προσπαθῆσω νὰ στὰ πῶ μετὰ τὴ σειρά, καὶ προσπάθησε.

Τῆς εἶπε τὴν κουβέντα πούκαναν στὴν ἀρχή, κ' ὕστερα τὴν τραγικὴ παρεξήγηση, τὸ ρόλο τοῦ Χαρίνη καὶ τὴ συγκίνηση πού τοὺς ἔπιασε καὶ τοὺς δυὸ, ὅταν μάθανε πὼς εἶχαν χωρίσει χωρὶς κανεὶς τους νᾶναι ὁ ὑπεύθυνος...

Ὅταν ἐφθασε στὴν ἐρωτικὴ σκηνή, κόμπιασε.

Τί νὰ τῆς ἔλεγε τώρα; Δὲν τῆς ἐρχότανε καλὰ νὰ τὸ πῆ...

Πάρα κάτω τὰ ξέρω... Τὴν πρόλαβε ἡ Βίλμα.

Καὶ τῆς διηγήθηκε τὴ συνάντησή της μετὰ τὸ Γριμάλδη, χωρὶς νὰ παραλείψῃ τίποτα, οὔτε τίς προστυχές του, οὔτε τὸ χαστοῦκι, οὔτε τὸ ἄγριο κόρτε πού τῆς ἔβαν' ἀπὸ καιρὸ κ' ἐκεῖνη τ' ἀνεχόταν μετὰ τόσο κόπο.

Γιὰ δὲ μοῦ εἶπες πὼς σοῦ ρίχτηκε;

Δὲν ἤθελα...

Γιατί;

Γιατ' ἤξερα πὼς τὸν ἔχεις ἀνάγκη. Εἶπ' ἡ Βίλμα δειλά κατεβάζοντας τὰ μάτια της.

Μόλις τᾶκουσε, τὰ κατέβασε κ' ἡ Πόπη.

Ἐμειναν ἔτσι λίγα λεπτὰ χαμηλωμένα τὰ δυὸ κεφαλάκια τους, σάν ὑποταγμένα στὴ Μοῖρα, σάν σκυμμένα κάτω ἀπ' τὸ βάρος τῆς ζωῆς πού δὲν τ' ἄντεχαν...

Κ' ἡ παρένθεση περὶ Γριμάλδη τέλειωσε.

Ἡ Πόπη συνέχισε μετὰ κόπο πάντα τὴ διήγησή της, βάζοντας μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ κρατᾶ μιά συνοχή σ' αὐτὰ πούλεγε.

Εἶχε φτάσει πιά στὸ κρίσιμο σημείο.

Κ' ἡ Βίλμα περίμενε ν' ἀκούσῃ μ' ἀγωνία τ' εἶχε γίνει. Πὼς ὁ πατέρας της ὑποπεύθηκε ὅτι τοῦλεγαν ψέμματα;

Ὅταν πιά τέλειωσαν οἱ συγκινήσεις...

Ὁ Γριμάλδης εἶχ' ἔρθει;

Ναί. Ὁ Γριμάλδης μπήκε ἀξάφνα μᾶς βρῆκε ἀγκαλιασμένους, κάτι μουρμούρισε κ' ἔφυγε. Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή τέλειωσαν πιά οἱ τρυφερότητες πού... κ' ἐγὼ δὲν ξέρω καλά-καλὰ πὼς ἀρχίσαμε...

Καθῆσαμε κ' οἱ δυὸ, μελαγχολικὸι κ' ἀμίλητοί, ἀρκετὴ ὥρα... Νόμισα πὼς ἦταν

πιὰ ἡ στιγμή νὰ τοῦ μιλήσω. Εἶχ' ἀρχίσει πρὶν κ' ἡ κουβέντα πῆρε ἄλλη γραμμὴ. Τὴν ξανάρχισα λοιπόν. Τοῦ εἶπα πὼς στὰ γράμματά μου, ἐκεῖνα πού δὲν ἔλαβε ποτέ, τοῦ γραφα... ὅτι σὲ λίγο κἀκεῖ θὰ γινόμουν μητέρα... Τοῦ ἐξήγησα σὲ πόσα θάσανα καὶ σὲ πόσους ἐξευτελισμοὺς ἦταν ἀνάγκη ν' ἀνθέξω... καὶ πόσο θάρρος χρειαζότανε γιὰ ν' ἀποφασίσω νὰ σὲ φέρω στὸν κόσμο... Ἐνῶ τάλεγ' αὐτὰ σηκώθηκε ἀπάνω σάν τρελλός! «Τί θέλεις νὰ τῆς ;» μοῦ φώναξε, «πὼς ἡ Βίλμα εἶνε παιδί μου ;» «Ναί», τ' ἀπάντησα, «ἀν εἶχες λάθῃ τότε τὰ γράμματά μου, τώρα δὲ θὰ εἶχες ἀνάγκη νὰ στὰ πῶ, θὰ τῶχες ἀμέσως καταλάβει, μόλις ἔμαθες πὼς εἶνε κόρη μου». «Λὲς ψέμματα» μοῦ εἶπε, «πὼς μποροῦσες ἐσὺ νᾶχῃς ἕνα παιδί μαζί μου καὶ νὰ μοῦ τὸ κρατᾶς κρυφὸ ;»... Τοῦ θυμίσαι τις χρονολογίες... τις ἡμέρες ἀκόμα... Ἐκλαψα, χτυπήθηκα, τίποτα... «Ὁλ' αὐτὰ εἶνε ψεύτικα καὶ σκηνοθετημένα», μοῦ φώναξε. Καί... «Κρίμα, συνέχισε» πού μόλις νόμισα πὼς σὲ ξαναβρῆκα, σὲ χάνω πάλι...» Ὑστερα...

Ὑστερα;

Ὑστερα πιά δὲν ξέρω τί ἐγίνε... Κάτι μοῦλεγε μὰ δὲν τὸν ἄκουγα μέσ' τοὺς λυγμούς μου. Ἀξάφν' ἀκουσα τ' αὐτοκίνητο πού ξεκινούσε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ὁ Κώστας Μαράς ὅταν ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Πόπης ἦταν σὰ μεθυσμένος. Τὰ μηνίγγια του χτυποῦσαν δυνατὰ καὶ τὸ μέτωπό του φλεγόταν.

Στὸ Φάληρο, εἶπε τοῦ σωφῆρ. Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ πάρῃ λίγο ἀέρα ν' ἀναπνεύσῃ! Καὶ πρὸ παντός νὰ ἡσυχάσῃ λίγο τὰ νεῦρα του.

Τ' αὐτοκίνητο ἔσκιζε βουβὰ τὸν ἀέρα κυλώντας στὴν ἀσφαλτο τῆς λεωφόρου. Ἄνοιξε τὰ παράθυρα καὶ πῆρε δυὸ-τρὶς βαθεῖες ἀναπνοές...

Σὲ λίγο, ἦταν καλύτερα.

Καὶ τότε προσπάθησε νὰ συγκεντρωθῇ... νὰ θυμηθῇ... νὰ πείσῃ πρὸ παντός τὸν ἑαυτὸ του πὼς ὅλ' αὐτὰ εἶχαν γίνει πραγματικά, πὼς δὲν ὄνειρευόταν...

Πῆρε τὰ πράγματα μετὰ τὴ σειρά. Καὶ προσπάθησε νὰ μὴν τοῦ ξεφύγῃ καμμιά, οὔτε κ' ἡ πιὸ ἀσήμαντη λεπτομέρεια...

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Προσεχῶς:

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

«Κορίτσια πολυτελείας»

Ἐνα συναρπαστικὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα παρμένο ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ζωὴ τῆς Ἀθήνας.

Μια ἐξαιρετικὴ καμπάνια

Ιοδημηρὲς ἐρωτήσεις

ΣΤΟΥΣ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ



Ἀπαντοῦν ὁ κ. ΜΙΧ. ΤΟΜΠΡΟΣ, γλύπτης καὶ ἡ ΚΑ ΧΡΥΣΟΥΛΑ ἸΩΑΚΕΙΜΕΙΔΟΥ, ἱατρὸς

Ἡ στήλη αὐτὴ ἀφοῦ παρεξέκλινε τὴν περασμένη ἐβδομάδα τῆς «εὐθείας», ἐπανέρχεται τώρα... εἰς τοὺς κόλπους Ἀβραάμ. Ὁ πρῶτος Ἕλληνας πού δέχεται τὴν ἐπίσκεψή μας εἶναι ἕνας κύριος ψηλός, μελαγχρινός, συμπαθέστατος...



Ἡ ἱατρὸς κ. Χρυσούλα Ἰωακειμίδου.

μ' ἕνα πινέλλο στὸ ἕνα χέρι κ' ἕνα σφυρί στὸ ἄλλο. Φυσικά, τὰ σύνεργα αὐτὰ δὲν εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ μαντεύσῃτε τὸ πρόσωπο περὶ τοῦ ὁποῦ προέκειται, γι' αὐτὸ καὶ σὰς λέω ἀμέσως τ' ὄνομά του. εἶναι ὁ Μιχαὴλ Τόμπρος, ὁ γνωστότατος κ' ἐμπνευσμένος Ἕλληνας γλύπτης. Ἀθελά μου τὸ βλέμμα μου ἐξανέπτεται στὰ χέρια του πού ἐξακολουθοῦν νὰ κρατοῦν τὰ παράδοξα ἐκεῖνα πράγματα καὶ διερωτῶμαι μήπως κατὰ τύχην ὁ κ. Τόμπρος ἄλλαξε ἐπάγγελμα. Ὁ ἐκλεκτός, ὅμως, καλλιτέχνης σπεύδει νὰ μετὰ ἡσυχάζῃ:

Ὅτε ἐλαιολογματοποιὸς, οὔτε μαρμαρῶδες εἶναι, ἀπλοῦστατα βοηθῶ ἔναν τεχνίτη νὰ κατασκευάσῃ μερικὲς κάσες ταξιδιοῦ γιὰ τὰ ἔργα μου.

Ἐπιτρέπετε μιά ἀδιάκριτη ἐρώτηση κ. Τόμπρο;

Ἄν πρόκειται μ' αὐτὴν νὰ ἐξοφλήσῃ...

Δυστυχῶς, γιὰ σὰς, ὄχι... Ἀνεπαντήτως, ἡ ἐρωτησὶς αὐτὴ θάναται ὁ πρόλογος τῆς συνητεύξεώς μας...

Ὁ κ. Τόμπρος ἀναστενάζει... ἀποθαρρυσμένος.

Ἐγὼ ἐπιφωλεοῦμαι γιὰ νὰ ἀρχίσω τὴν ἐπίθεσιν:

Στέλετε τὰ «γυμνά» σας... στὰ λουτρά, γιὰ μάνια;

Περίπου. Εἶμαι πατέρας στοργικότερος ἀπ' ὅ,τι φαντάζεσθε. Τὰ στέλνω στὴν Βενετία, πού ὅπως ξέρετε, ἔχει καὶ μιά ἀπὸ τίς καλλίτερες πλάζ τοῦ κόσμου...

Καὶ ὁ διακεκριμένος συνομιλητῆς μου, μοῦ ἐξηγεῖ ὅτι ἀντιπροσωπεύει τὴν Ἑλλάδα μαζί μετὰ τοὺς κ. κ. Παρθένου καὶ Θεοδωρόπουλο στὴν μεγάλη ἐκθεση τῆς Βενετίας ὅπου ὁ ἴδιος θὰ συμμετάσχῃ μετὰ 11 ἔργα του, μαρμαρίνα καὶ γάλκινα.

Τὸ εὐχομαι καλὴ ἐπιτυχία. Ὁ κ. Τόμπρος μειδιᾷ εὐχαριστημένος. Ἐγὼ ὅμως, δὲν τὸν ἀφήνω νὰ χαρῆ καὶ ὑποβάλλω τὴν πρώτη οὐσιαστικὴ μου ἐρώτηση:

Πὼς σὰς πέρασε ἡ ἰδέα νὰ γίνετε γλύπτης;

Δὲν μοῦ πέρασε ἀπλῶς, ἐνέσκηψε κυριολεκτικῶς σάν πραγματικὴ καταγίγ.

Μετὰ ὅμως τὴν καταγίγδα, φάνηκε τουλάχιστον τὸ οὐράνιον τόξον;

Δὲ λέτε καλύτερα οὐράνια τόξα ὄλων τῶν χρωμάτων καὶ ἀποχρώσεων, ἐπάνω στὴν καυμένη μου τὴν πλάτη ἀπ' τὸ ἔζυλο πού μοῦδωσε ὁ πατέρας μου!...

Καὶ μέναιτε ἀθεραπεύτως ἀμετανόητος γιὰ τὸ ἐπάγγελμα πού διαλέξατε;

Μετανοῶ μόνον ὅταν βλέπω τοὺς φίλους μου νὰ περνοῦν μετὰ θαυμάσιες λιμουζίνες κ' ἐγὼ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ πηγαίνω μετὰ τὰ πόδια.

Τί φρονεῖτε ὅσον περὶ κριτικῆς καὶ πού τὴν ἔχετε γραμμῆν;

Ὁ κ. Τόμπρος κούταξε τυχαίως ἐκείνη τὴν ὥρα τὰ παπούτσια του. Ἦταν καινούργια καὶ τὸν στένευαν. Σκέφθηκα λοιπόν πὼς ἡ στιγμή ἦταν ἀκατάλληλος γιὰ τέτοια ἐρώτηση. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ τὴν εἶνα πλέον ὑποβάλλει.

Ἐπιτρέπετε ἀπὸ κριτικὴ σύγγυση, μοῦ λέει. Ἡ κριτικὴ ἀφθονεῖ, ἀλλὰ ταυτογρόνως εἶναι σχεδὸν ἀνυπαρκτός. Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο μέρος τῆς ἐρωτησέως σας ἐκεῖνοι, μάλλον, μετὰ ἔχουν «γραμμῆν» στὰ ἄρθρα τους, ἐνῶ ἐγὼ δὲν τοὺς ἔχω γραμμῆν πούθενά.

Τί αἰσθάνεσθε μπροστὰ σ' ἕνα γυμνὸ μόντελο;

Ἐπιτρέπετε ἀπὸ κριτικὴ σύγγυση, μοῦ λέει. Ἡ κριτικὴ ἀφθονεῖ, ἀλλὰ ταυτογρόνως εἶναι σχεδὸν ἀνυπαρκτός. Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο μέρος τῆς ἐρωτησέως σας ἐκεῖνοι, μάλλον, μετὰ ἔχουν «γραμμῆν» στὰ ἄρθρα τους, ἐνῶ ἐγὼ δὲν τοὺς ἔχω γραμμῆν πούθενά.

Τί αἰσθάνεσθε μπροστὰ σ' ἕνα γυμνὸ μόντελο;

Ἐπιτρέπετε ἀπὸ κριτικὴ σύγγυση, μοῦ λέει. Ἡ κριτικὴ ἀφθονεῖ, ἀλλὰ ταυτογρόνως εἶναι σχεδὸν ἀνυπαρκτός. Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο μέρος τῆς ἐρωτησέως σας ἐκεῖνοι, μάλλον, μετὰ ἔχουν «γραμμῆν» στὰ ἄρθρα τους, ἐνῶ ἐγὼ δὲν τοὺς ἔχω γραμμῆν πούθενά.

Τί αἰσθάνεσθε μπροστὰ σ' ἕνα γυμνὸ μόντελο;

Ἀνυπομονησίαν. Τὸν κούταζω μετὰ ὕφος ἀνθρώπου πού δὲν καταλαβαίνει πολὺ καλά πρὸ θέλει νὰ καταλήξῃ ὁ συνομιλητῆς του.

Μάλιστα, ἀνυπομονησίαν... ὅταν τὸ μόντελο μου εἶναι νευρικὸ καὶ διαρκῶς κινεῖται.

Καὶ ὅταν δὲν εἶναι νευρικὸ, δὲν αἰσθανθήκατε τίποτε ποτέ σας; Καμμιά συγκίνηση...

Τὴν πρώτη, πρώτη φορὰ ἴσως... δὲν θυμάμαι πιά... πέρασαν τόσα χρόνια. Πάντως, καὶ τότε ἀκόμη δὲν φαντάζομαι νὰ ταράχθῃκα ἑξαιρετικά, γιὰτὶ τὸ πρῶτο μόντελο μου ἦταν μιά ἀπαίσια γυναίκα τεραστίων διαστάσεων.

Ἐμοιάζε λίγος μετὰ τὴ «Χοντρή Γυναίκα» πού ἐξέθεσα στὴν τελευταία μας ἐκθεση τοῦ Ζαπτείου.

Τὶ δὲν γωνεῖτε στὴ ζωὴ σας;

Τὸς ἐξωφρενικοὺς θαυμαστάς;

... καὶ τί γωνεῖτε καλλίτερα;

Τίς ἐπικρίσεις ὄλων τῶν εἰδῶν. Εἶναι γιὰ μένα ἀληθινὸν ρετινολάδο.

Ὅχι ὅμως ἀπ' τὴν ἀηδιαστικὴν του ἐπομῆ ἀλλὰ μόνον ἀπ' τὴ γωνευτικὴ.

Εἶσθε... τὸμπρος χαρακτήρ;

Ἀτυχῶς εἶμαι. Ἄν δὲν ἦμιον δὲν θὰ εἶχα... κάλους στὰ πόδια.

Ἐξηγοῦμαι: ἂν δὲν ἦμιον τοῦ



Μιά ἀνέκδοτη φωτογραφία τοῦ κ. Τόμπρου, κοντὰ σ' ἕνα ἔργο του.

πρὸς θὰ γινόμενα ἀρχιτέκτων ὅπως ἤθελαν οἱ γονεῖς μου, θὰ ἐπρόδιδά τὴν τέχνην μου καὶ θὰ κυκλοφοροῦσα σήμερα, ὅπως ὄλοι σχεδὸν οἱ παλαιοὶ μου συμμαθηταί, μετὰ ἰδιόκτητο αὐτοκίνητο. Ἐνῶ συνέβησαν στὴ ζωὴ μου ἀκριβῶς τ' ἀντίθετα: εἶναι γλύπτης, δὲν ἐπρόδωσα τὴν τέχνην μου καὶ ἀπέκτησα κάλους ἀπ' τὴν πολλὴν πεζοπορία.

Τί σὰς εἶναι πιὸ εὐκόλο νὰ δη-

μιουργήσετε ανθρώπους φυσικούς ή μαρμαρίνους;

—Προτιμώ τους δεύτερους.
—Πόσα μοντέλα σας, σάς έρωτευθηκα;

—Αυτό δεν μπορώ να το ξέρω. Λίγο είναι οι άντρες που είναι εις θέσιν, χωρίς τη βοήθεια, φυσικά της φαντασίας, να δηλώσουν μετά βεβαιότητας ότι η τάδε και τάδε γυναίκα τους αγάπησε πραγματικά. Εκτός αν τὸ κάνουν από «μπρεσσιονισμό». Αλλά δεν ακολουθώ τη σχολή αυτή, ούτε στη ζωή, ούτε στην τέχνη.

—Εσείς έρωτευθήκατε κανένα μοντέλο σας;
—Όχι. Μπορώ όμως να σας πω ότι τὰ συμπάθησα όλα... Ίσως και να μην τους άρεσα, γι' αυτό ποτέ δεν είχα στενούς δεσμούς μαζί τους.

—Είχατε έρωτικές απογοητεύσεις;
—Κάθε εκδήλωση σέρνει μοιραία μαζί της και μιά απογοήτευση. Και ὁ έρωας έχει τὸ προνόμιον να σέρνει πολλές. Έπεσα λοιπόν κι' ἐγὼ στὰ δίχτυα του. Αλλά ἡ επαναστατική μου ιδιοσυγκρασία συντόμωσε πολύ τὴ διάρκειά των απογοητεύσεών μου.

Μερικά κτυπήματα στην πόρτα διακόπτουν τὴ συνομιλία. Ὁ κ. Τόμπρος σηκώνεται κι' ἀνοίγει. Μπαίνει μιά ὄραία κυρία... Κανένα μοντέλο... Πιὸς ξέρει;

Σηκώνομαι κι' ἐγώ, χαιρετῶ, εὐχομαι πάλι καλὴ ἐπιτυχία στὸν διακεκριμένο καλλιτέχνη γιὰ τὴ μεγάλη ἰταλικὴ έκθεση καὶ μιά τελευταία ἐρώτησή μου φεφεύγει, κυριολεκτικῶς, ἀπ' τὰ χείλη:

—Αγαπάτε τὸς δημοσιογράφους;
—Ὁ κ. Τόμπρος σκύβει καὶ χανσπέρνει τὸ σφυρὶ πού εἶχε ἀφήσει κατὰ γῆς στὴν ἀρχὴ τῆς συνομιλίας μας.

—Ελαφρῶς ἀνήσυχος, χαιρετῶ καὶ προχωρῶ πρὸς τὴν ἔξοδο.
—Εἶναι οἱ καλλίτεροι καὶ πιστότεροι φίλοι μου, φωνάζει ἀπὸ πίσω μου ὁ κ. Τόμπρος.

Τὰ λόγια του με καθυστεροῦν λίγο. Αλλά γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ἐπιταγώνω τὸ βῆμα μου. Εἶμαι πιά στὸ δρόμο κι' ἀναπνέω ἐλεύθερα. Σῶος καὶ ἀβλαβής. Ίσως ὅμως τὸ σκεπάρνι νὰ μὴν προωρίζετο γιὰ μένα. Σαφικὰ, θυμίζονται τὶς κάσες. Κι' ἀμέσως ὅλα ἐξηγοῦνται. Καθυστάζω ὀλίγοτετρα. Τόσο μάλιστα, ὥστε ἂν δὲν ἦσαν ἡδη ἔξω, θὰ ἐξακολουθοῦσα εὐχαριστῶς — ἐγὼ, τουλάχιστον — τὴ συνέντευξή μου με τὸν κ. Τόμπρο. Ὁμολογήστε ὅμως καὶ σεις ὅτι εἶναι πολὺ ἀσυνήθιστο τὸ θέαμα ἐνὸς γλύπτου με σκεπάρνι!... Τὴ στιγμή μάλιστα πού τὸν ρωτᾶς ἂν ἀγαπᾶ τὸς δημοσιογράφους...

Ἀπαντᾷ ἡ ἰατρός κυρία Χρυσούλα Ἰωακειμίδου

—Ὅσες πληθωρικές, ἀκατέργαστες, ρυτιδωμένες κυρίες κατεβαίνουν τὶς σκάλες τοῦ μαρμαρίνου θαλάμου, πού εἶναι τὸ ἱατρεῖο τῆς κ. Ἰωακειμίδου κατεβάζουν αὐτομάτως κι' ἕναν σεβαστὸ ἀκτινὸ ἀνοίξεων ἀπὸ τὸ σύνολο πού ἔνουν στὴ ράχη τῶν.

Ἡ αἰσθητικὴ χειρουργὸς κ. Χρ. Ἰωακειμίδου εἶναι πρωτοπόρος στὸ εἶδος τῆς. Εἶναι ἡ πρώτη γυναίκα — ἐπιστήμων πού εἰσήγαγε στὴν Ἑλλάδα τὴν αἰσθητικὴ χειρουργική. Εἶναι εὐδυστάτης μορφῶσεως καὶ ἐξαιρετικὰ συμπαθής. Πῶς μπορεῖ ἄλλωστε νὰ μὴν εἶναι συμπαθὴς μιά γυναίκα πού ὑπόσχεται καὶ δίνει νειάτα καὶ ὀμορφιά σ' ὅποιον τὴν πλησιάσει. Εἶναι ἐξ ἄλλου καὶ ἡ ἴδια νεώτατη. Ίσως εἶναι λίγο παρακινδυνευμένο νὰ καθορίζη κανεὶς ἡλικίες μέσα σ' ἕνα ἐργαστήριό αἰσθητικῆς. Ἄν λάβουμε ὅμως ὅτι ὅσοι τὰ φυσικὰ νειάτα «φαναίζουν» ἀπὸ μακρὰ καὶ ὅτι οἱ γιατροὶ σπανίως ἐφαρμόζουν στὸν ἑαυτὸ τους τὶς μεθόδους πού ὑποδεικνύουν στὸς ἄλλους, τολμῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔπεσα ἔξω στὸ χαρακτηρισμὸ πού ἔδωσα πᾶρα πάνω.

Τὸ πολυτελέστατο ἱατρεῖο τῆς κ. Ἰωακειμίδου εἶναι κατὰ μέρος ἀπὸ κόσμιο. Γυναίκες ἀδίκημένες ἀπ' τὴ φύση ζητοῦν βοήθεια: μύτες πού θυμίζουν λαχανικά τῆς οἰκογενείας τῶν «σολανοειδῶν», αὐτιά πού πετοῦν πρὸς τὰ ἔμπροσθέν νὰ τὰ σπρώχνει διαρκῶς ἕνας ἀδυσώπητος μαῖστρος, χεῖλιά πού προεξέχουν καὶ πέφτουν με γάρη ὡς στὸ λαϊκὸ, κι' ἄλλες πολλές ἀνωμαλίες τῆς φύσεως πῶ ἔσωτερικῶς καὶ ἀδιάκριτες.

Ἡ ἐκλεκτὴ μου συνομιλήτρια εἶναι κυριολεκτικῶς πνιγμένη στὴ δουλειά. Ἀνυπόμονος ὅμως ἐγὼ νὰ μάθω τὰ μυστικά της, ἀρχίζω ἀμέσως τὸ ἐρωτηματολόγιό μου:

—Ἀπὸ αἰσθημα φιλευσπλαχνίας ἀκολουθήσατε, μήπως, αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα;

Ἡ κ. Ἰωακειμίδου μὲ κυττάζει μ' ἕνα ὕφος σάν νὰ μοῦ λέη «Σὲ ποιὸν αἰῶνα ζῆς παιδί μου; Χωροῦν τέτοια πράγματα στὴν ἐποχή μας;»

—Δὲν ἠκολούθησα τὴν αἰσθητικὴ ἀπὸ εὐσπλαχνία. Ἦταν μοιραῖο νὰ προσφέρω τὴν ἰδέα τῆς στὴν Ἑλλάδα.

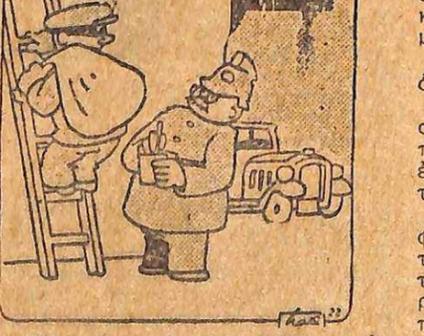
—Ἄν ἦταν ἀποδοκίματο, ἀφοῦ ἀπὸ τότε ὅλες οἱ γυναίκες στὴν Ἑλλάδα γίνεκαν... μοιραίες.

Γελά ἐπιεικῶς καὶ ἐξακολουθεῖ:

—Ἦμιον στὴν Εὐρώπῃ γιὰ λόγους καθαρῶς ἀτομικούς, ὅταν ἡ αἰσθητικὴ βρισκότανε στὴ δράση τῆς γάλης στὶς καταστροφὲς ποῦχε προκαλέσει ὁ Μεγάλος Πόλεμος. Τότε ἀπεφάσισα ἀπὸ πρόγερση ἐπισκέπτρια τοῦ Πανεπιστημίου νὰ γίνω ξανά τακτικὴ φοιτήτρια.

—Ἄς τὸ ἔγουν λοιπὸν ὅπως ὄψει τους οἱ ἄσπυροι. Ἄν σήμερα μποροῦν νὰ ἐξαφανίζονται τὶς ρυτίδες των, τὸ ὀφείλουν στὸ μακελειὸ τοῦ 1914-18. Εἴκοσι ἑκατομύρια ἄνδρες θυσιάσθηκαν γιὰ τὰ χαριτωμένα τους προσώπια.

ΕΝΑΣ ΑΝΣΤΗΡΟΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ



—Τὰ στοιχεῖά σας κύριε! Ἔχετε τὸ αὐτοκίνητό σας με σβυστὰ τὰ φῶτα!...

—Ποιὸ ἦταν τὸ πρῶτο σας... ἔθιμα, στὴ σφαῖρα, βέβαια, τῆς ἐπιστημονικῆς σας δράσεως;...
—Μιά μαγεῖρισσά μου. Μοῦχε γίμει ποнокέφαλος νά... τὴν μακρύνω λιγάκι με τὰ μηχανήματά μου, γιατί ἦταν πολὺ κοντὴ. Τῆς ὑπεσχέθηκα νὰ τὴν μακρύνω 10 πόντους ἂν ἦταν ἐξαιρετικὰ προσεκτικὴ καὶ καθαρὴ στὰ καθήκοντά της. Στὸ τέλος ὁμως... γλύτωσε ἀπ' τὰ χέρια μου, γιατί φάνηκε ἀσυνεπὴς στὶς ὑποσχέσεις της.

—Μετρήσατε ποτὲ τὶς ρυτίδες πού ἐξαλείψατε;

—Ὅχι, γιατί ἦσαν... ἀμέτρητες!

—Ξαναεἰδύνατε... καὶ νέους;

—Πῶς! Τὸς ἀδίκημένους νέους, τοὺς πρόωρα γηρασμένους ἀπὸ καταχρήσεις καὶ ἄλλους λόγους.

—Ποιὸ εἶναι τὸ ἐξωφρενικότερο πρᾶγμα πού σας ζήτησαν ποτέ;

—Αὐτὸ πού μοῦ ζήτησε μιά κυρία καὶ πού δὲν ἔπρεπε ἐν τούτοις νὰ γίνη.

—Μήπως σας ζήτησε ν' ἀλλάξη φύλο;

—Μὴ με ρωτᾶτε!... Δὲν ἐπιμένω καὶ συνενίζω.

—Δεχθήκατε τὴν ἐπίσκεψη πολλῶν ἀνδρῶν ὡς τώρα;

—Πολλῶν! Ἄλλῃ γιὰ συμβουλὲς μᾶλλον τῆς λεπτῆς δερματολογίας καὶ ὄχι γιὰ ἀφαίρεση ρυτιδῶν. Ἐνας μόνον παρουσιάσθηκε κάποτε στὸ ἱατρεῖο μου, ζητώντας βοήθεια καὶ προσπαθώντας νὰ με πείσει ὅτι μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερις ὄρες ἀπέκτησε ρυτίδες (καὶ δὲν εἶχε λίγες). Ἐπαθε δὲ τὸ κακὸ αὐτὸ μόλις ἀντελήφθη ὅτι ἡ γυναίκα του τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει. Ἐγὼ τοῦ ὑπέδειξα τὴ θεραπεία διὰ τῆς ἀντιθέτου μεθόδου, ἂν ἤθελε νὰ γίνη τόσο ἀτότομα νέος ὅσο ἔνιενε καὶ γέρος!...

—Πόσων ἀνοίξεων ἦτο ἡ πῶ γηραῖά κυρία πού σας ζήτησε νειάτα;

—Ἡ ἡλικία εἶναι τὸ μεγαλύτερο μυστικὸ στὶς γυναίκες. Δὲν τὸ φανερώνουν οὔτε στὸν γιατρὸ τους!... Κάποτε ὅμως φαίνεται, παρ' ὅλη τὴν προσπάθειά τῆς ἀποκρύψεώς της. Ἔτσι μοῦ ἦλθε μιά μέρα μιά κυρία με 80 Μαῖους, καὶ ἦταν ἔτοιμη νὰ δεχθῆ ὅποιαδήποτε θυσία γιὰ νὰ ξεφορτωθῆ μοιχοῦς.

—Τὶ σκέπτεσθε γιὰ τὸ Βορονόφ;

—Εἶναι ὁ πρωτοπόρος μιάς θεωρίας πού μπορεῖ νὰ κἀνῃ με τὴν ἐξέλιξη καὶ τὸν καιρὸ θαύματα.

—Ἄκουσα νὰ λένε ὅτι μετὰ τὴν μεταμόσχευση ὁ ἐγγχειρισθεὶς διατρέγει τὸν κίνδυνον νὰ μεταβληθῆ σὲ πῆθηκα!

—Ἄ! Ὅχι δά! ἔκανε γελώντας ἡ συνομιλήτριά μου. Τὸ πολὺ ν' ἀρχίσῃ ἐλαφρῶς... νὰ μαῖμουδίζη.

—Καὶ μιά τελευταία ἐρώτησις: Πόσα γρόνια μπορεῖ μιά γυναίκα νὰ κερδίση... — θεωρητικῶς, φυσικὰ — μὲ μιά ἐπέμβασή σας;

—Τουλάχιστον δέκα. Ἐκτός πλέον ἂν εἶναι... τελείως ἀδιόρθωτη. Διακόπτω τὴ συνέντευξή. Θὰ ἦταν σκληρὸ ἐκ μέρους μου νὰ κρατήσω περισσότερο τὴν κ. Ἰωακειμίδου, ἐφόσον ἀπ' τὴν αἰθουσα ἀναμονῆς τὰ... ὑποψήφια νειάτα τὴν φαναίζουν. Ἡ συνομιλία μου, ὅμως, αὐτὴ ἀσφαλῶς με ἐπηρέασε. Κατεβαίνοντας τὴ σκάλα τοῦ ἱατρείου αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου ἐλαφρότερο καὶ διερωτῶμαι μήπως ξένασα κι' ἐγὼ ἔπάνω... μερικὸς παραπάνιστος Μαῖους μου...

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΝΕΡΟΒΡΑΣΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Ὁ ἀστεῖος τῆς παρέας

Χαρακτήρες Νεροβράστου, πού τῆς πέννας τῆς ἀβράς του οἱ ἐμπνεύσεις εἶναι στείρες, Νεροβράστου: Χαρακτήρες.

Τὸν γνωρίζετε νομίζω, τὸν ἀστεῖον τῆς παρέας. Ἦ γιαντρός ἢ δικηγόρος, ἢ μπακάλης ἢ κουρέας εἶναι πάντοτε ὁ ἴδιος, με τὸ ὕφος γελαστὸν με μειδιάματα πλαστόν.

Στὴν ταβέρνα, στὸ γλεντάκι καὶ στὸ ζαχαροπλαστεῖον περιζήτητος ὡς φίλος, ἔχει ἔτοιμον ἀμέσως νὰ φουρνίρη τὸ ἀστεῖον καὶ στοῦ τάφου μας τὸ χεῖλος!

Σοῦ πετᾷ τὸ καλαμποῦρι ἄνοστο κι' ἀνάλατον κι' ἄμα δὲ γελᾶση κάποιος, συνιστᾷ: — Γαργάλα τον!

Βλέπει σ' ὅλη τὴ ζωὴ διαρκῆ φαιδρότητα καὶ ποτὲ δὲν ἐννοεῖ ἀπὸ σοβαρότητα, εἶναι τύπος μ' ἄλλους λόγους πού δὲν κάνει καὶ τὸν ἐνοχλοῦν οἱ ἄλλοι ὅταν εἶναι σοβαροί.

— Ἄμα θὰ τὸν δῆς στὸ δρόμο κι' εἶσαι βιαστικὸς ὅσο κι' ἂν θὰ τοῦχεις δεῖξει ὅτι τὸν σιχάθηκες θὰ σὲ σταματήσῃ ἀμέσως λίαν φιλικῶς: — Μωρὲ Κώστα; Χάθηκες;

— Γεῖά σου, βιάζομαι Γιαννάκη... — Στάσου δυὸ λεφτά.

— Ἐχω ραντεβού σπουδαῖο! — Δὲν τὰ παρατᾶς αὐτά; Στέκεσαι λοιπὸν λιγάκι, (Ἦ, δὲν εἶμαστε κι' ἀκαταπίνοντας συγχρόνως δυὸ βριατιὲς καὶ μιά βαστήμα, κι' ὁ «ἀστεῖος τῆς παρέας» μέσ' στὸν κόσμον, σοῦ βαράει μιά φάπα κι' ἄλλη μιά γροθιά στὸν ἰδμό.

«Κάτσε Γιάννη» ψιθυρίζεις σοβαρῶς ἐνοχλημένος ἄλλ' αὐτὸς θαρρεῖ πῶς εἶναι πάντοτε... χαριτωμένος, κι' ἔτσι μειδιῶν χαζὰ σοῦ σερβίρει μῖαν ἀκόμα μέσ' στὸ δρόμο καρπαζιά.

«Στάσου βρὲ» τοῦ λές ὀργίλως, ἔξαλλος καὶ φοβερὸς

ὡς ἐκεῖνος σ' ἀπαντᾷ:

— Ἔλα ντὲ καῦμένη τώρα! Μοῦγινες καὶ σοβαροί!

Καὶ ξανάρχεται κοντά! Ἐπὶ τέλος τὸν ἀφήνεις ἔκινῶς εὐθὺς με «φίνις», ἀλλά κείνος σοῦ φωνάζει ἀκκιζόμενος με νάζι καὶ με φανερόν καμάρι:

— Κώστα, ποτὲ θὰ μοῦ δώσης κείνο κεῖ τὸ περὶ τῆς ἰνιῆς;

Ἄποσδῆποτε στὸ δρόμο, τοῦ ξεφεύγετε ὄραία βρίζοντας καὶ βλαστημώντας: Ζῶν, κτῆνος, τύραννε.

Μὰ ἀλλοίμονο ἂν τύχη νὰ βρεθῆτε σὲ παρέα καὶ νὰ ἔχετε χτυπήσει ἀπὸ σύμπτωση μοιραία — Κώστα, πού σὲ δειράνε;

Σᾶς ρωτᾷ εὐθὺς κι' ἀμέσως, νὰ τὸ γέλιο γενικὸ, (Πρὶν ἀκόμα τὸν συστήσουν σᾶς μιλεῖ στὸν ἰνιῆ),

Κι' ἂν θυμώσετε λιγάκι, συφορά σας καὶ μουρῖλα.

Μόλις δῆ πῶς με τ' ἀστεῖα χάνετε τὸ θάρρος σας θὰ ἐφεύρη νὰ σκαρῶση πάντα μιά μεγάλη νύλα πού θὰ εἶν' εἰς βάρος σας!

Θὰ σας πῆ ὅτι σας δέρνει ἡ γυναίκα σας στὸ ἰσπίτι καὶ πῶς ἔχετε μεγάλη σάν τοῦ Καραγκιόζη μύτη,

κι' ἂν ἀντιληφθῆ σὲ λίγο ὅτι πιά τὸν ἔχει ἄγχι θὰ σας ρίξη στὸ κρασί σας τοῦ τσιγάρου του τῆ ἰσάχη!

Κι' ὅταν πιά σὲ λίγη ὥρα, ἔτσι ὅπως ἀναίτιος θὰ σας βάζουνε οἱ φίλοι στὸ ταξὶ κακῆν—κακῶς ἕνα γέλιο του θὰ πνίγη, «τῆς παρέας ὁ ἀστέιος» καὶ τὰ χέρια του θὰ τριβῆ, θριαμβευτικῶς!

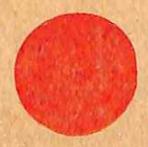
Ἄστέιος τῆς παρέας» λέει πάντοτε με φούρια δύο — τρία, κρύα — κρύα

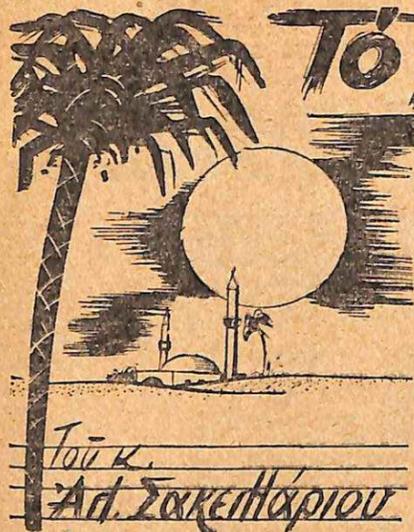
κι' ἴδια πάντα καλαμποῦρια καὶ τὴ λέξη «καλαμποῦρι» συνηθίζει σάν τὸ ἰτσούζει

νὰ τὴν λέη «καλαμποῦρι» Τὸ ἀστεῖο, ὅπως λένε, τὸ τραβᾷ με τὰ τσιγκέλια Κι' ἡ παρέα — τὶ μυστήρια — ξεκαρδιζεται στὰ ἰνιῆ.

Ἄστέιος τῆς παρέας» εἶναι περιβόητος, καὶ ἀρέσει πάντα σ' ὅλους γιατί εἶναι ἀνόητος!

Ο ΝΕΡΟΒΡΑΣΤΟΣ





Τό ρόδο του Ισπαχάν

ΜΙΑ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σ' ένα ύπνο χάνι του Εμπούρζ, ο Μιρζά ένα φτωχό παλληκάρι που γράφει στίχους συναντιέται με τον Σάχη της Περσίας, που γύριζε Ινδονήσιο σ' εκείνα τα μέρη κινηγιώντας με την ακολουθία του.

Ο Μιρζά χωρίς να ξέρει με ποιόν μιλάει, κατηγορεί τον Σάχη άπάνω στη κουβέντα του ότι δεν ξέρει να διοικήση τους υπηκόους του και λέει πως αν ήταν αυτός Σάχης, έστω και για μιά μέρα μόνο, θάφτιαχνε την Περσία...

Ο Σάχης για να του αποδείξη πως τα λόγια είναι εύκολα αλλά τα έργα δύσκολα, αποφασίζει να τον κάνει Βεζύρη για έξη μέρες.

Ο Σάχης κι' η ακολουθία του πάνε να ξεκουραστούν για λίγο στα δωμάτια του χανιού κι' ο Μιρζά μένει μόνος. Έξαφνα βλέπει να μπαίνει στο χάνι η Γκιουλοσούν.

Την Γκιουλοσούν την είδε ο Μιρζά σ' ένα τζαμί και την αγάπησε χωρίς να ξέρη ότι την αγαπάει και ο Σάχης.

30Ν

Μη το κρασί ήταν δυνατό και στο κεφάλι βάρανε ;

"Ονειρο είνε άραγε ;

"Ονειρο τόσο ζωντανό, ποτέ μου δεν ξανάειδα.

Είν' η Γκιουλοσούν αυτή έδω, για μήπως μιά νεράιδα

που τ' άσημένια τὰ νερά και τὰ θαύσκια δάση

τ' άφησε κι' ήρθε φανερά με μένα να γελάση ;

Μα δεν μπορεί... Είν' η Γκιουλοσούν Νά... φαίνεται άπ' την όψη

ποδναι σαν τὸ τριαντάφυλλο που μόλις τώγουν κόψει

όχι, δεν είνε όπτασία... Είν' η Γκιουλ σούν μονάχα

Νεράιδα τόσο όμορφη στον κόσμο

όπου υπάρχει τάχα ;

.....

(Γονατίζει στα πόδια της).

Δεν είχα έλπίδα να σε θρώ

και μόλις σ' είδα ρίγησα

λουλούδι του Ισπαχάν άβρο

και τής καρδιάς μου όήγισσα.

.....

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. Ποιός είσαι σύ ;

ΜΙΡΖΑ (πολύ σιγά). Σσσ... Μιρ-

ζά.. Είνε γραμμένο από κάτω τ' όνομά μου.

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ (μ' ευχάριστη έκπληξι). Είσαι 'σύ που μουστειλες τούς στίχους ;

ΜΙΡΖΑ. Σσσ... Για τον 'Αλλάχ..

χαθήκαμε κι' οι δυό...

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. Για σένα δεν ξέρω...

'Εγώ όμως είμαι χαμένη. (Παύσις μικρή). Λές πως μ' αγαπάς ;

ΜΙΡΖΑ (με στόμφο). Όσο δεν αγάπησε κανείς στον κόσμο. Για χατήρι σου και τη ζωή μου δίνω.

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. "Αν είν' αλήθεια, νά η στιγμή νά τ' αποδείξης... "Όπου και νάσαι φτάνει ο Βεζύρης.

ΜΙΡΖΑ. Ό Φαρούχ ;

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. Ναι... Μ' έχει πάρει το κατόπι. Θέλει με το ζόρι να με κάνει δική του. Τους ανθρώπους που με συνώδευαν στο ταξίδι μου, τους έλασα. Φαίνεται πως ο Βεζύρης τους πλήρωσε καλά για να μ' αφήσουν μοναχή μου... Προστάτεψέ με.

ΜΙΡΖΑ. Τι θέλεις ; Πρόσταξέ με.

ΛΕ'Ι'ΛΑ (τρομαγμένη). 'Ακούω

άλογα.

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ (τρομαγμένη κι' αυτή). Αυτός είνε... Έρχεται. Φτάνει... (Μπαίνει ο Φαρούχ από την πόρτα με την ακολουθία του).

ΜΙΡΖΑ. "Ωχ ! "Ωχ ! "Ωχ ! Καλάς τὰ δέχτηκες Μιρζά.

ΦΑΡΟΥΧ (στην Γκιουλοσούν χωρίς να υπολογίζει στον Μιρζά). Επί τέλους, άφραία μου άκατάδεκτη, από το 'Ισπαχάν με κυνηγώ, κι' η τύχη τὰ φέρνει τώρα βολικά. Έδω είμαστε μόνι κι' όλόγυρα ένα δάσος που δεν έχει τελειωμό.

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. Ξεχνάς τον ούρανό... Είνε ο 'Αλλάχ εκεί. 'Ο 'Αλλάχ

έκει και κάποιος άλλος έδω.

ΜΙΡΖΑ (στον έαυτό του). "Ωχ ! 'Εμένα έννοει... Πως θάθελα ν' αλλάξω θέσι, νάσαι ο 'Αλλάχ έδω κι' εγώ εκεί !

ΦΑΡΟΥΧ (στην Γκιουλοσούν). Δεν τον φοβάμαι. Αυτός (δείχνει τον ούρανό) είνε προστάτης της αγάπης. "Όσο για τόν άλλον ποδνόν ;

ΜΙΡΖΑ. "Αχ !... θαρρώ πως θά χωθώ στο κιούπι. ('Απ' τὸ μέρος του χανιού προβάδουν τὰ κεφάλια της Φατμέ και της 'Αμίνας που παρακολουθούν άθέατες τη σκηνή).

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ (πουχει μπει πίσω άπ' τον Μιρζά). Σκότωσέ τον.

ΦΑΤΜΕ (σιγά σά να μονολογή). Σκότωσέ τον τὸν παληάνθρωπο να ήσυχάσουμε από δούτον.

ΦΑΡΟΥΧ (φωνάζει). "Ε, σείς... 'Ελάτε 'δω. Φέρτε μου τὸν κάπελα, κι' εσύ όμορφη κάπελλα κόπιασε 'δω να δυναμώσης τὸ κρασί, πρώτα με τις ματιές σου, ύστερα με τὰ χείλη σου, κι' ύστερα...

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ (στον Μιρζά). Σκότωσέ τον.

ΜΙΡΖΑ (σιγά στη Γκιουλοσούν). Με τί ; Δεν έχω ούτε σουγιά άπάνω μου κι' αυτός έχει ίσαμε τρία καντάρια σίδηρο.

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. Νά πάρε (του δίνει μιά καρφίτσα άπ' τὰ μαλλιά της).

ΜΙΡΖΑ (ένω την παίρνει). Μ'

αυτό τὸ τσαγκαρόσουβλο θά τὸν σκοτώσω ;

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. "Αν μ' αγαπάς... ΜΙΡΖΑ. Μά...

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. 'Η αγάπη μετατοπίζει και θουά

ΜΙΡΖΑ. Μπορεί... Μα δεν τὰ τρυπάει.

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. Μ' αγαπάς ή δε μ' αγαπάς ;

"Οποιος αγαπάει κάνει τὸ θαύμα, τ' άδύνατο.

ΦΑΤΜΕ (σαν να μονολογή πάντα). Κάντο μωρέ παιδί μου, έτσι να συχωρευθὸν τὰ πεθαμένα σου.

ΜΙΡΖΑ. 'Εμπρός λοιπόν για τὸ θαύμα. (Προχωρεί και γυρίζει). Δεν προτιμάς, καλή μου, να τὸν σκοτώσω μ' ένα τετράστιχο ;

(Στὸν Φαρούχ).

Βεζύρη μου, έχάθηκες, γιατί ο καθένας ξέρει

πως έχω στίχο κοφτερό, σαν έικοπο μαχαίρι.

Με μόνο ένα τετράστιχο, και δεν σου λέω ψέμμα

σου κόβω τὸ κεφάλι σου, χωρίς να στάξη αίμα.

(Γυρίζει στην Γκιουλοσούν).

'Εν τάξει... Πάει αυτός. Πάμε γι' άλλον.

ΦΑΡΟΥΧ (άγριεμένος). Ποιός είν' αυτός ; Σε ποιόν τὰ λέει αυτό ;

ΜΙΡΖΑ. Σε σένα τὰ λέω... ('Ιδία). Κι' ο 'Αλλάχ βοηθός.

ΦΑΡΟΥΧ (στην ακολουθία του). Πάρτε του τὸ κεφάλι. ('Ορμάει ένα με ψηλά τὸ γιαταγάνι. 'Ο Μιρζά άμύνεται όσο μπορεί. Σε μιά στιγμή θουάει τὸ γιαταγάνι κι' άρχίζει να χτυπάει δεξιά κι' άριστερά προχωρώντας προς τὸν Βεζύρη. Φωνές, φασαρία, σφυρίγματα. 'Η Γκιουλοσούν κι' η Λεϊλά άγκαλιασμένες σε μιά γωνιά παρακολουθούν την πάλη. Μπαίνουν οι λησταί).

ΜΩΧΑΜΕΤ. "Ε, τ' αδέρφια... Κάτω τὰ σπαθιά.

ΟΜΑΡ. Αυτή ή δουλειά είνε δική μας.

ΦΑΤΜΕ. Πώ ! Πώ ! Που πέσαμε !

ΟΡΜΟΥΖ. Καιρός να τούς τρυγήσουμε. (Στὸν ΟΜΑΡ). Πόρτες, παράθυρα είνε πιασμένα ;

ΟΜΑΡ. Δεν περνάει ούτε φίδι.

ΧΑΣΙΝ. Μη κουνηθή κανείς.

ΟΡΜΟΥΖ. "Εχει πιαστή μωρέ, ή πίσω πόρτα μη φύγουν οι άλλοι ;

ΧΑΣΙΝ. "Ολα είν' εν τάξει, άρχηγέ.

ΤΑΧΑΜ (άπό μέσα). Τί φασαρία είν' αυτή. (Βγαίνει). "Ετσι μοιρχεται ν' άγριέπω. (Τὸν θουάει ένα νασ ληστής και τὸν καθίζει σ' ένα τραπέζι. Βγαίνει ο Σάχης κι' η ακολουθία του άπ' την άριστερή πόρτα. Οι λησταί κάνουν να όρμήσουν).

ΦΑΤΜΕ. Καθήκαμε ο Σάχης. (Μπαίνει θορυβομένη μέσα).

ΣΑΧΗΣ. Σταθήτε. Είμαι ο 'Ααρὸν 'Ελ Φαούτ, ο Σάχης σας.

ΦΑΡΟΥΧ (πετάει τὸ σπαθί και γονατίζει). Προσκυνηστε. (Γονατίζουν όλοι).

ΜΙΡΖΑ (πέφτοντας χάμω). Πολυ-

χρονημένος να είσαι βασιλιά μου. Γλύτωσα... Μα τί λέω ; Κι' αυτά που τούπα ; 'Εγλύτωσα ; Δεν γλύτωσα ; Ποιό άπ' τὰ δυό είνε ψέμμα ; Την γλύτωσα άπ' τὸν γκρεμνὸ μὰ έπεσα στο ρέμμα.

ΤΕΛΟΣ Α' ΠΡΑΞΕΩΣ

Εϊών Β'

(Έσωτερικό του παλατιού. Βάθος, μέσα από μιά σειρά άψίδες γυναικείο λουτρό. Όλο αυτό κλείνεται με ριντά. 'Από πάνω μπαλκόνι άψιδωτό. Προς τὸ προσκήνιον μαξιλάρια, παγιά χαλιά κι' ένα χαμηλό τραπέζι. Λουλάδες, τσιμπούκια. Μεγάλη πολυτέλεια. 'Ο Σάχης κι' η ακολουθία του καθισμένοι στα μαξιλάρια συζητοῦν και καπνίζουν).

ΣΑΧΗΣ. Για βάλτε με τὸ νοῦ σας νάταν έδω αυτή τη στιγμή... Πως θά τὸ φαινόνταν.

ΧΑΛΗΑ. Θα τάχανε... Θα τὸ κοβόταν ή μιλιά. Θα τρελλαινόντανε... Λίγο τάχεις από μιά παληοκαλύβα να θρεθής σε παλάτι ; Και πως ; ; Βεζύρης ! ! !

ΣΑΧΗΣ (Χαμογελάει). "Εχουμε να κάνουμε γέλια... (Στὸν 'Αγκαμ). Είν' όλα εν τάξει ;

ΑΓΚΑΜ. Κατά τις προσταγές σου... Πρώτα τὸ δώσαμε κι' έφαγε...

ΤΑΧΑΜ. Σουχει ένα στομάχι... Τὸν περίδρομο κατεβάζει. Ποιός ξέρει πόσο καιρό είχε να φάη αυτός ο ποιητής.

ΣΑΧΗΣ. Τὸ δώσατε κρασί ;

ΑΓΚΑΜ. Έφτά λογιών σ' έφτά ποτήρια.

ΧΑΛΗΑ. Κι' ύστερα ο λουλάς τὸν άποτελείωσε. "Επέσε σαν κούτσουρο στον ύπνο.

ΣΑΧΗΣ. Τὸν πήγατε στο χαμάμ ; Τὸν περιποιηθήκατε ; Τὸυ βάλατε τὰ ρούχα της άξιας του ;

ΑΓΚΑΜ. Καί βέβαια.

ΣΑΧΗΣ. Καί δεν εξόπνησε καθόλου ;

ΧΑΛΗΑ. Μπα. "Ηταν στον άλλο κόσμο. Μόνι που και που τὰ χείλη του ψιθύριζαν μιά λέξη... Την ίδια πάντα... Γκιουλοσούν.

ΤΑΧΑΜ. Την ψιθύριζε αυτή τη λέξη, για την πιπλίζει στο στόμα του ; Γκιουλοσούν, έλεγες, και στάζαν άπ' τὰ χείλια του σερμπετία.

ΣΑΧΗΣ. "Α, έτσι ; Θα καλοπεράση. Καί τώρα που τὸν έχετε ;

ΤΑΧΑΜ. Έδω 'ναι, άπ' έξω... Ροχαλίζει, πάει να γκρεμιση τὸ παλάτι.

ΣΑΧΗΣ. "Αγκαμ, φέρτον μέσα. Καιρός είνε. ('Ο 'Αγκαμ φεύγει δεξιά κι' άμέσως κατόπι μπαίνει με δυό άραπάδες που κρατοῦν στα χείρια τους τὸν κοιμισμένο Μιρζά. Τὸν άφήνουν προσεκτικά κάτω. 'Ο Μιρζά είνε ντυμένος με χρυσάφια και πετράδια. 'Ο Σάχης τὸν πλησιάζει). "Ηθελες να γίνης Βεζύρης ;

"Ηθελες νάχης έξουσία στα χείρια σου ; Τώρα θά δής τί είνε κείνο που πόθησες. (Στὸς άλλους). Δώσατε εϊδηση στον Βεζύρη, στοὺς Μεγιστάνες, στην φρουρά ;

ΑΓΚΑΜ. Μάλιστα. "Ολα κατά πως διατάξατε. (Παύση μικρή).

ΣΑΧΗΣ. "Αραγε, πόσην ώρα θά κοιμάται ακόμα ;

ΤΑΧΑΜ. "Αν ή νύστα του είνε τόση, όση ήταν κι' η πείνα του, σ' ένα μήνα θά ξυπνήση... και θάλε.

ΧΑΛΗΑ. Μπα. "Όπου νάσαι θά συκοφθ.

ΣΑΧΗΣ. "Ας τραβήχθη λοιπόν τὸ παραπέτασμα να ξυπνήση μες στις όμορφίες. (Χτυπάει τὰ χείρια του. Τὸ ριντά σιγά-σιγά ανοίγει και φανερώνει γυμνές γυναίκες. Μουσική κι' έξωτικός χορός. 'Ο Σάχης κι' η ακολουθία του φεύγουν σιγά-σιγά. Οι γυναίκες χορεύοντας βάζουν στη μέση τὸν Μιρζά).

ΜΙΡΖΑ (ένω ξυπνάει (σιγά-σιγά). Ποῦ είμαι ; ('Ιδία). Δεν μου λες Μιρζά θυμάσαι ; Πέθανες ή ζής ; Τι είν' αυτό που βλέπω ; Είμαι στον Παράδεισο ; 'Αλήθεια είνε ή όνειρο ;

ΛΕ'Ι'ΛΑ. "Όπως τὸ πάρεις έξοχώτατε Βεζύρη μου.

ΜΙΡΖΑ (τρομαγμένος κυττάζει γύρω του). Μπα, κι' είνε ο Μπεκέρ έδω ; ('Ιδία). Δεν μου λες Μιρζά θυμάσαι ; Πέθανες ή ζής ; Τι είν' αυτό που βλέπω ; Είμαι στον Παράδεισο ; 'Αλήθεια είνε ή όνειρο ;

ΛΕ'Ι'ΛΑ. "Όπως τὸ πάρεις έξοχώτατε Βεζύρη μου.

ΜΙΡΖΑ (τρομαγμένος κυττάζει γύρω του). Μπα, κι' είνε ο Μπεκέρ έδω ; ('Ιδία). Δεν μου λες Μιρζά θυμάσαι ; Πέθανες ή ζής ; Τι είν' αυτό που βλέπω ; Είμαι στον Παράδεισο ; 'Αλήθεια είνε ή όνειρο ;

ΛΕ'Ι'ΛΑ. "Όπως τὸ πάρεις έξοχώτατε Βεζύρη μου.

ΜΙΡΖΑ (στον έαυτό του). Μωρέ ποιόν Βεζύρη, λέει... Σε ποιόν μιλάει αυτή θά σκάσω.

ΛΕ'Ι'ΛΑ. Αυτές όλες είνε σκλάβες σου... "Αν θελήσης τίποτα, πολυχρονημένο μου, δεν έχεις παρά να χτυπήσης τὰ χείρια σου. (Φεύγει. Κλείνει τὸ ριντά).

ΜΙΡΖΑ. Βήματα άκούω... "Ωχου ! Θάσαι ο άφέντης μου για τὸ νοῦκι. (Μπαίνει ο Μπεκέρ με δυό υπηρέτες που κρατάν διάφορα δώρα κι' ένα σπαθί).

ΜΠΕΚΕΡ (έπίσημα). Σου φέραμε, μεγάλε άρχοντα, τὰ δώρα σου.

ΜΙΡΖΑ (μελαγχολικά). Καταλαβαίνα... Σχοινί για κρέμασμα. 'Ανάσάλι το μερικές μέρες έτσι να συχωρευθὸν τὰ πεθαμένα σου. Δεν φταίω εγώ... Αυτή ήταν που μου έλεγε "σκό τωσέ τον". Καί με τί... με τί... Με μιά καρφίτσα ! Χωρατά... Με-

θυσμένα πράγματα. Συχώρεσε με. ΜΠΕΚΕΡ. Σε προσκυνούμε μεγάλε μας Βεζύρη. Καταδέξου να πάρης τὰ φτωχικά δώρα των ραγιάδων σου.

ΜΙΡΖΑ (κυττάζει γύρω του). Θα τρελλαθώ... Μωρέ ποδναι κρυμμένος αυτός ο Βεζύρης ;

ΜΠΕΚΕΡ. Σε σένα μιλάω μεγάλε μας άφέντη...

ΜΙΡΖΑ. Σε μένα ;

ΜΠΕΚΕΡ. Ναι.

ΜΙΡΖΑ. "Ε, αυτό 'ναι... Κοιμάμαι... Θάμαι ξεσκεπάστος κι' όνειρεύομαι. ('Ο Μπεκέρ γελάει). "Ετσι γελάει ο μπόγιας πριν άπ' την εκτέλεση).

ΜΠΕΚΕΡ (του δίνει τὸ σπαθί). Νά πάρε.

ΜΙΡΖΑ. Για να σκοτωθώ ; Δεν κάνει με τίποτ' άλλο ;

ΜΠΕΚΕΡ. Πάρε τὸ βαρύ σπαθί σου και πρόσταξέ μας.

ΜΙΡΖΑ. "Η αυτός είνε τρελλός ή θάληκε να με τρελλάνη.

ΜΠΕΚΕΡ. Πάρτο (του τὸ δίνει).

ΜΙΡΖΑ (την στιγμή που σηκώνει τὰ χείρια του, για να τὸ πάρη, βλέπει τὰ χρυσοκέντητα ρούχα που φοράει). Τί είν' αυτά ; Μακρύναν τὰ μανίκια μου για κόντηναν τὰ χείρια μου. Κύττα-κύττα χρυσάφι. Μωρ' τί είν' αυτά που φορώω ; Που τὰ θρήκα ; Που θρίσκουμαι ; Ποιός είμαι ; Μιά φορά εγώ δεν είμαι... "Αλλος δεν είνε... Τότε ποιός είμαι ; ('Ακούγονται σάλπιγγες).

ΜΠΕΚΕΡ (την παίρνει προς τὸ παράθυρο). "Ελα να δής ποιός είσαι. Βλέπεις ;

('Η συνέχεια εις τὸ προσεχές)



ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΜΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ Σοβαρές Κυβέντες

Κουβέντες του Βαδρακά

Συναγωνισμός

'Αγαπητή, 'Αφθονιάς,

'Ενας φιλαράκος μου καλός, ο Λιάκος ο Μπακόπουλος, άναγινώστης μου τακτικός και θωμαστής μου μέχρις εσχάτος, μουτέλειε μιάν επιστολήν σωματώδη έως τεσσάρων σελίδων και κάτι καινούλες που δεν τον εύχαριστεί...



Αλλοίως, μου λέει, έπρεπε να εκφράζομαι, ρε Βαδρακά, εγώ αν ήμουνα στη θέση σου θαύραφα έτσι:»

Και μου επισυνήπτε ένα δείγμα γραφής που σας το παραθέτω:

'Αγαπητή Βδομάδα, Με το συνώμην κιόλας, μα τούτη τη βολά είμαι πορρωμένος να σου εξηγηθώ δυό-τρεις κουβέντες ζόριμες! 'Εγώ, για να ξέρεις, είμαι παιδί μέγκλα κι' ο

πως πρέπει και λέω πάντα το λουλά, «λουλά» και το μαύρο, «μαύρο»...

Μιά, λοιπόν, και χάλασε τώρα τελευταία και δέ μās ξηγιέσαι πλέο φίνα, πρέπει να στρώσω την ύπθεση με την επένθασή μου.

Γιατί, δέ μπορώ να νοιώσω πως διατέθεις τις στήλες σου, — πούνε για μένα και άνα-δυό άλλους άσκηδες του συναφιοϋ, — σε κείνους τους άνίδεους, τους νέους λογοτέχνες...

'Ετούτοι, για να μάθεις, — είναι πολύ κοροΐδα στην ύπθεση περί έρωτα κι' όντας ή μυστήρια τους ξηγιέται την κοπάνα από σπόντα παίρνουνε τον κάλεμο άνα χείρες, — κατώς το γράφει κι' ο Βίχτωρας Μουγκός στη «Παναγία των Γαρισιών» βοήθιά μου, — κι' αρχίζοντε τις κλάφες σά νάτανε μπειπέδες που λερωθήκανε, — μετά συχωρήσεως κι' όλας.

'Η γυνή, ρε μακατόσηδες, είναι περισπούδαχτο κεφάλαιο — να ποΐμε, — και μονάχα κάτι λίγοι, πιστήμονες της κενωνίας την άνοήσανε.

Αυτά λοιπόν έγραψε ο Μπακόπουλος. Τώρα δέν έχεις παρά να εκλέξεις μεταξέ των διονώνε μας.

'Αν σου κάνη αυτός περισσότερο από μένα, πάρτον και δός μου έμένα το άπολυτήριο με διαγωγήν κοσμοιωτάτη.

'Αλλά επίτροφέ μου να τού πώ από δω δυό βαριές κουβέντες:

Γιατί ρε φίλε, Μπακόπουλε μου το κάνεις αυτό; 'Επειδής δηλαδή ξέρεις δυό γράμματα παραπάνω πρέπει να μου κόψης έμένα το ψωμί μου; Πώς;

Δέξ είναι άντρίκια πράγματα αυτά!...

Μετ' υπόληψεως
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Μοντέρνα ποίηση

ΛΟΥΣΙ

Λουσι την λέγανε, Λουσι
την λέγανε και Λουσι
είχα μια χάρη περισσή
κι' είχε και λίγο μουσι!

ΟΡΕΣΤΗΣ ΦΛΑΣΚΟΣ

('Ελεψίνα)

Σουρρεαλιστική ποίηση

Η ΜΑΝΙΚΙΟΥΡΙΣΤΑ

Οί τριχές,
της κεφαλής του ήταν
τετελεσμένον γεγονός.
Τά ιπποδρόμια σφύριζαν πράσιν
της ταβέρας το χάδι
είχε κάτι
το μηχανοκίνητο,
μιά ντομάτα ζύπνησε
και είπε στη μητέρα μου:
— 'Έχετε ψαράδες ψάρα
και το μελάνι κοκκίνησε
και ξεροκατάπιε.
'Η νύχτα έχει τέσσερα άστρα
το ένα βρωμάει ζύδι,
το δεύτερο φοράει σμόκιν,
το τρίτο το καλλίτερο μοιρολογάει και
(λέει:

Σιγά—καλέ σιγά
Σιγά και τάπεινα...
'Η ποέλλα που θα πάη;
Στά βουνα;
'Οχι.
'Οχτώ φορές όχι
και μιά με το ζόρι.

'Εμπειρικός

'Επίκαιροι στίχοι

ΜΕΛΠΟΜΕΝΕΣ

Με πήρε ο ύπνος κι' έγεια
στου καραβιού την πλώρη
και ήρθε και με ζύπνησε
κάποιο μου ξαδελφάκι.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

('Από το φιλμ «Η μνηστή
του «Φραγκεστάιν»).

ΣΚΕΨΕΙΣ

— Διάβάσε με κι' αν ένα γοδ—πάρης,
να μου τρυπήσης τη μύτη!

ΓΕΥΠΑΡΗΣ

Γράμματα του Τζανέττου

Παραίτησις

Σιός Ντιρεττόρο μου τση «'Εβδομάς»

Παράρω, παράρω μάτια μου, τόσες
εβδομάδες στοί κολώνες σου και φινά-
μέντε να δής που δέ θα γίνη τίποτσι.
Γιατί έσθ μωρέ τζόγια μου δέν ένοοεις
να δάνης στο τσερ-
βέλο σου έφτά ποτ
σου γράφω. Κι' έξο-
κολουθείς να γιομίζης
το φύλλο σου με κά-
θε δουρλισία που
σκαραώνουνε οι διάφο-
ροι κολαμπορατόροι
σου, μα και σθ ό ίδιος
μωρέ ντιρεττόρο
μου και περνονάτι
κι' όλας! 'Εφθ το
«Ρόδο του 'Ισπαχάν»
μοιάζει κομμάτι—και
πρωζάτε με δηλα-
δή— με τη «Ζακυν-
θιανή σερενάτα» έ-
κειού του κουτού
του πατριότη μου,
του Ρόμα. Στίχοι δε-
καπεντασύλλαβοι, ρί-
μες και λυρικές άνω-
γούλες! Μα στα ό-
χτακόσα πενήντα ζούμε παναπή και μου
φιλάνεις ρομάντζες έμμετρες για τ' ά-
στέρια και τσι καρδιές.



Τόμου λοιπόν και γράφεις έσθ ό ίδιος
με τη σκόλα του Μαλακάση και του
Δροσίνη, πως θές να σ' άρέσουνε τα
ώδικά μου τα μοντέρνα;

Για τούτο έσκέφτηκα να παραιτηθώ
και να συνεργαστώ στο «Σαββατοκύρια-
κο» άπούναι άνθρωπος τση νεωτερίστη-
κης αντίληψης και γράφουνε συγχρο-
σιμένα. 'Εφθθ δάνουνε μάτια μου τσοϋ
στίχους του Γιαννουκιάη άπούναι άνα-
μασήματα κι' άντιγραφές άπ' ούλες τσι
άρχαιες και νέες επιθεωρήσεις τσι ίδι-
κές του και τσι ξένες! Και να μη θά-
νουν έμένα; Κι' άμα, στο ύστερο, δέν
τσού άρέσει το στίλε μου θα κάμω κι'
εγώ σαν το Γιαννουκιάη. Θα βουτάω τα
ξένα άστρία άπ' το θέατρο—όπως βού-
τηξ' έφθς τση «Τρελλής Συμφωνίας» τόν
«'Αμανέ» όλοσούπιτο και θα τα δημο-
σιεύω για έδικά μου! 'Αμέ;

Με τιμή και με υπόληψη
ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ

Μιά καταπληκτική έγχειρήσις έγινε
πρό τινος εις το Μπρότσαμ.

'Ο άσθενής είχε φοβερούς πόνους εις
την κοιλίαν. Μετά πην έγχειρήσις άνεκα-
λύθη ότι δέν είχε τίποτσι. 'Η γυναίκα του
όμως είχε σκοληχοειδίτιδα!

Τα αΐδιμα του δικαστηρίου 'Ο έπικήδειος

ΤΟΥ Κ. Δ. ΨΑΘΑ



Είχαν, λοιπόν, ως εξής τα πράγ-
ματα:

Η κάσα με τον νεκρόν εύρίσκε-
το στην μέση. 'Ενθεν και ένθεν οι τεθλιμ-
μένοι συγγενείς και φίλοι. Στο μέσον ή
άπαρηγόρητος χήρα. 'Ο παπάς έτοιμαζό-
ταν να δώση το σύνθημα του τελευταίου
άσπασμού και τα «αοράκια» με τα φράκα
έφερναν βόλτα έξω άπ' το προαύλιον και
άδημονούσαν να παραλάβουν τον άσιμνη-
στον.

'Εξαφικά όμως άπομον μετρού άναστή-
τος διέσχισε το τεθλιμμένο και δακρύ-
βρακτον έκκλησίασμα. 'Εφορούσε ζακέτ-
ταν, ψηλό κολλάρο και μαύρο φιάγκο πα-
λαιάς σχολής. Είχε το βήμα επιβλητικό.
Τό ύφος συννεφώδες, τό βλέμμα άγέρο-
χον. 'Εσταμάτησε μπροστά στην κάσα, και
έβρυχήθη:

— Πειφιλημένο νεκρέ!

'Η βροντερή φωνή του επέδρασε ως
σουρντίνα στους λυγμούς. Οι συγγενείς
και φίλοι άνεστέναζαν βαθύτατα, γιατί
προέβλεπαν νέα δάκρυα και χάσιμο τής
ώρας. 'Η άπαρηγόρητη χήρα άπεμάκρυνε
για μιά στιγμή το μαύρο μαντήλι τής κι'
έσχήκασε τό υγρό βλέμμα κάτω από την
πυκνή πλευρέξα, να δθ τον επικήδειον ρή-
τορα.

— Στιγμή υπερσάτη!

— Ψας... έκαναν μερικοί τεθλιμμένοι
να κόψουν τους ψιθύρους των άλλων τε-
θλιμμένων.

— Στιγμή ύψιστη! Κρίσιμος! 'Ακίνητος
και άψυχος και αναισθητος άπλώνεσαι έμ-
πρός μας σύ, όστις πρό όλίγων μόλις ήμε-
ρών κινείσαι και ήσθάνεσαι και ώμύλεις
και έγέλας! Τι συνέβη, νεκρέ, δια να φθά-
σης εις τό τραγικόν αυτό σημείον τής πλή-
ρους και άπολύτου αναισθησίας; Τίποτσι
τό άφύσικον. 'Απέθανες! 'Ο θάνατος, σκλη-
ρός και άπεγκτος σε άφήρασε από τό
συμπόσιον τής ζωής, από τας άγκάλας
συζύγου τρυφεράς και τέκνων άφωσιωμέ-
νων.

'Οξύτατοι λυγμοί τής χήρας διέκοψαν
τόν ρήτορα. Συγχρόνως όμως και σκόλια
των βαρυσπυθούτων, στα αυτιά των όποι-
ων ό πόνος δέν είχε μεγάλην επίδρασις:

— Πούς είναι;
— Εξώ γώ;
— Μιλά περί τέκνων.
— 'Ενα παιδί δέν είχε ό μακαρίτης;
— 'Ενα.
— Τι διάλο...

— Είναι ή μόρα των ανθρώπων να ή-
ποκύπτουν εις την... μόραν των. 'Ο θάνα-
τος κυβερνά τον κόσμο, θάνατος μαύρος
και ερεβώδης, έκδικητικός θάνατος, ά-
κόρεστος, θάνατος, όστις περιπίπτει ή
πέρ τας κεφαλές όλων των θνητών άνα-
πάντων στιγμήν, αλλά οι θνητοί δέν τον
βλέπουν, δέν τον ύπολογίζουν, δέν τον φο-
βούνται, διότι νομίζουν, οι άφρονες, ότι
θα ζούν αιωνίως και θα άπολαμβάνουν τα
άγαθά τής ζωής! 'Ησουν και έσθ εξ αυ-

των νεκρέ; 'Ενόμιζες ότι δέν θα άποθά-
νης ποτέ; Διατί δέν έγείρασαι; Διατί δέν
πειραταίεις; Διατί δέν ώμύλεις; 'Ενόμιζες
ότι αιωνίως θα ζής εις τας άγκάλας συζύ-
γου τρυφεράς και τέκνων άφωσιωμένων;

Νέοι λογμοί τής χήρας διέκοψαν τον
ρήτορα. Μαζί όμως και νέοι ψιθύροι των
βαρυσπυθούτων που άρχίζαν να άπορουν:

— Πάλι για τέκνα μιλά.
— Ναι, μωρέ!
— Πέστο με πρόπε...
— 'Εγώ να τού πώ;
— Πούς τον έφερε;
— Εξώ γώ;
— Μάλιστα νεκρέ! 'Ησουν και έσθ εξ
αυτών! Και έσθ φεύ! ενόμιζες ότι είσαι ά-
θάνατος! Τι θα λέη όμως την κρίσιμον



'Εφορούσε ζακέττα, ψηλό κολλάρο
και μαύρο φιάγκο.

ταύτην στιγμήν ή ψυχή σου; Πού θα εύ-
ρίσκεισαι τώρα, όποτε έχει έγκαταλείψει
τό ταπεινόν σακίον τής; Μετανοεί πι-
κρως, βεβαίως, διότι θα εύρίσκεισαι εις τας
φλόγας τής κολάσεως, όπου θα βράξη μέ-
σα εις τα καζάνια τής πίσσεως, όπου βρά-
ζουν αι ψυχαι όλων των άμαρτωλών.

'Αυτή την φωνή δέν ακούσθησαν λυγ-
μοί τής χήρας. 'Απλως ή βαρυσπυθούσα
έσχήκασε με άποριαν τα μάτια τής κάτω
άπ' την πλευρέξα κι' έκύτταξε με δυσφο-
ρίαν πρώτα τον ρήτορα κι' ύστερα τους
άνθρώπους που την περιτρούριζαν. Είς τα
δακρύβρακτα ερωτηματικά των βλεμμά-
των τής όμως οι άλλοι βαρυσπυθούτες
άπαντούσαν με ερωτηματικά... στεγνά-
τερα:

— Καζάνια λέει;
— Κόλαση;

— Σακίον;
— Θα τον πετάξω έξω!
— Ψυραμιά.
— Για να δοϋμε...

— Διότι άμαρτωλός ήσο! Κακός ήσο!
'Ασθεής ήσο όπως ασθεής ήσαν όλοι έ-
κείνοι οι όποιοι έρχουν ως μέρμηκες επί
του φλοιού τής γής, κλέπτει, άρπαγες,
ύποκριται και Φαρισσαίοι! Είς τό πύρ τό
έξώτερον τό ήτοιμασμένο υπό του διαβό-
λου θα μεταδούν αι ψυχαι όλων, εις την
αιωνίαν κόλασιν, όπου ό τριγμός και ό
βρυγμός των οδόντων. Δέν σε έγνώριζα
νεκρέ! 'Αλλά εκεί θα μεταδθ και ή βρω-
μερά ψυχή σου!

'Αυτή την φωνή το σούσουρο εξεσάγγη
σε άγανάκτησιν. 'Η βαρυσπυθούσα χήρα
έσκούπισε με νευρικότητα τα δάκρυα τής
και έψιθύρισε προς τους γύρω τής να τον
πετάξουν έξω. Τό βαρυσπυθού έκκλησία-
σμα άνεστατάθη. 'Επροχώρησαν μερικοί
άπειλητικοί προς τον ρήτορα και ένας τον
έπισαι από την ζακέττα!

— Πάψε!
— Τι θέλεις άσεβέστατε;
— Σταματήστε...
— 'Υπαγε άπίσω μου!
— Θα σε σπάσω στο ζύλο...

Φοβερόν βλέμμα έορξζε ό επικήδειος
ρήτωρ στον άνθρωπον που τον έτραβούσε
άπ' την ζακέττα, κατακραυμώνει και
τους άλλους διακατωρομένους και έστρά-
φη πάλιν στο νεκρόν:

— Βλέπεις νεκρέ τους φίλους σου; 'Α-
γωνίζονται οι άθλιοι να καταπνίξουν τον
λόγον τής αληθείας. 'Αμαρτωλοί, άρπα-
γες και κολασμένοι θα σε ακολουθήσουν
μιάν ήμέραν εις τό πύρ τό έξώτερον. Ου-
αί, ύμν λέγω, γραμματείς και Φαρισσαίοι
ύποκριται!...

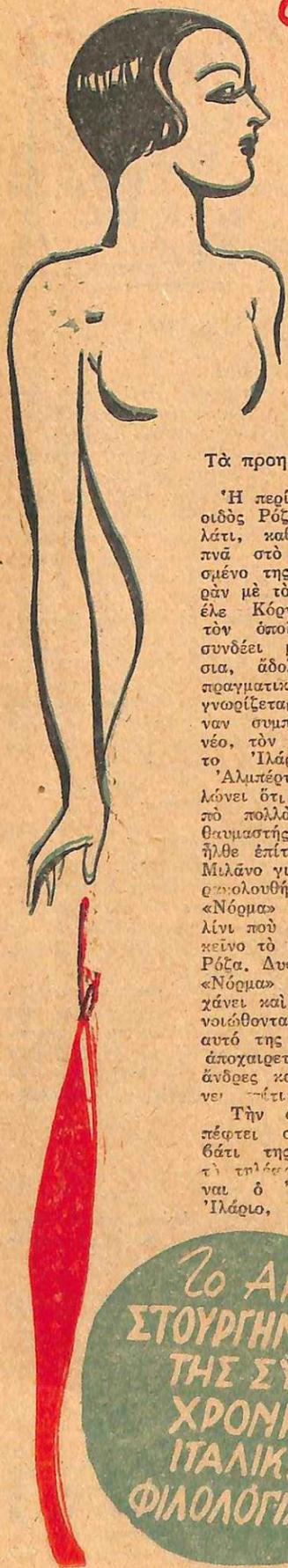
— 'Εξώ βοεί!
— Ουαί!
— Πάψε!
— Ουαί!

— Σήκω, λοιπόν, επάνω νεκρέ! Σήκω
να ιδής τους συγγενείς και φίλους... τους
άμαρτωλούς...
— Κόφοι!
— Οι όποιοι λησμονούντες ότι θα άπο-
θάνουν ταχέως και αυτοί!...

— 'Οχι!
— Ουαί...
— Πάψ...
— Ουαί, ουαί!...

'Εγίνε παταράκι. Σουβόμενος από πέν-
τε ζεύγη χειρών ό αυτόκλητος ρήτωρ ώ-
δηγήθη έξω από την έκκλησίαν, όπου οι
νευρικότεροι τον έσιγύρισαν, εφώνάζαν
άστυφύλακα και έπύραν τα στοιχεία του

(Τό τέλος στη σελίδα 60)



Ἡ γυναίκα που

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Τὰ προηγούμενα

Ἡ περίφημη αἰδοῦς Ρόζα Σκαρλάτι, καθὼς δειπνᾷ στὸ συνηθισμένο της ρεστοράν μετὸν Ντανιέλε Κόρντα, μετὸν ὁποῖο τὴν συνδέει μιὰ ἐξαισία, ἄδολη καὶ πραγματικὴ φιλία, γνωρίζεται μετὰ ἕνα συμπαιθεσάτο νεό, τὸν Ἀλμπέρτο Ἰλιάριο. Ὁ Ἀλμπέρτο τῆς δηλώνει ὅτι εἶναι ἀπὸ πολλὰ χρόνια θαυμαστής της καὶ ἤθελε ἐπιτηδες στὸ Μιλάνο γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν «Νόρμα» τοῦ Μπελίνι πού ἔπαιξε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Ρόζα. Δυστυχῶς ἡ «Νόρμα» ἀποτυχᾷ καὶ ἡ Ρόζα, νοιώθοντας τὸν ἑαυτὴ της ἄρρωστο ἀποχαιρετᾷ τοὺς 2 ἄνδρες καὶ πηγαίνει ἔτσι της.

Τὴν ὥρα πού πέφτει στὸ κρεβάτι της, χτυπᾷ τὸ τηλέφωνο. Εἶναι ὁ Ἀλμπέρτο Ἰλιάριο, ὁ ὁποῖος

τὴν ρωτᾷ ἀπλᾶ καὶ σοβαρᾶ ἂν θέλῃ νὰ γίνῃ γυναίκα του.

Ἡ Ρόζα, χωρὶς νὰ θυμώσῃ, τοῦ ἀπαντᾷ ὅτι δὲν θὰ παντρευτῆ οὔτε ἐκεῖνον οὔτε κανέναν ἄλλον.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀναθέτει στὸν Κόρντα ν' ἀνακοινώσῃ στὸν Ἰλιάριο ὅτι εἶναι παντρεμένη. Ὁ νεός τρέχει σπῆτι της ὅπου ἐκεῖνη βρίσκεται ἄρρωστη ἀπὸ ἀμνηστικότητα. Κι' ἡ Ρόζα, πού αἰσθάνεται μιὰ τρυφερὴ συμπάθεια γι' αὐτὸν τοῦ διηγείται τὴν ἱστορία τοῦ γάμου της μετὸν Πατρίτσιο Ἀστόρι, ἕναν γοητευτικὸ νεό, θαυμάσιο πιανίστα, ἐξαιρετο σχεδιστῆ, ἄστατο, ἀπένταρο καὶ χαριτωμένο. Τὸν εἶχε παντρευτῆ πρὶν ἀπὸ ὀκτώ χρόνια σὲ ἡλικία δεκαεννέα χρόνων γιὰτὶ τὸν εἶχε ἐρωτευθῆ παράφορα, δυνατά, ἀπολλειστικά. Μιὰ μέρα ὁ Πατρίτσιο τὴν ἐγκατέλειψε, ἔφυγε γιὰ τὴν Βραζιλία καὶ πέντε χρόνια τώρα δὲν ἤξερε τί γινόταν.

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν εἶχε μάθει ὅτι ἦταν ἄρρωστος ἐκεῖ-κάτω καὶ ὁ Ντανιέλε Κόρντα ἀνέθεσε σὲ κάποιον φίλο του πού ἔμενε στὴ Βραζιλία νὰ τοὺς πληροφοροῦσῃ τί γινόταν ὁ Πατρίτσιο. Μιὰ μέρα ἔρχεται ἕνα γράμμα πού πληροφοροῦσε τὸν Ντανιέλε ὅτι ὁ Πατρίτσιο Ἀστόρι εἶχε πεθάνει στὴ Βραζιλία ἀπὸ κίτρινο πυρετό.

Ὁ Ντανιέλε, πού ἀγαπᾷ μυστικά τὴ Ρόζα, σκέπτεται ὅτι ὁ Πατρίτσιο πέθανε πολὺ ἀργά, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξύ ἡ Ρόζα εἶχε ἐρωτευθῆ τὸν Ἀλμπέρτο Ἰλιάριο.

Ὁ Ἀλμπέρτο προσκαλεῖ τὴ Ρόζα νὰ πῆ στὸ σπίτι του, στὸ Βενέτο, γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴ του Τερεζίτα. Ἡ Ρόζα δέχεται. Στὸ σπίτι τοῦ Ἀλμπέρτο γνωρίζεται καὶ μετὰ μιὰ νέα κοπέλλα τὴν Σιμπίλλα γιὰ τὴν ὁποία αἰσθάνεται ἕνα παράξενο συναίσθημα φόβου καὶ δυσφορίας. Ἡ Σιμπίλλα εἶχε μιὰ νεανικὴ, ἐπιδεικτικὴ ὁμορφιά.

Ἡ Ρόζα καὶ ὁ Ἀλμπέρτο ἀρραβωνιάζονται. Μόλις ἐπιστρέφει σπῆτι της ἡ Ρόζα, κοντεύει ν' ἀπολιθωθῆ ἀπὸ τὸν τρόμο βλέποντας ἕναν ἄνδρα νὰ παίζει στὸ πιάνο τὸ «Ἐρωτικὸ ὄνειρο» τοῦ Λίστ. Εἶναι ὁ Πατρίτσιο πού εἶχε ἐπιστρέφῃ στὴν Ἰταλία. Εἶχε διαδώσει ψέμματα ὅτι εἶχε πεθάνει γιὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς πολυάριθμους δανειστὰς του. Διηγείται στὴ Ρόζα πὼς εἶχε ἄρρωστήσει ἐκεῖ κάτω.

70N

Επρεπε νὰ μοῦ τηλεγραφήσῃς εἶπε ἐκεῖνη μετὰ χελερὴ πού ἔτρεμαν. Ἐπρεπε νὰ ἀναθέσῃς σὲ κάποιον νὰ μοῦ τηλεγραφήσῃ.

— Δὲν μποροῦσα, γιὰτὶ δὲν εἶχα καὶ χρήματα. Ὡ, ἦταν οἱ πρὸ ἄλλης μέρες τῆς ζωῆς μου αὐτές... Ἦμουν βέβαιος ὅτι θὰ πέθαινα. Καὶ μετὰ ἐλάμβανε τρόπο, μετὰ κυριεῦε μιὰ ἀ-

βάσταχτη ὀρθὴ στὴ σκέψη ὅτι θὰ πέθαινα ἐκεῖ κάτω... Ἐοῦ ξέρεις καλὰ ὅτι δὲν φοβοῦμαι τίποτα. Καὶ ὅμως εἶχα ἕνα φόβο παράλογο, τρελλό, μήπως πεθάνω ἐκεῖ κάτω. Ἀκόμη καὶ ὅταν βγήκα ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο δὲν εἶχα θεραπευθῆ ἐντελῶς. Ἐτυχε τότε νὰ συναντήσω στὸ Σάν-Πάολο ἕναν παλιὸ μου φίλο, ἕναν Βενετσιάνο γιαντρός, πού εἶχε κάνει περιουσία στὴ Βραζιλία. Ἐκεῖνος μετὰ βοήθησε καὶ μοῦ ἔδωσε τὰ μέσα νὰ ἐπιστρέψω ἐδῶ. Ποιὸς σοῦ εἶχε πῆ ὅτι πέθανε;

— Δὲν ἔχει πιά σημασία, εἶπε ἐκεῖνη ἡρεμῆ, ἀλλὰ μετὰ κάποια κούραση στὴ φωνή της. Εἶσαι ζωντανός, εἶσα ἐδῶ καὶ δὲν ἔχει πιά σημασία νὰ μιλοῦμε γι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Σὲ μιὰ στιγμή, σηκώθηκε, βιαστικά, ξαναβρίσκοντας τὴ συνείδηση τῆς δυνάμεώς της, τοῦ θάρρους της, τῆς ἐνεργητικότητός της. Φώναξε τὴν Μαργαρίτα, τὴν διέταξε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ γεῦμα λέγοντάς της ὅτι «καὶ ὁ κύριος θὰ ἔτρωγε ἐδῶ». Πηγαινοερχόταν στὸ δωμάτιό της, τακτοποιώντας ἐντελῶς αὐτόματα, πράγματα πού οὔτε κἀν τὰ ἔβλεπε. Σκεφτόταν ἐπίμονα τὴν γρηῃ μῆτέρα τοῦ Ἀλμπέρτο πού τὴν εἶχε φιλήσει μετὰ εὐκρινῆ συμπάθεια, μετὰ αὐθόρμητη τρυφερότητα. Σκέφθηκε:

«Τὴν ἐξαπάτησα καὶ ἐξαπάτησα καὶ τὸν Ἀλμπέρτο. Φάνηκα κακὴ καὶ ἐπιπόλαιη σὰν μιὰ ἐγωίστρια κοπελλίτσα, ἐγώ, ἐγώ... Ἐπρεπε νὰ ξέρω ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι γεμάτη ἐκπλήξεις. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξαπατήσω τὸν ἑαυτό μου καὶ μαζὶ μετὰ μὲνα καὶ κείνου. Ὁ Ἀλμπέρτο θὰ ὑποφέρῃ, βέβαια, μὰ ἡ μῆτέρα του θὰ ὑποφέρῃ περισσότερο ἀπὸ κείνον. Ὁ Θεὸς νὰ μετὰ συγχωρήσῃ πού θὰ κάνω νὰ ὑποφέρῃ μιὰ μῆτέρα...»

Γιὰ ὅσα θὰ ὑπέφερε ἐκεῖνη ἡ ἴδια, ἡ Ρόζα, σχεδὸν δὲν τὴν ἐνδιέφερε ἡ μάλλον δὲν τὸ ἀντιλαμβάνονταν ἀκόμη. Βρῆκε τὸν ἄνδρα της στὴν τραπεζαρία, ἐνῶ ἡ Μαργαρίτα ἐτοίμαζε τὸ τραπέζι. Ἐκεῖνος στεκόταν κοντὰ στὸ παράθυρο, σκυφτός, σιωπηλός. Στράφηκε καὶ μίλησε μόλις ἔφυγε ἡ Μαργαρίτα:

— Ρόζα, ξεκουράσθηκα στὸ ταξίδι καὶ θὰ μποροῦσα νὰ πῶ ὅτι ἐκεῖ συνειλήρωσα τὴν ἀνάρρωσή μου. Τώρα εἶμαι καλὰ καὶ θὰ ζητήσω ἔργασια. Δὲν ξέρω τί θὰ κάνω, δὲν σοῦ λέγω κἀν τί θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ κάνω. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει. Δὲν ξέρω ἂν θὰ πρεπε νὰ συνεχίσω τὰ ταξίδια μου, ἴσως εἶμαι κουρασμένος καὶ ἀρχίζω νὰ γερνῶ... Θὰ ζητήσω μιὰ δουλειά, ὁποιαδήποτε, ἀρκεῖ νὰ μετὰ συντηρῆ, καὶ νὰ μὴ δίνω βάρος σὲ σένα...

— Μὴ μιλάς γιὰ τέτοια πράγματα, τὸν διέκοψε ἐκεῖνη. Ξέρεις καλὰ ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος, ἀναμεταξύ μας.

μοῦ ἔλαξεν ἡ Μοῖρα

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ



Ἄντελα Μορβέλλι τηλεφώνησε στὸν μάετρο Ντονά πού τῆς ἀνῆγ γειλε τὴν ἐπιστροφή τοῦ Πατρίτσιο...

Εκείνος περπατούσε πάνω - κάτω. Της φάνηκε σκυφτός, πραγματικά κουρασμένος και γερασμένος.

— Όχι, Ρόζα. Για πολύν καιρό στάθηκα ένα βάρος στη ζωή σου. Έσύ μπορεί να μην αισθάνθηκες το βάρος αυτό γιατί ήσουν μεγαλόψυχη και γιατί μ' αγαπούσες. Μά το ένιωσα αυτό εγώ, περισσότερο από όσο πιστεύεις ή μπορείς να πιστέψεις τώρα, το ένιωσα με ταπεινώση και ώρισμένες φορές με άηδία κατά το έαυτό μου.

Σιώπησε γιατί η Μαργαρίτα έμπαινε, φέροντας τη σούπα.

Η Ρόζα κάθισε στο τραπέζι και έδειξε την άλλη θέση στον άνδρα της ο οποίος δεν είδε το νεύμα της. Τού είπε στο τέλος με φωνή συγκινημένη:

— Σε παρακαλώ να φας μαζί μου Πατρίτσιο. Είμαι τόσο ευχαριστημένη, πιστέψέ το, που είσαι τώρα φιλοξενούμενός μου!

Μιλούσε, διακριτικά κι' ευγενικά, όπως μιλά κανείς σ' έναν καλό φίλο. Εκείνος κάθισε σιωπηλός. Έφαγε λίγο, διακόποντας κάθε τόσο το φαγητό του για να την κυττάξει, άκίνητος, λίγο δνειροπαρμένος. Μετά τα φρούτα, εκείνη σηκώθηκε, πήρε από κάποιο τραπέζακι ένα κουτί με σιγαρέττα.

Τού είπε με απόλυτητα:

— Έχω πάντοτε σιγαρέττα, για σένα.

Σάν να είχε φύγει εκείνος λίγες μέρες πριν.

Ο Πατρίτσιο σηκώθηκε και πήγε να καθίσει σε μία βαθεία πολυθρόνα κοντά στο τζάκι. Εκείνη κάθισε κοντά του και θυμήθηκε, βλέποντάς τον, ότι δυο βδομάδες προητέρα είχε καθίσει στην ίδια θέση κοντά στον Άλμπέρτο. Κι' ο Άλμπέρτο την είχε κατακτήσει με την απλή και θερμή νεότητά του, με την τρυφερότητα και την ελκρινεία του πάθους του.

Μά ο γλαμιάς αυτός άνδρας, που καθόταν τώρα κοντά της υπήρξε ο έρωας της ζωής της. Ναί είχε σκεφθεί λίγο προητέρα ότι ο έρωας της υπήρξε πολύ μεγάλος ώστε να μη μπορεί να βρη καινούργια πνοή τώρα που είχε πεθάνει. Μά τώρα, σκεφτόταν, με σφιγμένη καρδιά, ότι ένας έρωας της ζωής της. Ναί, είχε σκεφθεί ίσως να πεθάνη έντελως, ακριβώς επειδή υπήρξε τόσο μεγάλος.

— Ρόζα, θά ζητήσω δουλειά. Έχω ανάγκη μιας εργασίας ήσυχης, λ.χ. σ' έναν έκδοτικό μουσικό όικο. Έχω μερικές γνωριμιές, το ξέρεις, και ίσως θά μπορούσε να με προσλάβη κανείς. Έπειτα, δεν θά ήταν δύσκολο, στις ελεύθερες ώρες μου, να άκουμπανάρω στο πιάνο μερικούς τραγουδιστάς. Θά μπορούσε να το πης κι' εσύ στην Τζοβάννα Ρους και στους άλλους...

— Θά το πώ στην Μορβέλλι, στον μάετρο Λούτσι και στον Ντανιέλε Κόρντα... — Α, στον Κόρντα! διέκοιμε εκείνος χαμογελώντας, αλλά με κάποια πικρή ειρωνεία στην φωνή. Ο αγαπητός σου Κόρντα ύφισαται πάντα; Και διατηρείτε πάντα τις σχέσεις σας;

Η Ρόζα είπε, ύστερα από κάποια σιωπή, με μεγάλη ήρεμια.

— Ναί, Πατρίτσιο ο Κόρντα είναι πάντοτε ο καλύτερος φίλος μου. Είναι σχεδόν ένας αδελφός για μένα,

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

Σε παρακαλώ πάντως να μη με αναγκάζεις να σου πώ ότι δεν έχεις κανένα δικαίωμα να άσχολησαι με τους φίλους μου.

Εκείνος είπε, άργά, χωρίς να χαμογέλλει:

— Έχεις δίκιο. Συγγνώμη με.

Εκείνη ανέπνεε με δυσκολία, ταραγμένη από την άγωνία των σκέψεών της. Ζήλευε τον Κόρντα! Και δεν ήξερε ότι ένας άλλος άνδρας, ένας νέος με ήλιοκαμμένο πρόσωπο και θερμή φωνή παλλόμενη από τρυφερότητα, είχε καθίσει κοντά της σ' εκείνη την ίδια θέση και της είχε δώσει μια έλπίδα γαράς, γαλήνης, αγάπης. Ζήλευε τον Κόρντα!

Εκείνος είχε καπνίσει ένα σιγαρέττο. Πήρε ένα άλλο από το κουτί που ήταν κοντά του, μά δεν το άναψε. Τόν ρώτησε:

— Πρέπει να καπνίζω πολύ λίγο εξ αίτια των νεύρων και της καρδιάς μου... Θά πάρω μαζί μου αυτό το σιγαρέττο και θά το καπνίσω τη νύχτα.

Τότε εκείνη σκέφθηκε ότι ο Πατρίτσιο θάφευγε σε λίγο, ότι δεν θά μινε να κοιμηθί μαζί της. Δεν τόν ρωτούσε που θά πήγαινε να κοιμηθί; ήταν ο άνδρας της, ναί, μά δεν υπήρχαν πιά καθήκοντα να εκτελεσθούν ούτε δικαιώματα να διατυπωθούν. Ένοιωσε απότομα έναν βαθύ οίκτο γι' αυτόν. Είπε με γλυκύτητα:

— Άν θέλεις, μπορείς να πάρης μαζί σου όλα τα σιγαρέττα. Μά θά λυπόμουν αν θά σ' έβλαπταν...

— Ναί, μοι είπαν ότι δεν θάπρεπε να καπνίζω. Να, παίρνω δύο σιγαρέττα μαζί μου. Έτσι; Ευχαριστώ, Ρόζα. Ξέρεις αν τα πάρω όλα θά τα φουμάρω γραμμή! Αυτό θά πη ότι θά μοι δώσης κι' άλλα όταν ξανάρθω να σε δω.

Εκείνη σκέφθηκε ότι θά έπρεπε να τόν ρωτήσει: «Γιατί δεν μινεις έδω;» Μά ύστερα σκέφθηκε ότι ήταν καλύτερο να περιμένη την πρόταση του Πατρίτσιο και ν' άποφασίση τότε πώς θά το άπαντούσε. Ίσως εκείνος να την παρακαλούσε με ταπεινωσύνη να τόν άφήση να μινε και στην περίπτωση αυτή η Ρόζα θά δεχόταν από οίκτο. Ένοιωθε την καρδιά της να χτυπά με τρελή άγωνία; ντρεπόταν για τόν έαυτό της, για την άγωνία που δοκίμαζε στη σκέψη ότι θά κοιμόταν μαζί του σ' αυτό το κρεβάτι που ήταν ίσως πολύ μεγάλο για ένα μόνο άτομο, μά πολύ μικρό για δύο. Κι' εκείνος ήταν τόσο άξιολύπητος και κακοντυμένος, τόσο μαζεμένος όσο δεν τόν είχε δη ποτέ! Ντρεπόταν, εκείνη, για τις σκέψεις αυτές, για τόν φόβο αυτό, άγνωρίζοντας την ίδια της δυστυχία. Θά μπορούσε να το έτοιμάση ένα κρεβάτι στο διβάνι. Εκείνος θά καταλάβαινε. Ίσως νάταν τόσο ταπεινός και δειλός, την φορά αυτή, γιατί καταλάβαινε μερικά πράγματα και δεν τολμούσε να ζητήσει τίποτα.

Τόν παρατηρούσε καθώς έβαζε τα δυο σιγαρέττα σε μία τσέπη του σακκακιού του. Από τόν άνοιγμα του σακκακιού φαινόταν ότι δεν φορούσε εσώρουχα εκτός από ένα ποκάμισο με ρίγες θαλασσιές, ξεθωριασμένες,

που ήταν μανταριμένο έμπρός κοντά στο επάνω κουμπί. Σκέφθηκε με ολίσρη:

«Λύριο θά το άγοράσω δυο ποκάμισα. Πώς να τόν ρωτήσω τώρα αν έχη ανάγκη και από άλλο τίποτα;»

Μά ύστερα σκέφθηκε ότι εκείνος είχε ανάγκη των πάντων, άνεκαθεν: κι' αισθάνθηκε γι' αυτόν ένα οίκτο που δεν είχε αισθανθί ποτέ όταν τόν αγαπούσε, μά που της έκανε ίσως περισσότερο κακό κι' από τόν άπελπισμένο έρωτά της.

— Θέλεις ένα λικέρ; Κονιάκι; — Έπρεπε να το μιλά για να ξεχνά τις όδυνηρές σκέψεις. Η μάλλον δεν ήσαν σκέψεις; ήταν τó μαρτυρικό συναίσθημα της παρουσίας του Άλμπέρτο. Ένοιωθε — σά νάταν ο Άλμπέρτο κοντά της — την δροσερή μυρωδιά του σαπουνιού, τó χάδι των μαύρων ματιών του, τó προστατευτικό σφίξιμο του χεριού του. Έβλεπε τó ώραίο κοστούμι που διέγραφε τó άθλητικό του σώμα με τούς εύρεις ώμους. Εκείνος φορούσε κομφές γραβάττες από βαρύ μετάξι και τó χρώμα του μαντηλιού του ήταν συντονισμένο με τó χρώμα της γραβάττας...

— Ναί, ευχαριστώ, θά πώ ένα ποτηράκι κονιάκι.

Την παρατηρούσε καθώς σηκωνόταν και περπατούσε μέσα στο δωμάτιο. Της είπε, στρεφόμενος να την κυττάξει, καθώς σεβίριζε τó λικέρ:

— Τι όμορφη που είσαι, Ρόζα! Είναι νέα και όμορφη.

Εκείνη είπε μονάχα, με φωνή χαμηλή και λίγο ύπόκοψη, πλησιάζοντας τον:

— Είμαι γρηά.

Ο Πατρίτσιο χαμογέλασε, με τó δροσερό, νεανικό του χαμόγελο.

— Είσαι πάντα νέα κι' όμορφη, Μονάχα εγώ γέρασα...

Τού πρόσφερε τó ποτηράκι με χέρι που έτρεμε λίγο, χωρίς να τόν κυττάξει. Εκείνος της πήρε τó άλλο χέρι.

— Θά χυθί... ψιθύρισε η Ρόζα, Πάρε τó ποτηράκι, σε παρακαλώ.

Ο Πατρίτσιο πήρε τó ποτηράκι και τó άδειασε μονομιάς χωρίς να της άφήση τó άλλο χέρι.

— Μη φοβάσαι τίποτε από μένα, Ρόζα. Σου λέω ότι είσαι όμορφη, μονάχα. Και σοφ κρατώ ένα χέρι για να έχω άκόμη την αυταπάτη ότι είσαι δική μου. Μά περισσότερο από τόσο δεν θά σ' άγγίξω. Βλέπεις, σοφ άφήνω άκόμη και τó χέρι σου αν θέλεις. Έχασα κάθε δικαίωμα επάνω σου, αν είχα και κανένα! Διερωτώμαι τι δικαίωμα είχα να καταστρέψω την ζωή σου;... Γιατί, πραγματικά την κατέστρεψα, τó ξέρω.

Η Ρόζα στηριζόταν στο τζάκι, έμπρός του. Ήταν πολύ γλαμιά και δεν μπορούσε ούτε να χαμογέλαση ούτε να μιλήση. Έκανε μονάχα ένα άρνητικό νεύμα με τó κεφάλι της. — Είναι άνώφελο να διαμαρτύρεσαι, Ρόζα. Είμαι ένας παληάνθρωπος, μά δεν είμαι ήλιθος. Μολαταύτα τώρα δεν θά σ' άγγίξω. Θά πης ότι έπρεπε να σ' άφήσω ήσυχη από πριν. Κάνε όπομνη. Όταν κάποιος παύει να είναι παληάνθρωπος... «κάλλιο άργά παρά ποτέ». Και μπορούμε να ποίμε ότι τώρα ακριβώς εγώ άρχίζω να γίνωμαι άλλος

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

άνθρωπος. Μπορούμε άκόμη να ποίμε ότι είναι πολύ άργά για μένα, ή μάλλον για σένα. Μά ίσως θά έχης καιρό να ξανακάνης τη ζωή σου. Δεν είναι έρωμένος σου ο Κόρντα;

Η Ρόζα ήταν πολύ συντριμμένη για να αγανακτήση. Είπε μόνο, με ήρεμια:

— Έγώ δεν έχω έρωμένους, Πατρίτσιο. Δεν έχω ούτε καιρό ούτε διαθέση να σκέπτομαι τέτοια πράγματα.

Εκείνος σηκώθηκε. Δεν τó άμολογούσε, αλλά φαινόταν ότι ή βεβαίωση αυτή τόν είχε άνακουφίσει. Άνέπνευσε βαθεία.

— Καληνύχτα, Ρόζα. Πές στην καμαριέρα σου να με συνοδεύση έως την έξωπορτα, σε παρακαλώ. Όχι, μη μοι δίνης τó κλειδί: δεν θέλω να έχω τó κλειδί τó σπιτιού σου. Θά ξανάρθω σαν άπλός επισκέπτης, αν μοι τó επιτρέψης. Μά πώς σε ένιωσα μακρυνή άπόψε, Ρόζα! Περισσότερο κι' από τότε που ήμουν πέρα απ' τόν ώκεανό.

Εκείνη είπε και πάλι, ήρεμη:

— Είμαι γρηά.

Ετοιμαζόταν να φωνάξη τη Μαργαρίτα να τόν συνοδεύση έως την έξωπορτα, μά ύστερα τόν ρώτησε:

— Έχεις ανάγκη από τίποτα; Πές μου αν σοφ χρειάζεται τίποτα. Πού κοιμάσαι; Τι θά κάνης;

Εκείνος χαμογέλασε και άνασήκωσε τούς ώμους. Τόν συνάδευσε η ίδια. Στο άσπασέρ ένιωσε και πάλι — καθώς σκεκόταν πολύ κοντά του — την ίδια μυρωδιά τού πρόστυχου καπνού. Σκεφτόταν:

«Άυριο θά πάω να τού άγοράσω δυο ποκάμισα και μία γραβάττα. Ίσως θά χρειάζεται και κάλτσες.»

Όταν έφθασαν στην πόρτα, τόν ρώτησε:

— Θά έλθης να φάμε μαζί, άυριο; Εκείνος την κυττάζε, σαν δνειροπαρμένος, και δεν άπήνησε. «Υστερα άποσπάσθηκε απότομα από κοντά της και γάθηκε μέσα στη νύχτα.

Η Ρόζα σκέφθηκε άργότερα, καθώς ξανατυνόταν:

«Ίσως να μην ξαναγυρίση πιά. Μά είναι πολύ δυστυχισμένος; και αν έχη ανάγκη από λεφτά, θά ξανάρθη άσφαλως. Τι έξαθλώσις!»

Ένοιωθε τόν έαυτό της χαμένο σε μία γκριζα δμίχλη που την κύκλωνε... Θάγραφε στον Άλμπέρτο, άδριο, λίγα και άπλά λόγια άποχαιρετισμού. Άν όμως ο Πατρίτσιο δεν ξαναγυρίζε πιά;

Όχι, ήταν πολύ δυστυχισμένος για να μην ξαναγυρίση: τώρα περισσότερο παρά ποτέ, είχε την άναγκη της.

Δεν μπορούσε να κοιμηθί... «Δυο ποκάμισα, ώραία, άλλα από γονδρό τουλά, μία γραβάττα, τρία ζεύγη κάλτσες...»

Ένα τηλεγράφημα από την Βραζιλία είχε πληροφόρησι τόν Ντανιέλε Κόρντα ότι ο σύζυγος της Ρόζας ήταν ζωντανός και βρισκόταν στην Ίταλία. Ο Κόρντα ήξερε ότι η Ρόζα είχε φύγει με τόν Ίλάριο και περίμενε την άναγγελία της επιστροφής της. Έξ άλλου, τι βία υπήρχε να της δώση την πληροφορία αυτή; Θυμόταν την ταραχή που όταν είχε άποφασίσει να δώση στη Ρόζα την

πρώτη είδηση. Και τώρα; Την πρώτη φορά είχε έπιθυμήσει να σιωπήση... Τι άναγκη υπήρχε να μιλήση τώρα; Άργά ή γρήγορα η Ρόζα θά τó μάθαινε. Ίσως να ζούσε την ώρα της ήρεμης, χωρίς καταγίδες: ζούσε τó πρώτο γαλήνιο δνειρό της. Ήταν λοιπόν άνώφελο να την ξυπνήση, ήταν σκληρό, πρό πάντων να πείση σ' εκείνον ο κλήρος να την ξυπνήση. Γι' αυτό θά σιωπούσε, κι' άς ήξερε ότι άπομάκρυνε την άγωνία της μονάχα για λίγες ώρες.

Μολαταύτα δεν ήθελε να μινε πολύ άπομακρυσμένος από κεινη, στην περίπτωση που θά είχε άναγκη της βοήθειάς του, και βγήκε άρκετά νωρίς έξω την ημέρα που ήταν βέβαιος ότι θά είχε γυρίση. Ήταν ένα καλοκαιριάτικο πρωινό, δλόφωτο και δροσερό παρ' όλο που ήταν Ίούνιος. Ο Κόρντα διευθύνθηκε προς τó σπιτι της Ρόζας, μά ύστερα μεάνοιωσε που δεν της είχε τηλεφωνήσει και γύρισε πίσω, άναποφάσιτος.

Σ' έναν δρόμο φαρού, πολυσύχναστο, είδε έξαφνα την Ρόζα που προχωρούσε βιαστικά μπροστά του, σε άπόσταση λίγων μέτρων: ήταν τόσο ψηλή που έξείχε μέσα στο πλήθος.

Υστερα την είδε να μπαίνει σ' ένα κατάστημα. Δεν βιάστηκε να την συναντήση: θά την περιμένα έξω.

Ήταν ένα κατάστημα άνδρικών ειδών. Μήπως είχε κάνει λάθος; Έμινε λίγα λεπτά άναποφάσιτος, ύστερα μπήκε μέσα και την πλησίασε.

Η Ρόζα διάλεγε την στιγμή εκείνη άνδρικά ποκάμισα. Της είπε:

— Καλημέρα, Ρόζα.

Εκείνη τινάχτηκε και τόν κύτταξε χωρίς να τού χαμογέλαση. Δεν τού έδωσε τó χέρι της. Είπε μονάχα, ήρεμη και σοβαρή.

— Καλημέρα, Ντανιέλε.

Άγόρασε δυο ποκάμισα, τρία ζεύγη κάλτσες, δυο μανδήλια και μία γραβάττα. Εκείνος είχε καταλάβει.

Βγήκαν μαζί, και προχώρησαν σιωπηλοί στον δρόμο.

— Ένα δρεκτικό, Ρόζα;

Κάθισαν στα έξωτερικά τραπέζακια ενός καφενείου. Στο δυνατό φως



που τού προξένισε φόβο: — Ντανιέλε, τι μπορώ να κάνω; Ντανιέλε, για όνομα τού Θεού, τι μπορώ να κάνω;

Μά για πρώτη φορά άφότου εκείνη τού ζήτησε βοήθεια γιατί είχε έμπιστοσύνη σ' αυτόν, για πρώτη φορά εκείνος δεν ήξερε τι να της άπαντήση...

Όταν ξυπνά τó παρελθόν...

Η Άντελα Μορβέλλι, η διάσημη κοντράλτα, ήταν ένα χρόνο μικρότερη από την Ρόζα, μά έδειχνε μεγαλύτερη. Όχι γιατί τó πρόσωπο της δεν ήταν άξιοθαύματα δροσερό, αλλά γιατί είχε πανένια άρκετά, πράγμα που της έδινε χρόνια. Έπέστρεφε από την Ρώμη και ένιωθε μεγάλη ευχαριστοχη που θά μπορούσε να περάση μερικές έβδομάδες, ήσυχα, στο θαμνάσιο μεγάρο της στο Μιλάνο.

Σκέφθηκε την Ρόζα. Ήταν φίλη της από χρόνια και είχε συμεριεθί ελκρινώς τις λύπες της. Είχε μάθει από την κυρία Ρους, άναχωρώντας από τó Μιλάνο, ότι ο σύζυγος της Ρόζας είχε πεθάνει, ότι η Ρόζα είχε γνωρίσει ένα νέον σοβαρό και συμπαθητικό, διατεθειμενον να την παντρευθί άμέσως. Η Άντελα είχε πληροφίες πολύ συγκεκριμένες και ήθελε να μάθη τώρα λεπτομέρειες και να βεβαιωθί για όλα. Σκεφτόταν με θλίψη ότι η Ρόζα ήταν έτοιμη να έγκυκαταλείψη τó θέατρο: τι κρίμα!

Άνίκανη να φθονήση και πρό πάντων τη Ρόζα ή άγαθή και πλούσια Άντελα άναρωτιόταν τι θά έδινε στη Ρόζα την ευτυχία ή τουλάχιστον τη γαλήνη: ο έρωας ή η τέχνη; Θαύμαζε την Ρόζα και την άγαπούσε.

Σ' εκείνην, την Άντελα, η ζωή είχε προσφέρει τó πών. Κόρη έργατών, προικισμένη με μία φωνή ύπεροχη και μία ένστικτη μουσικότητα, είχε κάνει καριέρα εύκολα, βοηθούμενη βέβαια σ' αυτό κι' από την έξαισία μελαγχροινή όμορφιά της. Είχε παντρευθί νεώτατη έναν διευθυντή όρχήστρας που την είχε βοηθήσει να σταδιοδρομήση και που είχε πεθάνει άγκαίρω, όταν η Άντελα είχε έρωτευθί τόν Μελγιώρ, διευθυντή της Τραπεζής Μελγιώρ και Σίας. Ο δεσμός τους κρατούσε χρόνια τώρα. Ο Αίνας Μελγιώρ, που η Άντελα δεν ήξερε ποτέ πώς να τόν φωνάξη (τό όνομα είναι άπαίσιο, έλεγε, και τó έπιθετο χειρότερο!) Θά τόν φωνάζα «Νιλ» αν είχε ένα χαρακτηρισ άγώτερο άντίφωρο) ο Αίνας Μελγιώρ ήταν πολύ άφασιωμένος στην φιλη του, και θά την παντρευόταν άκόμη, αν δεχόταν να έγκυκαταλείψη τó θέατρο. Μά η Άντελα, με τó πρακτικό μυαλό των λαϊκών τάξεων, ήταν ευτυχής που μπορούσε να βασίζεται στον Μελγιώρ, ήθελε όμως συγγενός να υπορη να βασίζεται ήθικώς πρό πάντων στον έαυτό της. Συνηθισμένη να εργάζεται και να έκαγοποιήται από την τέχνη της, σκεφτόταν με θλίψη ότι η Ρόζα θά έγκυκατέλειπε τó θέατρο.

Τηλεφώνησε στην κυρία Ρους, η όποια έλειπε από τó σπιτι της. Τη

λεφώνησε στον μαέστρο Ντονά, ο οποίος της είπε ότι ο σύζυγος της Ρόζας, πλοζωντανός παρά ποτέ, βρισκόταν στο Μιλάνο και ότι η Ρόζα είχε υπογράψει όλα τα συμβόλαια για τον χειμώνα. Τότε η Αντέλα έσπευσε στο σπίτι της Ρόζας.

Την βρήκε να τραγουδά «σκάλες και άρπες» με σιγανή φωνή, καθισμένη στο πιάνο.

—Δεν πρέπει να τραγουδάς καθιστή, είπε η Αντέλα λίγο συγκινημένη, άνικανη να πιη άμέσως όσα είχε στην καρδιά της.

Η Ρόζα σηκώθηκε. "Εβαλε τα χέρια της στους ώμους της Αντέλας και ύστερα την φίλησε στα μάγουλα.

—Είσαι αδύνατη, Ρόζα. Δεν είσαι έντελώς καλά ακόμη; "Η μήπως είναι ο έρωτας που σε λυώνει;

Προσπαθούσε ν' άστειευθή. Πραγματικά η Ρόζα χαμογέλασε:

—Δεν το πιστεύω. Θα το μάθω με όταν λυώσω έντελώς...

—Ο Ντονά μου διηγήθηκε τι συνέβη, Ρόζα. Τι σκοπεύεις να κάνης τώρα;

—Αυτό διερωτώμαι κι' εγώ από προχθές. Γιατί πρέπει να ξέρης ότι είχα άρραβωνιασθή σγεδόν...

—Τό ξέρω. Με έναν άνδρα πολύ σοβαρό, όπως μου είπε η κυρία Ρούς.

Η Ρόζα χαμογέλασε πάλι. Μά άπότομα τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα. Κούνησε τό κεφάλι της, προσκάλεσε την Αντέλα να καθήση, κι' έκείνη κάθηνε στο χέρι της ίδιας πολυθρόνας.

—Ένας άνδρας σοβαρός, χωρίς άμφιβολία! Μά συγχρόνως ήταν σαν παιδί, Αντέλα. Κι' εγώ άρχισα να τον έρωτεύομαι σαν μιά μικρή κοπελλάτσα. Πήγα και βρήκα την μητέρα του και την άδελφή του σε μιά γοητευτική βενετσιάνικη βίλλα...

—Ερωτας, ειρήνη καλώσύνη! Με καταλαβαίνεις, Αντέλα; "Αν ήθελα έναν έραστή θα τον είχα βρη άπό τόσον καιρό... Και άπό γθές σκέφτομαι πώς να τό γράψω; άρχισα δέκα γράμματα έως τώρα μά ύστερα από τίς πρώτες λέξεις με κυριεύει μιά άπελπιστική κούραση, και δεν ξέρω πιά τι να πώ. "Αργίζω να πιστεύω ότι δεν θα ξεγλυτώσω εύκολα...

—Ω Ρόζα, δεν είναι άνάγκη να ξεγλυτώσης! "Αν αγαπιέστε, τι σημασία έχουν τα ύπόλοιπα;

—Τά ύπόλοιπα; Δεν είναι ένα άσήμαντο «ύπόλοιπο» Αντέλα, ένας σύζυγος σαν τον δικό μου. Τό ξέρεις κι' εσύ και όλοι οι γνωστοί μου τό ξέρουν. Σήμερα τό πρωί ήλθε να με ζητήσει, όταν ήμουν έξω και είπε στην Μαργαρίτα ότι θα ξανάρθη άπόψε. Δεν μπορείς να φαντασθής πώς καθήνησε. Θασορώ πώς στερείται τά πάντα; και θάθελα να ξέρω τι τρώει αυτές τίς μέρες. Μου φαίνεται ότι είναι ακόμη και άρρωστος... Μιά γυναίκα μπορεί να είναι κακιά μ' έναν άνδρα γερό που δεν έχει την άνάγκη της, μά δεν μπορεί να ένκαταλείψη έναν άνδρα φτωγό και άρρωστο!

—Ω Ρόζα, φάναξε η Αντέλα μ' ένα λυγμό στή φωνή της, σγεδόν όλες οι γυναίκες θα σκέφτονταν άκριβώς τό αντίθετο! Μά εσύ είσαι ένα πλάσμα μοναδικό. Και πρέπει να σε παραδέχεται κανείς όπως είσαι με τους ύπερόχους αυτούς παραλογισμούς σου.

—"Αν ήμουν έτσι όπως νομίζεις, είπε η Ρόζα με χέλιη που έτρεμαν, θα είχα ήδη γράψει στον Άλμπέρτο. Και όμως μου λείπει τό θάρρος. Δεν θα

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

του γράψω, δεν θα δώσω πιά σημείο ζωής; θα εξαφανισθώ. Θασορώ πώς θα εξαφανισθώ έτσι άναγούρα, χωρίς να δώσω εξηγήσεις.

—Θά σε άναζητήση.

—Δεν θα με βρη. Και έξ άλλου ο Πατρίτσιο θα καταλήξη να έλθη να ζήση μαζί μου. Τι θα έπρεπε να κάνη. "Ηλθε να μου πη ότι θα "ητήση έργασία. Θάθελε μιά έργασία ήσυχη, σε κανένα γραφείο, κι' ύστερα να συνουδευή ποτέ - ποτέ μερικούς καλλιτέχνες στο πιάνο...

—Για την έργασία του γραφείου, είπε η Αντέλα σκεπτική, θα μπορούσαμε να μιλήσουμε στον Μελχιώρ; έχει καλή καρδιά, τό ξέρεις, και αισθάνεται συμπάθεια για σένα. Φθάνει ο σύζυγός σου να προσαρμοσθή με τη ζωή αυτή! Μά είναι άνάγκη να προσαρμοσθή; δεν μπορείς να τον συντηρήσης εσύ!

Η Ρόζα χαμογελούσε.

—Εσύ ξέρεις πόσες θυσίες έκανα πάντοτε γι' αυτόν, και ξέρεις επίσης ότι θα μπορούσα να κάνω ακόμη περισσότερες. Δεν ξέρω γιατί δεν θάπρεπε να κάνω τό ίδιο τώρα. Σ' ευχαριστώ, αγαπητή; θα εύγνωμονώ και σένα και τον Μελχιώρ. Βλέπεις θα προσπαθώ ν' άφοσιωθώ και πάλι στον Πατρίτσιο, αν όχι για τίποτε άλλο, εις άνάμνησιν όλου του έρωτός που αισθάνθηκα γι' αυτόν.

Σκεφτόταν, με άγωνία, καθώς η Αντέλα της γάιδευε στοργικά τό χέρι της:

«Δεν μπορεί να σβύση ο έρωας μιάς όλόκληρης ζωής. "Ο Άλμπέρτο είναι ένα παιδί που με μέθυσε με την φλογερή του νεότητά. Θα περάσει

ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ



— Δέ μου λές κήρ νυχτοφύλακα, που κάθεται ο κ. Μασσούμ; —Μά αφού είστε έσείς ο κ. Μασσούμ. — Αυτό τό ξέρω, ξέχασα, όμως, που κάθεται!... («Καρικατούρ»—Ιστανμπούλ)

αυτή ή μικρή κρίσις, για κείνον και για μένα».

«Μικρή κρίσις», λοιπόν. Μά όταν ο Πατρίτσιο Άστούρι ξαναβρέθηκε στο έκτο πάτωμα και μπήκε στο στούντιο της Ρόζας, την βρήκε καθισμένη εμπρός στο γραφείο και άντελήθη ότι είχε κλάψει. Μά δεν ύπρωγε κανέναν φάκελλος κλειστός μπροστά της, ούτε κανένα γράμμα αρχιμισμένο ή τελειωμένο: δεν ύπήρχε παρά ένα λευκό φύλλο χαρτιού και ή στεγνή πέννα. "Ο Πατρίτσιο δεν έμαθε ότι ή γυναίκα του προσπαθούσε ακόμα να καταικήση την «μικρή» αυτή κρίση. Δεν έμαθε ότι ζητούσε άνώφελα κάποιο στήριγμα στο πηδημα αυτό που έκανε προς τό σκοτάδι. Δεν έμαθε ότι έπαγελάμβανε στον έαυτό της, κυττάζοντάς τον: «Πρέπει να εξαφανισθώ...»

—Χθές σε περίμενα, Πατρίτσιο. Λυπούμαι που ήμουν άναγκασμένη να βγω σήμερα τό πρωί. Συγγώρησέ με, Πατρίτσιο.

Δεν ήταν άναγκασμένη να βγη. Είχε βγη μόνονα για να εξασθη, για να έλευθερωθή άπό τό άσφυκτικό συναίσθημα της άκίνησας μέσα σό σπίτι της. "Η κίνησις, ο όρμος, θα την βοηθούσαν ίσως να ξαναβρη την έλαστικότητα των σκέψών της. Μά οι σκέψεις έμεναν πάντα οι ίδιες. (Δεν θα τό ύ γράψω, δεν θα δώσω κανένα σημείο ζωής. Πρέπει να εξαφανισθώ άπό τη ζωή του. "Εκείνος θα γράψη, κι' εγώ δεν θα τό άπαντήσω. Θα τηλεφωνήση κι' εγώ θα πάω στο τηλέφωνο. Θα έλθη εδω και θα τό μνηύσω ότι λείπω»).

«Ήξερε ότι τό σγεδίό της ήταν άρκετά ταπεινό. Μά ήξερε επίσης ότι αν άκουσε τη φωνή του Άλμπέρτο, αν τον ξανάβλεπε, αν ξαναβρισκόταν στον κύκλο των μπράτζων του, όλα τα σγιδιά της να φανή δυνατή θα σωριάζονταν άμεσαως. Κι' έκείνη έπρεπε να φανή δυνατή για τον άνδρα της που είχε άνάγκη της βοηθείας της.

—Γιατί δεν ήλθες να φάμε μαζί, άπόψε; "Εσθγα άργά, περιμένοντάς σε. Δείπνησες τουλάχιστο;

Τού πρόσφερε σιγαρέττα; "Εκείνος πήρε ένα, και κάθηνε:

—Συνήνητσα έναν φίλο, τον Πάρτζι, τον θυμάσαι; Μου ύπεσχεθήκε να με βοηθήση. "Ο γαιμπρός του έχει ένα μεγάλο κατάστημα γραμιμοφώνων και ραδιοφώνων; γνωρίζει πολλών κόσμο.

—Σήμερα ήλθε η Αντέλα Μορβέλλι κι' ένδιεφέρθηκε για σένα. Ξέρεις ότι ο φίλος της είναι πάντα εκείνος ο τραπεζίτης ο Μελχιώρ, ένας άντρακλας επιβλητικός κι' άυταρχικός, αλλά με καλή καρδιά στο βάθος. "Όταν θελήση, θα μπορεί ήσως να σε βοηθήση... Δεν ξέρω όμως αν θα μπορούσης να προσαρμοσθής στη ζωή του γραφείου. Κι' ύστερα...

Διεκόμηκε. "Ο Πατρίτσιο κάπνιζε, καθισμένος άπέναντι στην Ρόζα από την άλλη πλευρά του γραφείου. "Η νέα γυναίκα είχε τά χέρια της σταυρωμένα επάνω από τό λευκό χαρτί.

—Κι' ύστερα;... ρώτησε ο Πατρίτσιο.

«Εκείνη δίσταζε να μιλήση. Φοβόταν μήπως παρεξηγηθούν αυτά που έλεγε.

Κυττάχτηκαν σιωπηλοί. Μιά χαμηλή λάμπα βρισκόταν επάνω στο γραφείο μ' ένα παραβάν γαλάζιο που έβριγγε σκιά στα πρόσωπα και έμπόδιζε να φανή καθαρά ή έκφρασις των. ("Η συνέχεια στο προσεχές)

Ή σεμνές και αισθηματικώτατες «Σούϊτχαρτ» τής Άγγλίας

Η μεταπολεμική περίοδος χαρακτηρίζεται ιδίως από την ραγδαίαν εξέλιξη που έπληθε σ' όλες τις έκδηλώσεις της άτομικής και της κοινωνικής ζωής των ανθρώπων. Δεν έμεινε τίποτε στη θέση του και πρώτος και καλλίτερος ο έρωας. Γενική είναι ή καταραυγή για τον μικρό Θεό που έχει χάσει ο δυστυχής κι' αυτός τα νερά του και δεν ξέρει ούτε ο ίδιος που έφθασε. "Υάρχουν εν τούτοις και χώρες όπου ή παράδοσις συνεχράτησε τά πάντα σ' ένα επίπεδο λογικής και σεμνότητος. Και αυτόν άκόμη τον έρωτα. Μία άπ' αυτές και ή Άγγλία. Την επισκέφθηκε τελευταία, ύστερα από μακρά άπωσθήποτε άπουσία ή Γαλλίς δημοστονοάσας, δις Σμιόνη Ντυπόν και δεν τη βρήκε διόλοι άλλαγμένη.

«Είχα γράψει, σ' ένα άρθρο της, δημοσιεύμενο σε παρισινό περιοδικό, έπιτά χρόνια να επισκεφθώ την Άγγλία γι' αυτό, όταν πήρα την πρόσκληση της κλήρας μου συμμαθητριάς Λίσιμπεθ έσπευσα να δέσω τις βαλίτσες μου και να περάσω την Μάγγη.

Ήταν ένα γελαστό άνοιξιότικο πρωινό, όταν πηδούσα από τό τραίνο στον κοινό σταθμό του Φλήτ, μικράς πόλεως του Χαυσάιό, όπου έμενε ή φίλη μου με την οικογένειά της.

Δύο ύψηλόκορμα και μαλοδεμένα κορίτσια έτρεξαν, μόλις με είδαν, να μ' άγκαλιάσουν!

—Λίσιμπεθ!... Γκράιης!... φώναξα με συγκίνηση στις δυο άδελφές άναποδίδοντας τις τρυφερότητές τον.

Βγήκαμε από τον σταθμό.

Δεν βρήκα και πολλά πράγματα άλλαγμένα στο Φλήτ, από την τελευταία φορά που τό είχα επισκεφθή. "Ανθρωποι και πράγματα στην ίδια, σγεδόν, κατάσταση. Μονάχα κάπως πιο γέροι οι πρώτοι, και λίγο πιο μαυρισμένα τά δεύτερα.

Η άδελφή της φίλης μου, ή Γκράιης είχε τώρα έπιτά χρόνια περισσότερα. Βρισκόταν πιά στα 30 της, έντούτοις είχε διατηρήσει τη δροσιά της πρώτης νεότητός της. "Όσον άφορά τη φίλη μου, την Λίσιμπεθ, που ήταν νεότερα της Γκράιης, αυτή είχε όμορφήνει πολύ. Ήταν τώρα ένα κορίτσι εύρωστο, αλλά με άρμονικό σώμα και ύπέροχες γραμιμές. Δεν χόρταινα να την κυττάζω.

Την άλλη μέρα βγήκαμε οι δυο μας περίπατο στο Φλήτ. Μούκανε έντύπωση τό ντύσιμο των γυναικών. "Όλες των σχεδόν, φορούσαν καπέλλα που στα 1929 θα είχαν μεγάλη έπιτυχία!...

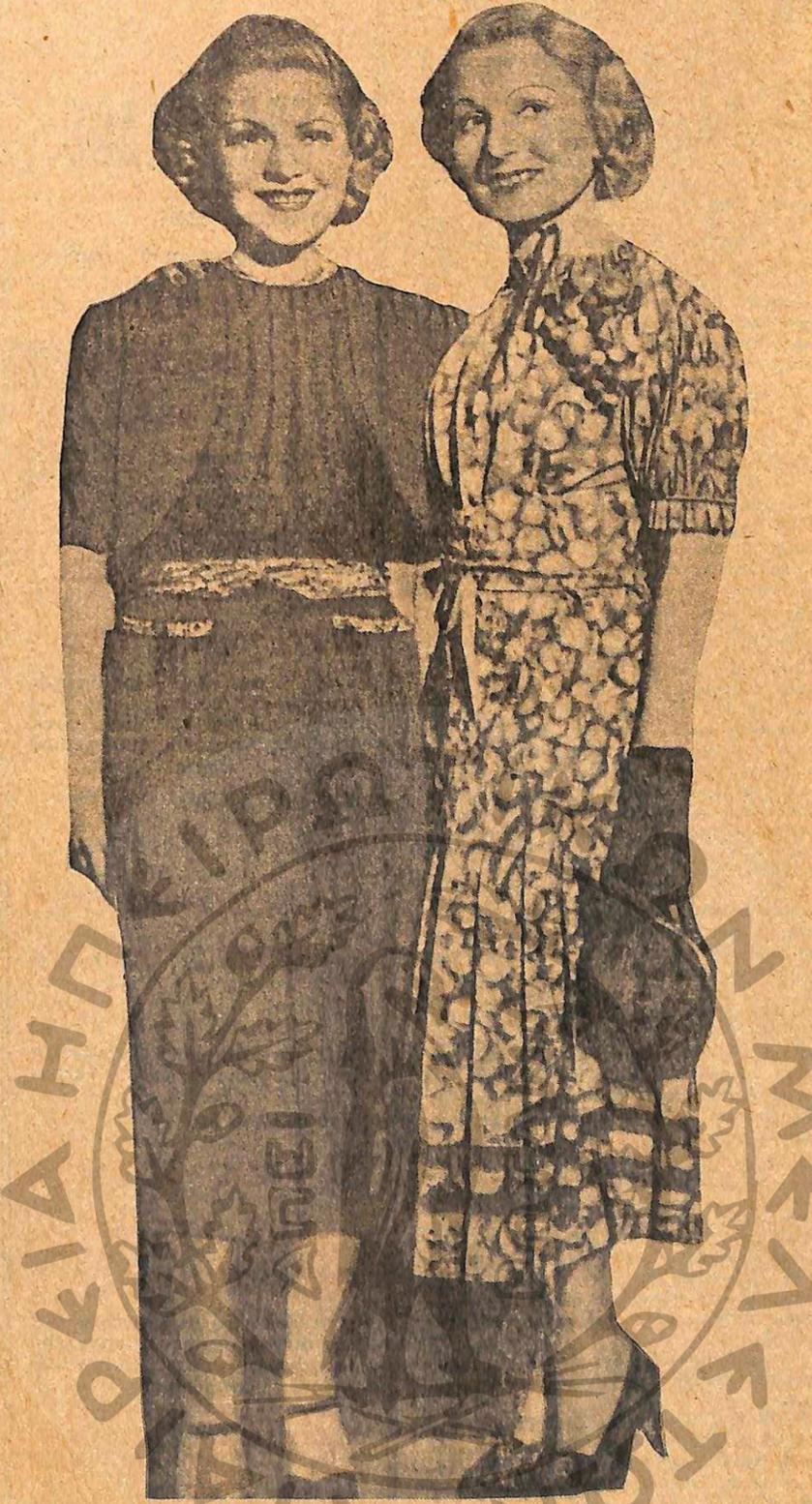
— Απορείς, μου λέγει ή φίλη μου. Κι' όμως δεν πρέπει να ξεχνάς πως είσαι σε άγγλική έπαρχία. Στο Λονδίνο μπορεί να βρης και λίγη μόδα 1938 εδω όμως...

— Καλά οι γυναίκες, οι νεαροί σας όμως, τί έπαθαν και αφήνουν αυτό τό είδος μουστάκι που βλέπω κάτω από τη μύτη τους;

— Τό μουστάκι, μου άπάντησε ή Λίσιμπεθ, είναι τώρα της μόδας. Κι' έτσι ταί... τοδς δίνει ένα ήθος σπουδαίων! Ί

—Δεν φαίνεται, παρετήρησα, να σ' ένδιαφέρουν και τόσο οι νέοι της πατρίδος σου... "Εντούτοις δεν μπορεί, όλο και θάχηρ καμιά συμπαθειούλα κανέναν «σουίτχαρτ» όπως λέτε έσείς εδω...

— Έγώ! έκανε μ' ένα γέλιο έκταλή-



Η Λίσιμπεθ και ή Γκράιης

ξεως, ως το ποῦμε, ἡ Λίσμπεθ. Λοιπὸν σοῦ τὸ ἐκμυστρεύομαι: οὔτε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ βλέπεις καὶ θὰ ἴδῃς ἀκόμη, μ' ἐνδιαφέρει! Ὡς παρτεναίρ στὸ τέν- νις, κάτι πάει κι' ἐργάζεται, μὰ μερδεψο- δουλειές μαζί τους!...

— Ἴσως, τότε, τῆς παρετήρησα, θὰ μποροῦσες νὰ βρῆς αὐτὸ ποὺ θὰ σ' ἐν- διέφερε στὸ Λονδίνο...

— Οἱ ἴδιοι εἶναι καὶ αὐτοί. Δὲν μ' ἀ- ρέσει ἰδίως, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἀν- τιαμβάνονται τὸν συζυγικὸ βίο.

— Δηλαδή...

— Θέλω νὰ πῶ πὸς αἰσθάνομαι φρίκη στοὺς γάμους ἀλλ... ἀγγλικά! Ὁ Ἄγ- γλος τῆς μεσαίας τάξεως, παντρεύεται χωρὶς νύχη μὰ δεκάρα στὴν ἀκρη, καὶ ἡ Ἄγγλις χωρὶς νύχη σχεδὸν ποτὲ προί- κα. Ἐτσι, περνοῦν τῆ ζωὴ τους πληρῶ- νοντας ὅλα ὅσα ἔχουν μὲ δόσεις, ἀπὸ τὸ σπῆτι τους ὡς τὰ κουταλοπήρουνά τους!

Ἄνεξαρτήτως ὅμως αὐτῶ, ἐγὼ θέλω τὸν ἄνδρα ποὺ δὲν πάει καὶ μὲ λίγη φι- λοδοξία, καὶ προπαντὸς μὲ κάποια πρω- τοβουλία γιὰ κάτι τὸ νέο... Ἐδῶ, στὴν ἐπαρχία, οἱ νέοι ἄνδρες εἶναι πῶς συν- τηρητικοὶ ἀπὸ τοὺς γέροντες. Δὲν ἔχουν τὸ πσοαμικρὸ θάρρος. Δὲν κάνουν ποτὲ με- γάλια σχέδια.

Ἐκβιασμός καὶ γάμος

— Ἐδῶ, ἐξηκολούθησε ἡ Λίσμπεθ, οἱ νόμοι εἶναι καμιομένοι γιὰ τὴν γυναίκα. — Αὐτὸ θάπρεπε νὰ σ' εὐχαριστῆ ὡς γυναίκα Λίσμπεθ! τὴν διέκοψα.

— Ἀσφαλῶς, ἀλλὰ πρόκειται γιὰ μα- χαίρι δικόπο... Βέβαια οἱ νόμοι μας, ἐμποδίζουν τὸν ἄνδρα νὰ δῆν ὄρκους ἐρωτικὸς ἀπερίσκεπτα καὶ «ἐλαφρᾶ τῆ καρδία». Ἐμποδίζει ἀκόμη τὰ ποτὸ ἀφελή καὶ εὐπίστα κορίτσια νὰ μόνουν στὸ τέλος μ' ἕνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά... Παραλλήλως, ὅμως, εὐνοεῖ τὴν δράση μίας κατηγορίας γυναικῶν, ποὺ ἐπιφε- λουτῆται ἀπὸ τὸν νόμο αὐτὸ γιὰ νὰ κά- νουν ἕναν καλὸ γάμο ἢ νὰ ἐξασφαλί- σουν ἕνα γερὸ χρηματικὸ ποσὸ. Θέλεις κι' ἕνα παραδειγμα; Τελευταία ἀκόμη, μὴ χορεύτρια στῆ Λίβερπουλ, πήρε δι- καστικῶς, 2.000 λίρες ἀπὸ τὸν τέως μνηστήρα τῆς, ἐπὶ ἀθετήσει ὑποσχέσεως γάμου... Στὸ Λονδίνο, συμβαίνει ὄχι σπανίως, κανένας πλούσιος ἀνύπαντρος, νὰ βρῆ τὸ βράδυ ἐπιστρέφοντας στὸ δωμάτιό του, μὴ νὰ εἶναι ἡμίγυ- μνη, νὰ τὸν περιμένῃ. Ὁ κύριος ἀπορεῖ καὶ τῆ ρωτᾷ πὸς βρέθηκε στὸ δωμάτιό του τέτοια ὥρα καὶ σ' αὐτὴ τὴν κατάστα- ση. Αὐτῆ, μὲ τρόπο τοῦ λέγει ὅτι δὲν εἶναι ὅρα γιὰ ἐξηγήσεις καὶ ὅτι εἰς δὲν θέλει τὸ σκάνδαλο δὲν ἔχει πα- ρὰ νὰ τῆς ὑπογράψῃ ἕνα τσέκ καὶ θὰ φύγῃ ἀμέσως. Ὁ πλούσιος κύριος, ἀνα- μετρᾶ ἀμέσως τὴν κατάσταση, βλέπει ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλη διέξοδος καὶ ὑπογρά- φει τὸ τσέκ.

Ὁ γάμος τῆς Γκραινς

— Καλὰ τέλος πάντων ἐσύ, εἶπα τῆς φίλης μου. Ἐχεῖς τίς ἰδέες σου γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὸν γάμο, ἡ Γκραινς ὅμως; — Ὁ! αὐτὴ θὰ παντρευτῆ καὶ σύν- τομα μάλιστα. Ἀρχικὰ ἄλλωστε, περι- μένε. Εἶναι ἐπὶ χρόνια ἀρραβωνια- σμένη!... — Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀγαπᾷ πολὺ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς γιὰ νὰ περιμένῃ τό- σο...

— Ναί, φαίνεται ὅτι ἀγαπᾷ πολὺ τὸν Χέρμπερτ. Ἐγὼ ὅμως ἀνάγκη νὰ φύ- γῃ ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς γιὰ τίς Ἰν- δίες—εἶναι λογαγὸς τῶν λογαφορῶν— καὶ τῶρα ἐπιστρέφει. Ὑστερ ἀπὸ μὴ βδομάδα θὰ εἶναι ἐδῶ καὶ ἀμέσως θὰ

γίνῃ ὁ γάμος.

— Καὶ γιατί νὰ τὸν περιμένῃ τόσα χρόνια ἡ Γκραινς; Ἄς πῆγαινε νὰ παν- τρευτοῦν ἐκεῖ.

— Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς προτιμοῦ- σε νὰ τὴν περιμένῃ ἐδῶ. Μὴ νομίσῃς ὁ-

Αἱ προσεχεῖς

ἐκπλήξεις τῆς

ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Στὸ φύλλον 557 :

Τὸ δεύτερο μουσικὸ τεμάχιο.

«Βάσανό μου, Βασανάκι μου...»

τὸ τελευταῖο σουξὲ τοῦ δημο- φιλοῦς συνθέτου κ. Γρ. Κων- σταντινίδη.

Στὸ φύλλον 558 :

Ἐγραμμές τῆς εὐτυχίας σας!

ἕνα ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον ἀρθρον ποὺ θὰ σας δείξῃ πὸς νὰ γνωρίσετε τὸν ἑαυτὸ σας ἀπὸ τίς γραμμές τοῦ χεριοῦ σας.

Στὸ φύλλον 559 :

Ὁ Παρασκευᾶς στὰ... μπαὶν μίξτ!

μὴ ἀνεκδιήγητη περιπέτεια τοῦ ἐξωφρενικώτατου Παρα- σκευᾶ.

Στὸ φύλλον 560 :

Ὁ νέος ὁδηγὸς τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς

κάτι ποὺ εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ τὴν συμπλήρωση τῆς κοσμικῆς μορφώσεως κάθε κοινωνικοῦ ἀνθρώπου.

ΣΤΑ ΠΡΟΣΕΧΗ ΦΥΛΛΑ : ἈΛΛΕΣ ΑΚΟΜΗ ΜΕΓΑΛΥΤΕ- ΡΕΣ ΕΚΠΛΗΣΕΙΣ !

Ναί, φαίνεται ὅτι ἀγαπᾷ πολὺ τὸν Χέρμπερτ. Ἐγὼ ὅμως ἀνάγκη νὰ φύ- γῃ ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς γιὰ τίς Ἰν- δίες—εἶναι λογαγὸς τῶν λογαφορῶν— καὶ τῶρα ἐπιστρέφει. Ὑστερ ἀπὸ μὴ βδομάδα θὰ εἶναι ἐδῶ καὶ ἀμέσως θὰ

μας, ὅτι ἡ Γκραινς, βρῆκε τὸν χωρισμὸ αὐτὸ σκληρὸ.

Στὴν Ἀγγλία, ἡ μνηστεια ποὺ διαρ- κεῖ τέσσερα, πέντε ἢ ἕξ χρόνια εἶναι πράγμα πολὺ συνηθισμένο... Καὶ στὴν ἀκόμη οἱ ἀρραβωνιαστικὸι μόνουν στὸ ἴδιο μέρος. Βγαίνουν μαζί τὴν Κυριακὴ πηγαίνουν στὸν κινηματογράφου τὸν χει- μῶνα, στὴν πλάξ τὸ καλοκαίρι, καὶ τρεῖς φορὲς τὸν χρόνο, ἡ νέα δέχεται καὶ ἀπὸ ἕνα δῶρο ἐκ μέρους τοῦ ἀρραβωνιαστι- κοῦ τῆς: στὰ γενέθλιά τῆς, τὰ Χρι- στοῦγεννα καὶ τὸ Πάσχα... Ἐτσι περνᾷ ὁ καιρὸς. Καὶ ὅταν ὕστερ ἀπὸ πέντε ἢ ἕξ χρόνια οἱ δυὸ νέοι παντρευτοῦν, δὲν μένει πᾶ σχεδὸν τίποτε ἀπὸ τὸν μεγάλου ἔρωτα ποὺ τοὺς ἔνωσε, ἂν ὑπῆρξε ποτὲ αὐτὸς.....

Τὸ δράμα

Σὲ λίγες μέρες γένηε ὁ γάμος τῆς Γκραινς μὲ τὸν λογαγὸ Χέρμπερτ. Ἐ- γὼ ἀνέβαια τὴν ἐπιστροφὴ μου γιὰ νὰ μὴ λείψω, καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ἐφυγα γιὰ τὸ Παρίσι.

Πέρασαν μερικὲς μέρες ὁπότε παίρνω ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν φίλη μου.

«Ντάολιγ μού ἔγραφε, εἶμαι πολὺ πολὺ δυστυχισμένη. Πές μου ἂν θὰ μπο- ροῦσες νὰ μὲ δεχθῆς γιὰ μερικὲς μέρες». Ἀνήσυχη τῆς ἐγραφε νάρθῃ ἀμέ- σως.

Ὑστερ ἀπὸ τρεῖς μέρες ὑποδεχόμου- να τὴν Λίσμπεθ στὸν σταθμὸ τοῦ Βορᾶ.

Ἦταν ὅμως μὴ Λίσμπεθ τελείως ἄλ- λαγμένη. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προ- σῶπου τῆς ἦταν τραχιώμενα καὶ τὰ μά- τια τῆς ἦσαν κατακόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμμα.

Τὴν ρώτησα τί συνέβαινε.

— Ὅταν θὰ πάμε σπῆτι! μού εἶπε. Σὲ λίγο πληροφοροῦμήν τὸ φοβερὸ δράμα.

Ὅταν ἡ Γκραινς καὶ ὁ Χέρμπερτ γύ- ρισαν ἀπὸ τὸ γαμήλιο ταξίδι, ὅλοι ἀν- τελήφθησαν ὅτι κάτι τὸ ἀνώμαλο συνέ- βαινε μεταξύ τῶν δύο νεονύμφων: ὁ Χέρμπερτ δὲν εἶχε διόλου τὴν ἐμφάνιση ἀνθρώπου ποὺ περιμενε ἐπὶ χρόνια γιὰ νὰ ἐνωθῆ ἐπὶ τέλους μὲ τὴν ἀγαπημένη του καὶ ἡ Γκραινς εἶχε τὸ ὕφος θλιμμένο καὶ ρεμβῶ.

Ἡ Λίσμπεθ προσπάθησε νὰ μάθῃ ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ τῆς τί συνέβαινε ἀλλὰ αὐτὴ δὲν θέλησε νὰ τῆς ἐκμυστρευθῇ. Ἐπὶ τέλους, κάποιο πρῶτ, ὅλοι εὐαθαν, ἀλλὰ ἦταν ἀργά γιὰ νὰ προλάβουν τὴν κατα- στροφή. Αὐτὴ εἶπε πᾶ συνέλεσθη. Ὁ Χέρμπερτ εἶχε βγῆ ἔξω γιὰ ἕνα περίπα- το περὶ, ὅπως συνήθειε τώρα τελευταία καὶ καθὼς ἀργούσε ἡ Γκραινς νὰ φανῆ ἡ ἀδελφὴ τῆς πήγε νὰ τὴν ξυπνήσῃ. Μόλις ὅμως ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς κάμα- ρᾶς τῆς, εἶμενε κερφωμένη ἀπὸ τὴν φρί- κη στὸ κατώφλι τῆς. Ἡ Γκραινς κοι- τῶταν ἀκίνητη στὸ κρεβάτι τῆς μὲ τίς φλέβες τοῦ χεριοῦ τῆς ἀνοιγμένες!...

Πάνω στὸ κομμὸ ἕνα γράμμα ἀνοιχτὸ ποὺ τὰ ἐξηγοῦσε ὅλα:

Ὁ Χέρμπερτ τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ γάμο ποδ 7 ἐτῶν, χωρὶς νὰ τὸ πολυσκεφθῇ καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ τόσο.

Ὅταν ἀργότερα θέλησε νὰ διαλύσῃ τὸν ἀραβῶνα, σκέφθηκε τὰς συνεπείας καὶ δὲν τόλμησε. Τὸ δράμα ἄρχισε νὰ γρά- φεται ὅταν στὰς Ἰνδίας ὁ Χέρμπερτ ἀ- γάπησε μὴ ἄλλη γυναίκα. Πιστὸς ὅμως στὸ λόγο του, τὴν ἄρχισε γιὰ νὰ παν- τρευτῆ τὴν Γκραινς. Δὲν μπόρεσε ἐν- τούτοις νὰ ἐξάσῃ τὴν ἄλλη... Ὅλα αὐ- τὰ τὰ εἶπε μὴ μέρη τῆς γυναίκας του.

Καὶ ἡ δυστυχισμένη δὲν τὸ βάστηξε. Πέθανε, δίνοντάς του αὐτὴ μόνη τῆς, τὴν λύση τοῦ προβλήματος ποὺ τόσο εἶ- γε κάνει δυστυχισμένο τὸν ἀγαπημένο

ΥΒΟΝΝΗ ΝΤΥΠΟΝ

ΝΕΙΑΤΑ...

Ἐνα αἰσθηματικὸ διήγημα τοῦ ΖΑΝ ΒΑΡΕΝ

Προχωροῦν πλάι πλάι. Ἐκείνη εἶναι ξανθιά, νόστιμη, λεπτοκαμωμένη. Ἐκεῖνος ψιλός, καλοφτιαγμένος, συμπαθητικὸς. Καὶ οἱ δυὸ κάνουν ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον. Γνωρίστηκαν σ' ἕνα χορὸ, κι' ἀπὸ τότε ὁ Πιέρ ἐργάζεται μ' ὄλες του τίς δυνάμεις γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ ἕνα σχέδιο: νὰ κάμῃ τὴν Κολέτ γυναικᾶ του. Ὁ Πιέρ εἶναι καλλιτέχνης, δὲν κερ- δίζει πολλά, οὔτε ἔχει περιουσία. Ἡ Κολέτ εἶναι φοιτήτρια.

— Πότε θὰ ἔρθῃς σπῆτι μου, τὴν ρωτᾷ ὁ Πιέρ. Ὁ γυναικῆς τὴν ἀδελφὴ μου. Εἶναι τῆς ἡλικίας σου, εὐχάριστη, χαρι- τωμένη. Ἐχεῖ ὄλες τίς ἀρεστές, μὲ τίς ὁ- ποιές πρέπει νὰ εἶναι προικισμένη μὴ γυ- ναίκα. Ὁ χαρακτήρας τῆς μού θυμίζει τὸν δικὸ σου. Ὑπῆρξα γι' αὐτὴν περισσό- τερο ἀπὸ ἀδελφός. Τὴν χαιδέ- ψα, τὴν προστάτευσα, τὴν πα- ρηκολούθησα ὡς πατέρας. Μεί- ναμε, βλέπεις, ὄρανα ἀπὸ πολ- λὸ μικρὴ ἡλικία. Ὁ θᾶ ἔρθῃς νὰ μείνῃς μαζί μας, Κολέτ. Ὁ ἀ- συμπληρώσης μὲ τὴ γλυκειά σου παρουσία, μὲ τὴν καλωσύνη σου, τὴν μικρὴ μας οἰκογένεια.

Φυσικά, ἡ Κολέτ, πολλὲς φο- ρές σκέφθηκε, ὅταν ἦταν μόνη, τίς προτάσεις τοῦ Πιέρ.

Τὸν ἀγαποῦσε; Μάλλον, ὄχι. Τὸν εὐρίσκαε, ὅμως, συμπαθητι- κὸ καὶ γεμάτο καλωσύνη. Γι' αὐτὸ διαρκῶς εἶχε κι' ἀπὸ ἕνα πρόσχημα γιὰ ν' ἀναβῆ τὸ γάμο τους. Σκεπτόταν ἐπίσης τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Πιέρ. Δὲν τῆς ἄρεσε. Ὁ ἀ προτιμοῦσε νὰ ἦταν ἐπιστήμη.

— Ὁ Πιέρ ἔχει ἕνα μῆνα νὰ δῆ τὴν Κολέτ. Τυχαίως, ἕνα πρωτὶ τὴν συ- ναντᾷ στὸν κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου μαζί μὲ ἕναν νέο. Ἐγὼν ἄνδρα πολὺ μελαγχρῶ- νὸ μὲ ὠραία μαῦρα μάτια. Ὁ Πιέρ αἰ- σθάνθηκε βαθεῖα ἀπογοήτευση. Ἡ Κολέτ οὔτε κἂν τὸν χαιρέτησε, ἔκαμε πὸς δὲν τὸν εἶδε. Φυσικά ἡ συνάντησις αὐτὴ τὴν ἐλόπησε, ἀλλ' ἡ στενοχώρια τῆς πέρασε γρήγορα. Ἦταν ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴ νέα τῆς γνωριμία. Τὸν νέον τὸν γνῶρισε στὸ Πανεπιστήμιο. Ἦταν φοιτη- τῆς τῆς Νομικῆς καὶ πολὺ πλούσιος. Τὴν εἶχε κυριολεκτικῶς γοητεύσει: οἱ εὐγε- νεῖς τρόποι του, ἡ κομψότης του, ἡ ἐξυ- πνάδα του. Εἶχε καὶ ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο. Κάθε βράδυ λοιπὸν ἔκαναν μακρονόες πε- ριπάτους καὶ τὰ σαββατοκύριακα ὠραϊότα- τες καὶ ἀναπαυτικὲς ἐκδρομές.

Κι' αὐτὸς κάνει σχέδια γάμου, χωρὶς ὅμως νὰ προβαλῆ σὲ ἀμέσους προτάσεις. Ἴσως γιὰ τὴν καταλαβαίνει ὅτι εἰς προτε- ῖν δὲν θὰ λάβῃ ἀρνηση καὶ τὸ ἐνδεχόμε- νο αὐτὸ τὸν ἀνησυχοῦσε.

Μὴ μέρη ἀρχῆσε νὰ ἔρθῃ. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ συνέβαινε τέτοιο πᾶ- γμα. Ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ δὲν ἐρχόταν. Ἐπὶ τέλους φάνηκε στῆ γυνίκα τοῦ δρό- μου. Τὸ βῆμα του εἶναι νευρικό καὶ τὸ πρόσωπό του ἀνήσυχο. Ἐνα δυσάρεστο

συναίσθημα κυριεύει τὴν Κολέτ. Πράγμα- τι, ἡ καρδιά τῆς δὲν τὴν γέλασε. Τῆς ἐ- ξηγεῖ ὅτι εἶναι ἀναγκασμένος νὰ φύγῃ ἀ- νυπεσβέτως τὴν ἐπομένη, γιὰ τὴ μακρυνὴ του πατρίδα.

— Ὁὰ σοῦ γράφω, προσθέτει, καὶ μετὰ ὁκτὼ ἐννῆθ μῆνες θὰ εἶμαι πάλι κοντὰ σου.

Ἡ Κολέτ ὑποφέρει γιὰ τὸν ἀγαπᾶ. Οἱ ἰσχυροί καὶ οἱ ἄδικοι του δὲν τὴν πείθουν. Ἡ κακὴ τῆς προαισθησις ἐξακο- λουθεῖ.

Πέρασε ἕνας χρόνος ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ των. Δὲν τῆς ἔγραφε οὔτε ἕνα γράμμα. Κι' οὔτε γύρισε ἀκόμα



Δὲν ἦταν μόνος τὸν συνόθευε μὴ κοπέλλα.

Ἡ Κολέτ τὸν περιμενε ὅλο αὐτὸ τὸν και- ρό. Ἦλπιζε, ἔλαψε, ὑπέφερε καὶ στὸ τέ- λος ἀντελήφθηκε τὴν πραγματικότητά.

Ἐως τώρα εἶχε συνπροσῆ τὴν ἐλπίδα. Τώρα εἶναι μόνη, δὲν παρμένει πᾶ τίπο- τα. Τὰ χῆλια δυὸ ὄνειρα ποὺ ἔκαμε ξανα- ἔρχοντο ἕνα ἕνα στὸ μυαλό τῆς καὶ τὴν τυραννοῦσαν συνεχῶς. Τὰ ὠραία λόγια τοῦ φοιτητοῦ ἀπεδείχθησαν ψευτικά. Ἴ- σως νὰ εἶχε κι' ὄλες παντρευτῆ μὲ καμ- μὴ ἄλλη.

Ἐάφνου ἕνα εἰλικρινὲς καὶ τίμιο πρόσω- πο παρουσιάζεσαι πάλι ἐμπρὸς τῆς. Εἶναι ὁ Πιέρ. Ἐχεῖ νὰ τὸν συναντήσῃ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ ἔκαμε δῆθεν πὸς δὲν τὸν γνῶρισε. Παραπονιέται πὸς δὲν εἶναι εὐτυχισμένη. Ἐν τούτοις ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ εὐτυχία πέρασε ἀπὸ πολὺ κοντὰ τῆς, τῆς, σχεδὸν μὲσ' ἀπ' τὰ χέρια τῆς, ἀλλὰ τότε δὲν θέλησε νὰ τὴν κρατήσῃ. Ἡ πεί- ρα τῆς ζωῆς πᾶς τὴν ἔλλαξε. Ἄν τῆς ξαναπαρουσιαζόταν ἕνας ἄνθρωπος ὡς τὸν Πιέρ πὸς θὰ ἤξερε τώρα νὰ τὸν κρα- τήσῃ.

Ἐνας χρόνος διασκέδασε, πᾶσες πί- κρες εἶχε γιὰ συνέπεια. Γιὰ νὰ ξαναθυμη- θῇ τίς μακρονὲς εὐτυχισμένες μέρες, πῆ- γαίνει συχνὰ στὸν κῆπο τοῦ Λουξεμβούρ- γου.

Μὴ μέρη, καθὼς περπατοῦσε βυθισμένη

στοὺς ρεμβασμούς τῆς, ἀκούει τὸ ὄνομά τῆς. Πυρρίζει ἀπότομα τὸ κεφάλι καὶ βλέ- πει τὸν Πιέρ. Δὲν εἶναι ὅμως μόνος, τὸν συνοδεύει μὴ ξανθιά κοπέλλα. Ἀσυναί- σθητὰ τῆς ἐνοιωσε ἕνα περίεργο αἰσθημα νὰ τὴν κυριεύῃ. Ἡ ἰδέα ὅτι τὴν ἔξεχασε καὶ παντρεύτηκε, τὴν ἀνεστάτωσε. Ἐν τούτοις συνεκράτησε τὴν ψυχραιμία τῆς.

— Τὰ συγχαρητήριά μου, τοῦ λέει, ἡ γυναίκα σας εἶναι χαριτωμένη!

Ὁ Πιέρ παρατηρεῖ τὰ κουρασμένα γα- ρακτρισιτικά τῆς, τὸ χλωμὸ τῆς πρό- σωπο. Κι' ἐκείνη ἀρχίζει ἀμέσως νὰ τοῦ διηγῆται τὴ δυστυχισμένη ἱστορία τῆς. Ἡ ξανθιά κοπέλλα στέκεται μακρύτερὰ τοῦς.

Ὁ Πιέρ ἀντιλαμβάνεται τὴ μεταμέλεια τῆς Κολέτ γιὰ τὴ στάση τῆς. Ἀντιλαμ- βάνεται ἐπίσης τὴ ζήλεια τῆς καὶ αἰσθάνεται γι' αὐτὸ μὴ ἐν- δόμουχη ἱκανοποίηση.

— Ἐλα, Κολέτ, αἰριο σπῆτι μας θὰ σὲ περιμένουμε. Πρέπει νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι δὲν σὲ εἶχα ξεχάσει σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διά- στημα.

Κι' ἀφοῦ τὴν ἀποχαιρέτησε μὲ λίγα λόγια γεμάτα καλωσύνη καὶ στοργή, ἐξηκολούθησε τὸν περίπατό του μὲ τὴν ξανθιά κο- πέλλα.

Ἐνῶ βλέπει τὸ ζευγάρι ν' ἀ- πομακρύνεται, ἡ ψυχὴ τῆς Κο- λέτ γίνεται ἀνάστατη: ἔχει τὴν ἐντύπωση πὸς τὴν προσ- κάλεσε σπῆτι τοῦ ἀπ' ἕνα αἰσθη- μα ταπεινῆς ἐκτίκησης γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τὴ σημερινὴ του εὐ- τυχία. Ὑπερήφανη ὅμως, καθὼς εἶναι, ἀποφασίζει ὅτι πρέπει νὰ πάη.

Τρεῖς μέρες ἀργότερα. Στὸ σπῆτι τοῦ Πιέρ. Ἡ Κολέτ ἐπέμενε στὴν ἀπόφασή τῆς καὶ πήγε.

— Σὰς παρουσιάζω τὴν ἀδελφὴ μου, τῆς ἀναγγέλλει γελαστός.

Μὴ ἄπορφη ξανθιά κοπέλλα. Ἡ νέα τοῦ Λουξεμβούργου. Ἐνα βάρος φεύγει ἀπ' τὴν καρδιά τῆς Κολέτ.

Ἡ ἀδελφὴ του εἶναι νόστιμη, περιποι- ητικὴ, χαριτωμένη. Πόσο λαχταροῦσε νὰ καλεῖ καὶ ἀχώριστες φίλες.

Ὁ Πιέρ πρὶν μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι τῆς Κολέτ.

— Ὁ εἶσαι νὰ μείνῃς μαζί μας, τῆ ρω- τᾷ, νὰ συμπληρώσης τὴ μικρὴ μας οἰκο- γένεια;

— Δὲν τὸ ἀξίζω, Πιέρ.

— Εἶσαι πολὺ αὐστηρὴ μὲ τὸν ἑαυτὸ σου. Πρὸ πολλοῦ σοῦ τὰ ἔχω ὅλα συγχα- ρήσει. Τώρα εἶσαι πάλι κοντὰ μου, κι' αὐ- τὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ ξεχάσω τὸ τί ὑπέ- φερα γιὰ σένα. Κολέτ, πές μου, θέλεις νὰ γίνῃς γυναίκα μου;

Ἐνα ἀναῖν ὑποπνιγμένο ἀπὸ λυγμοὺς ἀφαστῆς χαρᾶς, ἦταν ἡ ἀπάντησις τῆς.

Ἡ εὐτυχία πάλι τῆς χαμογελά. Αὐτὴ ὅμως τῆ φορὰ δὲν θὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ ξεφύ- γῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς.

ZAN BAPEN



Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΙΣ:

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Όταν τέλειωσε ο γάμος, οι νιόγαμοι δέχτηκαν καρτερικά τις ευχές και τα φιλά των παρευρισκόμενων συγγενών και φίλων.

- Νά ζήσετε...
- Νά ζήσουμε!
- Νά γεράσετε...
- Νά γεράσουμε!...
- Ο Παρασκευάς καμάρωνε σά γούρτιο σκερπάνι.
- Νά ζήσης, Παρασκευά μου...
- Εύχαριστώ, Σωτήρη μου... "Ο,τι έπιθυμείς.
- Βίον ανέφελον...
- Εύχαριστώ, Καλλικρατίδα μου, με συγχινείς...

Έρθε και ο πεθερός και ήσπασθη τον Παρασκευά εις τὸ μέτωπον.

—Νά ζήσετε, παιδιά μου, και να εὐτυχίσετε...

—Εύχαριστοῦμε, πατέρα... Και σὰ δικά σας!...

Ο Καραμεζάρης νόμισε πὸς ὁ γαμπρός του ἀστεϊεύτανε, ἀλλὰ πάλι δὲν μπορούσε να καταλάβη τί σὸί ἀστείο ἦταν αὐτό. Τί «και σὰ δικά σου;» Αὐτός ἦταν γέρος ἄνθρωπος!

Κάτι τέτοιου εἴδους χωρατὰ ὁ Καραμεζάρης δὲν τὰ χώνευε.

- Πολυχαπημένε μου ἀντρούλη...
- "Ε, λοιπόν;
- Γιατί δὲν εἶσαι τρυφερός μαζί μου;
- Τί νάμαι;
- Τρυφερός...
- Και τί με πέρασες, γιὰ ἀρνάκι τοῦ γάλακτος; Τ' ἀρνάκια τοῦ γάλακτος εἶναι τρυφερά.
- Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῆς...
- Εγὼ δὲν καταλαβαίνω.

Ἡ Εὐδοξία, βλέποντας ὅτι κινδύνευαν νὰ τσακωθῶνεν γιὰ φύλλον πῆδημα, ἔδωσε τόπο τῆς ὀργῆς και δὲν ἐξηκολούθησε τὴν ἐπικίνδυνον διὰ τὴν ἀρτισόστατον οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν των συζήτησιν.

Ο Παρασκευάς σταμάτησε ἕνα ταξί



—'Εστηρίχθη εις τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου της.

περαστικό και ἀφοῦ βοήθησε τὴν σύζυγόν του νὰ μῆθ, πῆδησε κι' αὐτός μέσα.

—Τράβα στὸ σταθμὸ Λαρίσης.

Στὸ «γκισσὸν» τοῦ σταθμοῦ ὁ Παρασκευάς ἔβγαλε με μίαν πράγματι μεγαλοπρεπῆ χειρονομίαν ἕνα κολλαριστὸ χιλιάρικο.

- Δύο εἰσιτήρια, παρακαλῶ.
- Ποῦ πηγαίνετε;
- Ταξίδι...
- Ναί... Ἀλλὰ τί ταξίδι...
- Γαμήλιον...
- Σύμφωνοι... Ἀλλὰ ποῦ θέλετε νὰ πάτε...
- Ποῦ πηγαίνουν συνήθως στὰ γαμήλια ταξίδια;
- Ἀναλόγως...
- Μάλιστα...
- Λοιπόν;
- Νά μου δώσετε δύο εἰσιτήρια...
- Γιὰ ποῦ;
- Ο Παρασκευάς ἐκνευρίστηκε...
- Γιὰ τὸ σιδηρόδρομο, ἀδερφέ...
- Ναί, ἀλλὰ ποῦ θὰ κατεβῆτε...

Ο φίλος μας γύρισε νὰ συμβουλευθῆ τὴν σύζυγόν του.

- Ποῦ θὰ κατεβῶμε, Εὐδοξία;
- Ὅπου θέλεις, ἀγάπη μου...
- Ξανόσκυψε πάλι στὸ «γκισσὸν» ὁ Παρασκευάς.
- Λοιπὸν δώστε μου δύο εἰσιτήρια.
- Ἀποφασίσατε ποῦ θὰ κατεβῆτε;
- Μάλιστα.
- Ποῦ;
- Ὅπου θέλω...

Ο ὑπάλληλος, ποῦ τὸν ἤξευρε τὸν Παρασκευά κι' ἀπὸ ἄλλη φορὰ, δὲν ἐκνευρίστηκε. Ἀντιθέτως μάλιστα ἔσπαυε κίεψι μαζί του.

—Λοιπὸν δὲν θὰ μοῦ πῆτε τοῦ θὰ πάτε;

- Ὅχι...
- Γιατί;
- Γιατί τὰ γαμήλια ταξίδια του τὰ κραταίει μυστικά ὁ κόσμος!
- Καλὰ κι' ἐγὼ ποῦ θὰ ξέρω τί εἰσιτήριο θὰ σὰς δώσω;

Ο Παρασκευάς βρῆκε λογικὸ τὸ ἐπιχειρήμα τοῦ σιδηροδρομικοῦ ὑπαλλήλου, γι' αὐτὸ ἔσκυψε περισσότερο στὸ γκισσὸ και τοῦ ψιθύρισε σ' αὐτή:

—Στὸ Ἐυλόκαστρο θὰ πάμε, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ γίνῃ κουδέντα γιὰτί τὸ-χω μυστικό!

- Μείνετε ἡσυχος...
- Εὐχαριστῶ...
- Δὲν πρόκειται νὰ τὸ μάθη κανεὶς.
- Δὲν ξέρω πὸς νὰ σὰς εὐχαριστήσω...
- Μπᾶ... Σὰς παρακαλῶ...
- Μόνο ποῦ θὰ ἤθελα νὰ σὰς ρωτήσω κάτι.

- Ὅ,τι θέλετε...
- Πότε φεύγει τὸ τραῖνο;
- Ἄυριο τὸ πρωί.
- Ἄυριο;
- Μάλιστα, αὔριο.

Ο Παρασκευάς γύρισε στὴ γυναικία σου:

- Ἄκουσες, Εὐδοξία;
- Τί;
- Τὸ τραῖνο φεύγει αὔριο...
- Και τώρα τί θὰ κάνουμε;

Ο ἥρωάς μας βρῆθηκε σὲ μεγάλη ἀμηχανία. Ἐβυσε τὴ σοφὴ κεφαλὴ του προσπαθώντας νὰ κατεβάσῃ καμμιά ἰδέα, ἀλλὰ, δυστυχῶς, αὐτὸ τὸ ξύσιμο δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα.

Πλησίασε, διὰ τρίτην φορὰν, τὸ γκισσὸ.

- Ἄυριο, εἴπατε φεύγει;
- Μάλιστα, αὔριο...
- Δὲν γίνεται τίποτα;
- Τί ἐνοσεῖτε;
- Νά... Ἄν ἦταν δυνατόν νὰ με διευκολύνετε νὰ φύγω σήμερα...

Ο ὑπάλληλος με κόπο συνεκράτησε τὰ γέλια του...

—Δυστυχῶς, ἀγαπητέ μου, δὲν γίνεται

Νέος με πολλὰ προγόγια

ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

- τίποτα...
- Ὅστε εἶναι ἀδύνατον νὰ φύγουμε;
- Ἐντελῶς ἀδύνατον...

—

Τὸ τρισάθλιον δωμάτιον τῆς ὁδοῦ Ἄθηνᾶς, ποῦ τὸ μοναδικὸ του παράθυρον ἐβλεπε στὴν ψαραγορὰ, τὸ ἐργένικο δωμάτιο, με τοὺς βρωμερούς τοίχους και τὸ σαραβαλιασμένον κρεβάτι με τὸ ξεκοιλιασμένο ἀχυρένιο βερῶμα, φιλοξένησε τὸ ζεῦγος Κουτρομούτη κατὰ τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου του.

Ποῦ ἄλλοῦ νὰ πηγαίναν;

Τουλάχιστον ὁ Παρασκευάς δὲν βρῆκε ἄλλη λύση.

Δὲν ὑπῆρχε Εὐλόκαστρον. Ὑπῆρχε ὁμως ὁδὸς Ἄθηνᾶς.

Τὸ ἴδιο πρᾶμμα εἶναι.

Ἐκεῖ λοιπὸν, στὸ τρισάθλιον αὐτὸ δωμάτιον, ὀδήγησε ὑπερηφάνως ὁ Παρασκευάς τὴν σύζυγόν του.

—Πέρασε, Εὐδοξία μου, στὸ φτωχικὸ μου.

Τὸ θέαμα ποῦ παρουσιάσθηκε στὰ μάτια τῆς Εὐδοξίας, μόλις ἀνοίξε ἡ πόρτα ἦταν καταπληκτικό.

Ὅλα ἦταν φέρδην-μύδην.

Ἡ τουαλέττα — ὁ Θεὸς νὰ τὴν κἀνη τουαλέττα — ἦταν γεμάτη σαπουνόνερα. Σ' ἕνα σκοινὶ ποῦ ἔπιανε ἀπ' τὴν μιὰ ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ ὡς τὸ πόμολο τοῦ παραθύρου, ἦταν ἀπωμένες μεγαλοπρεπῶς οἱ κάλτσες τοῦ φίλου μας Παρασκευά.

Στὸ πάτωμα ἦταν ἐν ἀφρονίᾳ ριγμένα τὰ ἄπλυτα ἐσώρουχα τοῦ Παρασκευά...

Ἡ Εὐδοξία ὅμως ποῦ ἐφλέγετο ἀπὸ ἔρωτα διὰ τὸν σύζυγόν της, τὸν γόητα Κουτρομούτη, δὲν ἔδωσε σημασία σ' αὐτὰ.

Πέταξε τὸ καπέλα της σὲ μιὰ καρέκλα και ἐνηγκαλίσθη τὸν Παρασκευά με ἀγρίας διαθέσεις.

—Ἐπὶ τέλους μόνοι! τοῦ ἐψιθύρισε με φωνὴ λίαν παθητικῆ.

- Ὅριστε;
- Ἐπὶ τέλους μόνοι...
- Τί, δηλαδή;
- Νά... ἤμαστε μόνοι μας πιά...
- Λοιπόν;
- Δὲν σ' εὐχαριστεῖ αὐτό;
- Ποιό;
- Ποῦ ἤμαστε μόνοι μας...
- Ὅυτε κρῦθ μου κάνει οὔτε ζήτη...
- Ὅποια δὴποτε ἄλλη γυναίκα, με αὐτὴ τὴν φράση, θὰ κρῦωνε.

Ἡ Εὐδοξία ὅμως ἔκρυβε, πρὸ τεσσαρακονταετίας και πλέον, ὀλόκληρο ἐρωτικὸ ἴψαιστέιο σὰ στήθη της, ποῦ ἦταν, φυσικά, ἀδύνατον νὰ κρῶσῃ με μόνον φράσεις.

Δὲν ἀπογοητεύθηκε λοιπὸν. Ἄρχισε μάλιστα με περισσότερον ζῆλον τὴν ἐρωτικὴν της ἐπιθεσίαν.

Τὸ γειτονικὸ ρολοὶ ἐχτύπησε δώδεκα φορές.

Ἦταν μεσάνυχτα πιά.

- Παρασκευά μου...
- Τί τρέχει;
- Εἶσαι εὐτυχής;
- Γιὰ ποῦ πρᾶμμα...
- Νὰ ποῦ εἴμαστε ἐδῶ πέρα σὰν δύο μικρὰ εὐτυχημένα πουλάκια στὴ φωλιτσα τους.
- Παραξενεύτηκε ὁ Παρασκευάς...
- Τί εἶναι αὐτὰ ποῦ λές καὶ μὲν Εὐδοξία... Τρελλάθηκες; Τί πουλάκια... μοῦ κοπανᾶς, ἐγὼ εἶμαι κοτζᾶμ γαϊδάρος κι' ἐσὺ κοτζᾶμ γαϊδάρη!
- Ἀλλὰ και πάλι ἡ Εὐδοξία δὲν ἀπογοητεύτηκε.
- Παρασκευά μου...
- Ὅριστε;



— Ἐπὶ τέλους μόνοι!...

- Σ' ἀγαπῶ...
- Μπράβο...
- Ἐσὺ;
- Τί πρᾶμμα;
- Ἀγαπᾶς τὸ μικρὸ σου περιστερᾶκι;
- Ποῦ εἶναι τὸ μικρὸ περιστερᾶκι;
- Ἐγὼ.
- Περιστερᾶκι εἶσαι σὺ; Ἐσὺ, καὶ μὲν Εὐδοξία, εἶσαι κάργια.
- Ἄν ἦταν ἄλλη γυναίκα στὴ θέσι της, ἀσφαλῶς θὰ τοῦ ἔσπαγε τὸ κεφάλι...
- Ἡ Εὐδοξία ὅμως, ὅπως εἶπαμε και παραπάνω, ἐφλέγετο ἀπὸ ἔρωτα και γι' αὐτὸ ἔδινε συνεχῶς τόπο τῆς ὀργῆς και μεταχειρίζετο ὅλων τῶν εἰδῶν τὴν γλυκύτητά γιὰ νὰ θάλῃ τὸν ἀγαπημένο της.
- Ὁ Παρασκευάς ὅμως ἦτο ψυχρότερος και ἀπὸ κολῶναν πάγον.
- Τὰ φλογερὰ βλέμματα τῆς Εὐδοξίας και οἱ θερμῆς περιπτώσεις της ἦταν ἀδύνατον νὰ λυώσουν αὐτὸν τὸν πάγον.

- Ὄχι... Μ' ἔφαγες κακοῦργα.
- Γιὰ νὰ μάθης ἄλλη φορὰ νὰ βρίζας.
- Καρακᾶξα...
- Καρακᾶξα εἶπες;
- Ναί, καρακᾶξα...
- Ἐ, νὰ λοιπόν...

Και τὴν λεκάνη ἠκολούθησε ὁ κουδᾶς, τὸν κουδᾶ ἡ βούρτσα, τὴν βούρτσα οἱ κάρκιλες και τὴν κάρκιλες ὁ καθρέφτης.

Πανικόβλητος ὁ Παρασκευάς ἐπάτη εἰς ἄτακτον φυγῆν.

Τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου του τὴν πέρασε καθήμενος σ' ἕνα παγκάκι τοῦ Ζαππεῖου και φιλοσοφῶν ἐπὶ τῶν ἐγκοσίων.

Τὸ γειτονικὸ ρολοὶ ἐχτύπησε δώδεκα φορές.

Ἦταν μεσάνυχτα πιά.

Τὰ μάτια τοῦ Παρασκευά εἶχαν κοκκινίσει και εἶχαν φουσκώσει οἰκτρά ἀπὸ τὴ νύστα.

Ἡ Εὐδοξία ὅμως δὲν ἔδειχνε κανένα σημεῖο κοπώσεως.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν πολιορκῆ συστηματικῶς.

- Παρασκευά μου...
- Τί εἶναι μωρή;
- Σ' ἀγαπῶ...
- Ἐ, καλὰ, αὐτὸ μοῦ τῶπος.
- Στὸ ξαναλέω.
- Και γιατί μοῦ τὸ ξαναλέεις;
- Γιατί σ' ἀγαπῶ...
- Κι' ἐπειδὴ μ' ἀγαπᾶς πρέπει νὰ με τυραννάς;
- Σὲ τυραννῶ ποῦ σοῦ ἐκφράζω τὰ αἰσθηματά μου;
- Μοῦ ἀλλάζεις τὸν ἀδόξατο!
- Δὲν εἶσαι καλὰ, Παρασκευά μου...
- Μωρὲ ἐγὼ εἶμαι... Ἐσὺ δὲν εἶσαι...
- Παρασκευά μου, πρόσχε τὰ λόγια σου...
- Μωρ' ἐγὼ τὰ προσέχω, ἐσὺ δὲν ξέρεις τί λές.

Ἡ κουδέντα, σιγά-σιγά, πῆρε δυσάρετη τροπῆ.

Ἡ Εὐδοξία τὰ κατάπινε, τὰ κατάπινε, ἀλλὰ στὸ τέλος ἐξεμάνη.

—Τὸν κακό σου τὸν καιρό.

—Τὸν δικόνε σου...

Λόγο στὸ λόγο, ἀνάψανε, φουντώσαν, παρεξέστραψαν.

- Κεῖνος.
- Ζῶον.
- Γαϊδοῦρι.
- Γουρούνα...
- Ποῖον λές, μωρὲ γουρούνα;
- Ἐσένα...
- Ἐμένα; Ἐ, νὰ λοιπόν.

Και ἡ λεκάνη τοῦ νιπτηρός, ἔτσι καθὼς τὴν πέταξε ἡ Εὐδοξία, βρῆκε τὸν δυστυχῆ Παρασκευά ἀκρίβως εἰς τὸ μέτωπον.

- Ὄχι... Μ' ἔφαγες κακοῦργα.
- Γιὰ νὰ μάθης ἄλλη φορὰ νὰ βρίζας.
- Καρακᾶξα...
- Καρακᾶξα εἶπες;
- Ναί, καρακᾶξα...
- Ἐ, νὰ λοιπόν...

Και τὴν λεκάνη ἠκολούθησε ὁ κουδᾶς, τὸν κουδᾶ ἡ βούρτσα, τὴν βούρτσα οἱ κάρκιλες και τὴν κάρκιλες ὁ καθρέφτης.

Πανικόβλητος ὁ Παρασκευάς ἐπάτη εἰς ἄτακτον φυγῆν.

Τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου του τὴν πέρασε καθήμενος σ' ἕνα παγκάκι τοῦ Ζαππεῖου και φιλοσοφῶν ἐπὶ τῶν ἐγκοσίων.

Τὸ γειτονικὸ ρολοὶ ἐχτύπησε δώδεκα φορές.

Ἦταν μεσάνυχτα πιά.

ΕΘΡΩΟ

Ο «ΒΑΤΡΑΧΟΣ» του ΒΩΤΤΗ

ΣΤΟ ΠΕΡΡΟΚΕ

Μια συμπαθητική έναρξη στη σειρά των «ελαφρών» θεαμάτων, ήταν και το ανέβασμα του «Βατράχου» του κ. Α. Βώττη. Ο θίασος του «Περροκέ» αποτελείται από έκλεκτα στοιχεία, τα οποία κατόρθωσαν με το ταλέντο και το αμύση τους να κρατήσουν ώρισμα νούμερα με τόσο κέφι, ώστε να σημειώνουν



Ο κ. Ορέστης Μακρής

πολύ μεγαλύτερη επιτυχία απ' ότι αρχικώς ανεμύνητο.

Ο «Βατράχος» μπορεί να χαρακτηριστεί ως επιτυχία και να σημειωθεί στο ένεργησικόν του κ. Βώττη, γιατί είναι επιθεωρησις κομψή, λεπτογραμμένη και δεν στερείται το γούστο που χαρακτηρίζει τον έκλεκτο συγγραφέα. Δεν υπάρχουν βέβαια σκηνές εξαιρετικού πνεύματος και πρωτοτυπίας. Άλλα το σύνολο είναι ικανοποιητικό.

Το «σόλον» του Μακρή αποτελεί ανεπιφύλακτα μια νέα δημιουργία κοντά στις τύπες άλλες του έκλεκτου αυτού αμεθυσμένου.

Η Σωτηρία Γιατρούδου είναι άφραστη σ' ένα σπαρταριστό νούμερο, γραμμένο με πολύ γούμορ και παιγμένο με περισσότερο μπόιο άκμης απ' την συμπαθεσάτη αυτή ήθοποι.

Θα ήταν άδικα να μην αναφέρω κανείς μεταξύ των συντελεστών της επιτυχίας του έργου αυτού και την χαριτωμένη Ρίτα Δημητρίου. Κοντά στη φυσική δροσιά και φρεσκάδα της είναι προικισμένη μ' ένα ζωηρό ταλέντο.

Ο χώρος δεν μας επιτρέπει να κάνουμε ξεχωριστή κριτική για κάθε νούμερο. Πάντως επιμένουμε εις το αντιαισθητικό θέαμα που παρουσιάζει το νούμερο με τον άνθρωπο που μασάει φωτιές. Ένα πλανόδιο ιπποδρόμιο ή τα υπόγεια της οδού Λαθηνάς, είναι τα μάλλον ενδεδειγμένα κέντρα παρουσιάσεως παρομοίων θεαμάτων, παρά η σκηνή ενός ελαφρού θεάτρου.

Ένα άλλο σημείο που γολαιίνει επίσης πολύ στην επιθεωρησι του «Περροκέ» είναι τα σκηνικά του. Έγινε πολλές θύρβος γύρω από το όνομα του νέου σκηνογράφου Ζάν Ρεμό. Μας τον παρουσίασαν ως άνθρωπο με γούστο συγκαταλεγμένο και ταλέντο εξαιρετικό. Τα σκηνικά του «Βατράχου» δεν μας ικανοποίησαν.

Εξ αυτού του περιστασιακού μας δίδεται η ευκαιρία να τονίσουμε ότι πρὸς ὄφελος ὄχι μόνον τῆς θεατρικῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τοῦ κοινού, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ καλλιτέχνη. Είναι ἄλλωστε χωρίς πρακτικὸ ἀποτέλεσμα, διότι σκηνικά σαν τοῦ «Βατράχου» δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κρατήσουν. Τα μπαλέττα καὶ γενικῶς οἱ χοροὶ στραϊνάρουν. Θὰ ἔπρεπε νὰ μεριμνήσουν οἱ ἀρμόδιοι νὰ περικόψουν ὠρισμα ἄλλα πρὸς ὄφελος τῆς ὅλης ἐμφανίσεως τοῦ ἔργου.

Ἄν δὲ αὐτὸ κατὰ τὴ γνώμη τους εἶναι ἀδύνατον — πού δὲν εἶναι — τότε ἄς δοθῇ ἕνας ρυθμὸς πρὸ ἔντονος καὶ πρὸ γοργός.

Τονίζουμε καὶ πάλιν ὅτι τὸ τραινάρισμα αὐτὸ μαζὶ με ὠρισμα, ἐλάχιστα ἀντοχής, νούμερα ἀπὸ τὰ ὅποια λείπει κάθε ἐνδιαφέρον — ὅπως τὸ τελευταῖο — ἀπειλοῦν νὰ πνίξουν τὴν ἐξαιρετικὴν πράγματι ἐντύπωσιν πού δημιουργεῖ στὸ καινὸν ἡ καλὴ ἐπιθεωρησις τοῦ κ. Α. Βώττη.

Τὸ φινάλε δὲν εἶναι καθόλου ἀσχημ. Ἰδίως παίρνει ἕνα τόνο πρωτοτυπίας με τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ορέστη Μακρή, ὁ ὅποιος ὑποδύεται μιὰ Ἄντριώτισσα παραμύθια. Κάθε σχόλιο εἶναι περιττό. Ὁ κόσμος γελᾷ με τὴν καρδιά του.

Ἡ μουσικὴ τοῦ κ. Ντ' Αντζελίς ἀρέσει ἀρκετά. Ἰδίως ἀρέσει ἡ ρομάντζα πού τὴν ἐκτελεῖ πράγματι περίφημα ἡ δις Ρίτα Δημητρίου με τὴν δροσερὴν καὶ εὐχάριστη φωνή της.

Γενικῶς, ὁ «Βατράχος» εἶναι ἕνα καλὸ ἔργο, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀξία βασιλεῖται στὰ λεπτά καὶ διασκεδαστικὰ νούμερά του καὶ

στην καλή τους ἐκτέλεσι.

Ένα πλεονέκτημα τῆς ἐπιθεωρήσεως αὐτῆς εἶναι ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῆς τὴν ἀπέλλαξε ἀπὸ κάθε γοντροκοπιὰ.

Τὴν διακρίνει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος μιὰ λεπτότης, ἡ ὁποία ἄλλωστε διακρίνει ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κομφογράφου κ. Α. Βώττη.



ΜΙΚΡΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΝΕΑ

—Τὸ «βο πάτωμα» ἐξακολουθεῖ νὰ συγκεντρώνει πολὺν κόσμον εἰς τὸ θέατρον «Κοσπούλην». Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅμως τοῦτο, ἐπειδὴ ὁ θίασος ἀναχωρεῖ τὴν 17ην Ἰουλίου διὰ Πάτρας, ἐλήφθη ἀπόφασις ὅπως — αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα — μᾶλλον τὴν



Ἡ κ. Κούλα Γκιουζέππε

Παρασκευὴν — ἀναβιάσῃ τὸ ἔργον τοῦ κ. Μπόγγρη «Ὅλα θ' ἀλλάξουν» διὰ νὰ παιχθῇ τοῦλάχιστον ἐπὶ ἑξ ἑβδομάδας εἰς τὴν πρωτεύουσιν.

—Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀνεβιάσθη ἀπὸ τὸν θίασον Μηλιάδ — Κυριακοῦ ἡ ἐπιθεωρησις τῶν κ. κ. Σπουροπούλου — Παπαδοῦκα — Γιαννίδη «Σιλουέττα».

Γιὰ τὴν ἐν λόγῳ ἐπιθεωρησὴν ἡ «Ἐβδομάς» θὰ ἀσχοληθῇ ἐκτενῶς σ' ἕνα ἀπὸ τὰ προσεχῆ φύλλα της.

Η ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

“Ένα ἀριστούργημα τῆς Γαλλικῆς φιλολογίας

Εβρεχε... ἔβρεχε ἀκατάπαυστα. Μιά ψιλή, διαπεραστικὴ βροχὴ ἔπεφτε πάνω στὸ λασπωμένο δρόμο καὶ ἡ ὄμιχλη, βαρεῖα καὶ πυκνὴ, ἔπνιγε τὴν πόλιν.

Κόντευαν μεσάνυχτα. Ἡ Φάννυ προχωροῦσε με σκυμμένο τὸ κεφάλιν γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὸ πρόσωπό της ἀπ' τὰ χτυπήματα τῆς βροχῆς. Πού καὶ πού μερικὲς παγωμένες σταγόνες κυλοῦσαν ὡς τὰ χεῖλιά της. Πλησίασε κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνει τὴ σκάλα πού βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ πού ὄδηγοῦσε στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ: τοῦ Σηκουάνα. Μὲ κόπο κατέβαινε ἕνα—ἕνα τὰ γλυστερά σκαλοπάτια, ἀκουμπώντας στὸν βρεμμένο τοῖχο γιὰ νὰ κρατιέται καλύτερα. Ἐπὶ τέλους ἔφθασε στὸ τελευταῖο σκαλί: τὰ πόδια της ἔνωισαν τὸ βουρκωμένο νερὸ, πού κυλοῦσε ἀδιάκοπα. Τὰ ρούχα της ἦταν βρεμμένα μούσκεμα.

Καθὼς στεκόταν σάν ἀπολιθωμένη, σκέφτηκε:

— Δὲν εἶναι καὶ τόσο σπουδαῖο. Θὰ κλείσω τὰ μάτια μου καὶ θὰ πέσω στὸ ποτάμι. Πόση ὥρα μπορεῖ νὰ βαστάξῃ ἡ ἀγωνία; Ἐνα—δυσὸ λεπτὰ τὸ πολὺ. Κι' ὕστερα, ὁ τελευταῖος λυτρωμός...

Κύτταξε τὰ θαμπὰ νερὰ τοῦ Σηκουάνα:

— Τί τὸ θέλω πού ζω; Κατήντησα ἕνα σκυλί, ἕνα κακόμοιρο σκυλί δίχως ἀφέντη...

Ἡ παρομοίωσις αὐτὴ τῆς ἀρεσῆ καὶ τὴν ἐπανάλαβε:

— Ἐνα σκυλί δίχως ἀφέντη...

Ἦταν τοσακισμένη ἀπὸ τὴν κούρασι, κι' αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ κάτῃ κάπου. Ἄλλὰ πού; Γύρω της παντοῦ βοῦρκος... Ἀκούμπησε στὸν τοῖχο καὶ περιμένε. Τί ἀραγε; Τί μποροῦσε νὰ περιμένῃ πιά ἀπ' τὴ ζωὴ; Ἐκείνον πού ἀγαποῦσε δὲ θὰ τὸν ξανάβλεπε. Ποτὲ πιά δὲν θὰ πῆγαινε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα καὶ

νὰ τὸν δεχθῇ στὴν ἀγκαλιά. Ποτὲ πιά δὲ θὰ ξανάβλεπε τὰ μάτια του, τὸ στόμα του, τὸ χαμόγελό του, δὲ θάκουε τὴ φωνή του, δὲ θὰ αἰσθανόταν τὰ χέρια του νὰ τῆς μεταδίδουν τὸ θεῖον ρίγος... Ποτὲ πιά τὰ φιλιά του, τὰ λόγια του...

— Ξαφνικὰ, στὸ σκοτάδι, αἰσθάνθηκε ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα νὰ πέφτῃ ἐπάνω της. Τινάχτηκε δλόκληρη.

— Ποῖος εἶναι αὐτοῦ; ρώτησε μιὰ ἀντρικία φωνή.

Καὶ ὁ ἀγνωστος ἀπλωσε τὰ χέρια του στὸ σῶμα της γιὰ ν' ἀντιληφθῇ σὲ ποιὸν ἐπάνω εἶχε σκοντάψει.

— Ἦρθα νὰ προστατευθῶ ἀπ' τὴ βροχή, ψιθύρισε ἡ Φάννυ.

Ἐνα ἀγνωστος τραβήχτηκε:

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε. Εἶστε καὶ σεῖς μούσκεμα σάν καὶ μένα. Τί παληόκαιρος! Ἐτρεχα, ἔτρεχα ἀνά-

σθητα, στὰ τυφλά... Ἡ καρδιά τῆς Φάννυ ξανάρχισε νὰ χτυπᾷ ρυθμικά. Στὴν ἀρχὴ ὁ ἀγνωστος τὴν τρώμαξε. Ἀπὸ τὰ λόγια του ὅμως φαινόταν πὼς δὲν ἦταν ἀλήτης... κλέφτης... δολοφόνος...

— Ὁραῖο, ὅμως, μέρος διαλέξαμε κι' οἱ δύο γιὰ νὰ προστατευθοῦμε ἀπ' τὴ βροχή... ἐξακολούθησε ἐκεῖνος με μιὰ πικρὴ εἰρωνεία. Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι ὑπάρχουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἄνθρωποι κλεισμένοι μέσα σὲ θαυμάσια σπιτία, ζεστά κι' ἀναπαυτικά... Σὰς ὁμολογῶ ὅτι τοὺς ζηλεύω... Ἐγὼ, δυστυχῶς, δὲν ἔχω μόνιμη στέγη...

Ἡ Φάννυ σιωποῦσε, κι' ὁ ἀγνωστος προσέθεσε:

— Δὲν ἔχω πιά τίποτε...

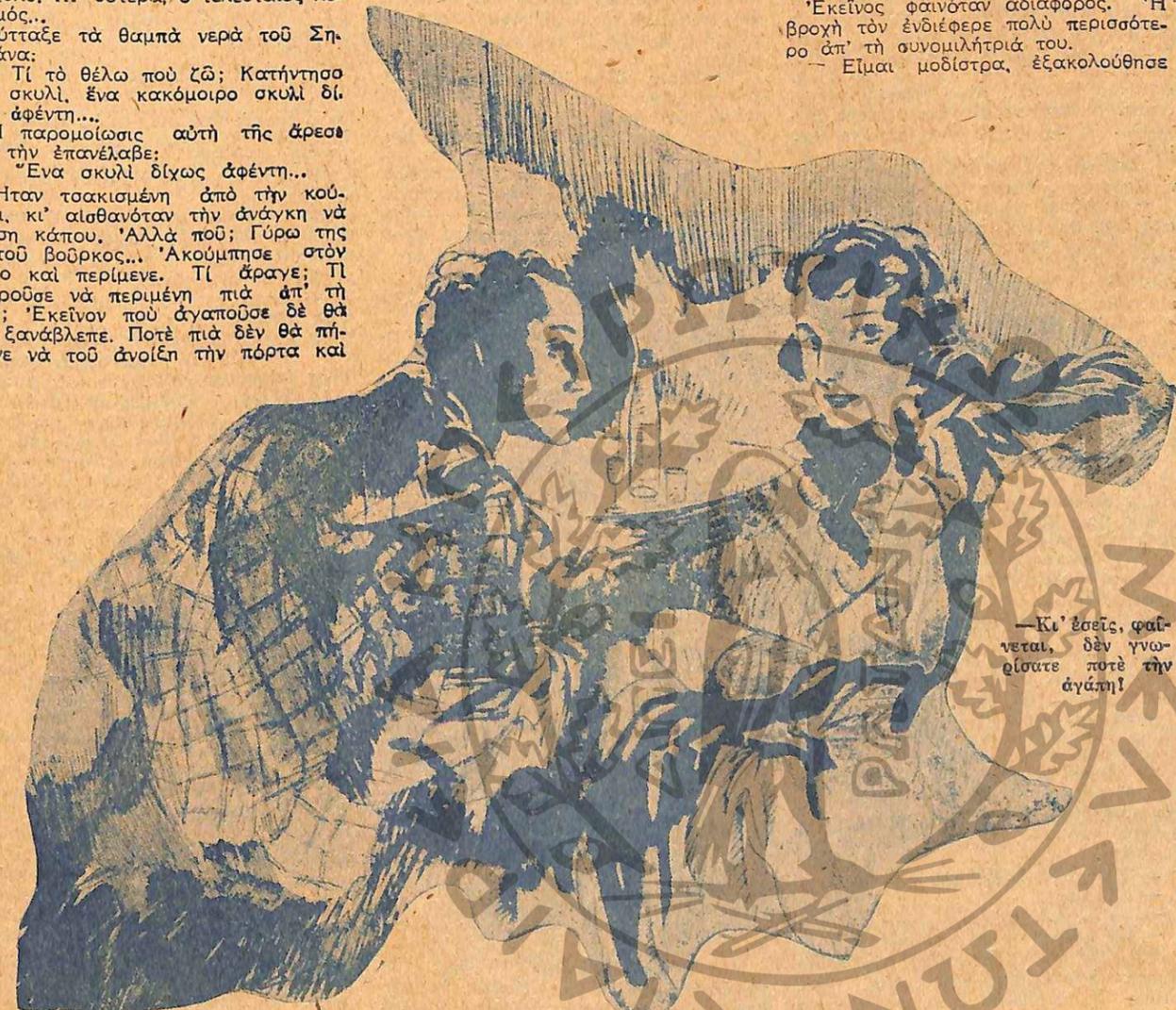
— Εἰσθε νέος; τὸν ρώτησε ἑαφικὰ.

— Εἴκοσι ἕξι χρονῶν.

— Κι' ἐγὼ εἰκοσιτριῶν, συνεπλήρωσε μηχανικά σάν νάθελε νὰ συστηθῇ.

Ἐκείνος φαινόταν ἀδιάφορος. Ἡ βροχὴ τὸν ἐνδιέφερε πολὺ περισσότερο ἀπ' τὴ συνομιλήτριά του.

— Εἶμαι μοδίστρα, ἐξακολούθησε



—Κι' ἐσεῖς, φαίνεται, δὲν γνωρίζατε ποτὲ τὴν ἀγάπην!

ή Φάννου.
 — Κι' εγώ φοιτητής. Φοιτητής, δ' όμως, απένταρος, που τρέμει απ' το κρύο και πεθαίνει της πείνας. Κινήγησα φαίνεται πράγματα ανώτερα απ' τις δυνάμεις μου, και την έθετα... Ο πατέρας μου ήταν χωρικός, με ήθελε μορφωμένο. Πριν τελειώσω τις σπουδές μου εκείνος πέθανε και μ' άφησε απένταρο. Άρχισα να κάνω οποιαδήποτε δουλειά για να βγάλω το ψωμί μου. Ύστερα έμεινα άνεργος... κι' άρχισε η πείνα... η δυστυχία...
 Η Φάννου τον άκουγε με σφιγμένη καρδιά. Θά ήταν τόσο εύκολο γι' αυτήν να δώσει σ' εκείνο το παλληκάρι λίγη ζεστασιά κι' ένα πιάτο ζεστό φαγητό! Σέ κείνην, όμως, ποιός θά ξανάδινε πίσω τη χαμένη της ευτυχία, τη χαρά, το θείο δώρο για το οποίο και μόνο αξίζει κανείς να ζή;
 — Έχετε ψωμί σπίτι σας; Τη ρώτησε σέ τόνο σκληρό ο φοιτητής.
 — Ναι.
 — Και κρασί;
 — Ναι. Και μισό κοτόπουλο...
 — Κοτόπουλο; έπανελαβε μηχανικά, κοτόπουλο;
 — Και ζεστασιά. Το τζάκι δε θά χη σβύσει άκόμη...
 — Τι γυρετέσαι λοιπόν έξω μ' αυτόν τον παλιόκαιρο, μουσκευμένη και βουτηγμένη μέσα στη λάσπη;
 — Κι' εγώ δεν ξέρω πιά... Καθόμουνα κοντά στη φωτιά. Ξάφνου σκέφθηκα το φίλο μου, το φίλο μου που μ' έχει εγκαταλείψει... από κείνη τη στιγμή δε με χωροόσε το σπίτι... και βγήκα έξω για να ξεχάσω... για να με ζαλίση ή βροχή και να μη θυμάμαι πιά τίποτα... Λίγο θάρρος χρειάζεται, σκέφθηκα, ως ότου πέσης στο νερό... Όταν πέσης όλα είναι τελειωμένα...
 Εκείνος την άκουε άμילητος, σαν ν' άπορούσε. Τέλος πρόσθεσε:
 — Φαίνεται πως δε γνωρίσατε ποτέ στη ζωή σας την πείνα...
 Η Φάννου αίσθάνθηκε να την προσβάλλουν βαθεία αυτά τα λόγια: Και άποκρίθηκε στον ίδιο τόνο της πικρής ειρωνείας:
 — Κι' έσεις, φαίνεται, δεν γνωρίσατε ποτέ την άγάπη...
 Ο άγνωστος φαινόταν να μην την άκουσε. Και μουρμούρισε, σαν να μιλούσε τον εαυτό του:
 — Χωρίς σπίτι, χωρίς ψωμί, χωρίς φωτιά...
 — Χωρίς άγάπη! πρόσθεσε πάλι εκείνη. Τα άλλα δε μου κάνουν καμιά έντύπωση. Έχω απ' όλα στο δωμάτιό μου, ραδιόφωνο, ώραίες άναπαυτικές πολθρόνες, γαλιά, ένα πιάνο... Η άγάπη μου, όμως, έφυγε για πάντα! Τώρα το σπίτι μου, μου φαίνεται άδειο... άδειο... άδειο... και κρύο, σαν ένας τάφος...
 — Και γι' αυτό θέλετε ν' αυτοκτονήσετε; τη ρώτησε άπότομα.
 — Γι' αυτό, μάλιστα! Κι' έσεις έπιμένετε άκόμη να ριχτήτε στο ποτάμι;
 — Θά προτιμούσα, βέβαια, να φάω.
 Έχω τρεις μέρες να βάλω ψωμί στο στόμα μου, τρεις μέρες...
 Η Φάννου άρχισε να ξεχνά το δικό της τόν πόνου, κι' άρχισε να λυπάται τον άπελπισμένο φοιτητή. Είχε στη διάθεσί της όλα τα μέσα για να τον βοηθήσει.
 — Πώς σας λένε; τον ρώτησε.
 — Νταβίντ.
 — Κι' έμένα Φάννου.
 — Θά ήθελα να φάω, έπανελαβε με καταλαβαίνετε; Νά φάω. Δεν έχετε τίποτα να φορηθήτε από μένα... άπόλυτως τίποτα. Είμαι ένας φτωχός μάλιστα

Η ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

τίμιος νέος.
 — Έλάτε, του είπε ξαφνικά η Φάννου. Θά πάμε σπίτι μου, θά στεγνώσουμε και θά φάμε.
 Άθελά του τόν έπιασαν οι λυγμοί. Την πήρε απ' το χέρι και την βοήθησε ν' άνεβούν τα γλυστερά σκαλοπάτια.
 Η βροχή έξακολουθούσε να πέφτη ψιλή, διαπεραστική.

— — —
 Μετά δέκα λεπτά, έφτασαν στο σπίτι της.
 Το διαμέρισμα της Φάννου ήταν όπως τόν είχε περιγράψει. Το φώς και το τζάκι έκαιγαν άκόμη.
 Ο Νταβίντ κάθησε συνεσταλμένος σέ μιά γωνιά. Τα μισολυωμένα και μουσκευμένα ρούχα του άποτελούσαν μιά χτυπητή αντίθεση με τό περιποιημένο κι' όμορφο εκείνο δωμάτιο.
 Η Φάννου έτοίμασε ένα ζεστό μπάνιο για τόν Νταβίντ: μυρωδάτο σαπούνι, ένα ώραίο μπουρνούζι, άναπαυτικές παντόφλες.
 Έν τώ μεταξύ τσακισμένος απ' την κούραση και τη συγκίνηση ο φτωχός φοιτητής έγειρε τό κεφάλι κι' άποκοιμήθηκε.
 Η Φάννου, όταν όλα ήταν έτοιμα, τόν πλησίασε σιγά, σαν στοργική μητέρα, και τόν ξύπνησε.
 Μόλις άνοιξε εκείνος τά μάτια του, δέν την γνώρισε. Η γυναίκα δέν φορούσε πιά τό βρεμειώδες της όφρεμα. Τό λυγρό κορμί της ήταν σκεπασμένο με χάρη από μιά γαλιά μεταξωτή ρόμπα που τις πήγαινε τόσο καλά με τά ξανθά μαλλιά της.
 Τού έδειξε τό μπάνιο.
 — Έν τώ μεταξύ, πρόσθεσε, εγώ θά έτοιμάσω τό φαγητό.
 Μετά ένα τέταρτο ο Νταβίντ έβγαίνει απ' τό μπάνιο τυλιγμένος με τό μπουρνούζι.
 Ήταν ένα συμπαθητικό παλληκάρι με κανονικά χαρακτηριστικά και με δλόμαυρα ώραία μαλλιά.
 Έχω λήνη σουδα, κοτόπουλο και ψωμί. Δεν είναι σπουδαία πράγματα. Δυστυχώς, είναι άργά κι' όλα τα κατστήματα είναι κλειστά. Εϊθ' άλλως θά μπορούσαμε ν' αγοράσουμε άκόμη κάτι και να σας παραθέσω πραγματικό γεύμα.
 — Ξέχασα, ξέχασα, πρόσθεσε εύθουια η Φάννου. Έχω και ένα ώραίο κόκκινο κρασί. Είμαι βεβαία πού θά σας άρέσει.
 Ο Νταβίντ δέν ήξερε από πού ν' άρχισή. Έφαγε με την ψυχή του. Ύστερα από νηστεία τριών ήμερών, όλα του φαίνόντουσαν θαυμάσια, άφαστα, ύπεροχα. Τό κρασί, τό κοτόπουλο, η σουδα, άκόμη και τό ψωμί.
 Η Φάννου τόν παρακολουθούσε μ' ένδιαφέρον. Αίσθάνονταν μιά βαθεία ίκανοποίηση βλέποντας ότι με τά λίγα αυτά πράγματα έδινε την ευτυχία σ' έναν άνθρωπο. Τόν εαυτό της τόν είχε ξεχασμένο. Εκείνο πού την ένδιέφερε τώρα ήταν να δώσει λίγη δύναμη και γαρά σ' ένα δυστυχισμένο παιδί.
 Μιά φράση όμως του Νταβίντ της τά ξαναθύμισε όλα. Καθώς εκείνος έπινε την τελευταία κόκκινη γουλιά

πούχε μείνει στο ποτήρι του, είπε με δυνατή κι' εύχαριστημένη φωνή:
 — Τι κουτός πού ήμουνα, να θέλω ν' αυτοκτονήσω...
 Οι λέξεις αυτές της ξανάφεραν πάλι στό μυαλό τόν τόνο της: την χαμένη της ευτυχία, τη βροχή, τη λάσπη, το ποτάμι...
 Ο Νταβίντ είχε τελειώσει τό φαγητό του.
 Για να διώξη τις θλιβερές αυτές εικόνες πού βασάνιζαν τη σκέψη της, σηκώθηκε κι' έσπρώξε κοντά στο τζάκι δυό μεγάλες άναπαυτικές πολυθρόνες.
 — Έλάτε να κάσουμε κοντά στη φωτιά, του είπε, να καπνίσουμε ένα τσιγάρο.
 Η Φάννου κι' ο Νταβίντ παρακολουθούσαν σιωπηλοί τά έξυλα πού φέγγονοβούσαν κι' έτριζαν από τό μπάνιο. Παρακολουθούσαν σιωπηλοί τά συννεφάκια και τούς κύκλους πού διέγραφε πάνω απ' τά κεφάλια τους ο καπνός τών τσιγάρων. Με τό μεγάλο άπηλλαγμένο από κάθε σκέψη, είχαν την έντύπωση πως τά αντικείμενα και τά έπιπλα είχαν ξεαλωθεί.
 Ήσαν ευτυχισμένοι όσο, φυσικά, μπορεί να είναι κανείς ευτυχισμένος στη δική τους την περίπωση.
 Οι ψυχές τους ήταν πλημμυρισμένες από μιά ευτυχία εβθραυστη, περαστική, χωρίς άναμνήσεις, χωρίς έλπίδες. Μιά ευτυχία πού δέν την γεννά ή σκέψη αλλά μάλλον ένα όποιοδήποτε κοινό γεγονός: ένα καλό ποτήρι, ένα γλυκόπιτο τσιγάρο, η άνάπαυση, η ζεστασιά.

— — —
 Η φωτιά είχε σβύσει. Ο πρωινός ήλιος έλουζε κυριολεκτικά τό δωμάτιο με τό φώς του.
 Η Φάννου και ο Νταβίντ ξύπνησαν συγχρόνως.
 Κυτάχθηκαν σαν έθροί. Οι θερμές άκτίνες του ήλιου είχαν λυώσει την ευτυχία τους.
 Εκείνη σκεπτόταν:
 — Χωρίς αυτόν, σήμερα όλα θά ήταν τελειωμένα.
 Εκείνος έλεγε από μέσα του:
 — Άν δέν την είχα συναντήσει, θά είχα ήσυχάσει, χθές μιά για πάντα...
 Έντώρα, όλα απ' την άρχή.
 Πάνε οι έλπίδες, πάνε τά όνειρα πού κάναμε και οι δυό χθές τό βράδυ κοντά στη φωτιά. Η πραγματικότης πάλι ορθώθηκε μπροστά στα μάτια τους άδυσώπητη, σκληρή, άπαίσια.
 Βρισκόταν εκεί, κοντά τους, μέσα στο ίδιο δωμάτιο. Και κάθε τόσο με αβθάδεια τούς έφερνε στο νού την άληθινή τους κατάσταση. Η άλαφριά μέθη πού τούς είχε ζαλίσει τη νύχτα, είχε τελείως διαλυθεί. Άκόμη και τό δωμάτιο πού ήσαν είχε πάρει μιά όψη θλιβερή: Άπ' τη ζωογόνο και δυνατή φωτιά πού τούς ζέστανε τις καρδιές δέν έμεινε παρά λίγη άσπρη στάχτη. Στο τραπέζι βρισκόντουσαν άκόμη τά πιάτα με τά κόκκαλα και τ' άποφάγια. Τό τραπέζομάντηλο ήταν γεμάτο ψύχουλα, πού και πού μάλιστα υπήρχαν και μερικά λεκέδες. Όλα εκεί μέσα είχαν έναν τόνο μελαγχολίας. Όλα τούς έπνιγαν. Άκόμα και τό άπαλό φώς της ήμέρας πού έμπαινε απ' τά παραθύροφύλλα. Μιά άνυπόφορη και τρομακτική έντύπωση μοναξιάς τούς είχε κυριεύσει σαν να ήσαν ριχμένοι σ' ένα όλοσκοτεινό χάος.
 Η άγωνία τους ηύξανε σιγά, σιγά. Κάθε καινούργια θύμηση, κάθε σκέ-

ψη τούς έδινε κι' ένα άλύπητο κτύπημα.
 Εκείνη θυμήθηκε τόν αγαπημένο της, τη γαμένη ευτυχία της και της ήρθε άπελπισία.
 Εκείνος σκέφθηκε τό μέλλον, τη βιοπάλη, τη δυστυχία, και άγανάκτησε.
 Όλα τά αισθήματα συμπαθείας πού είχε η Φάννου για τό φτωγό φοιτητή της, έσβυσαν μονομιάς. Τώρα ο Νταβίντ ήταν γι' αυτήν ένα έμπόδιο. Όχι, φυσικά, για τό μέλλον, γιατί δέν είχε παρά να τόν διώξη, άλλ' άς πρὸς τό παρελθόν. Χθές τό βράδυ δέν βρισκόταν στο δρόμο της, θά είχε πεθάνει. Έντώρα, τώρα άλλες άποφάσεις, νέοι διαταγμοί, καινούργιες άγωνίες.
 Ο Νταβίντ σηκώθηκε και πήγε στο μπάνιο. Φορούσε άκόμη τό μπουρνούζι. Βρήκε έτσι μιά δικαιολογία για να φύγη από κοντά της.
 Η Φάννου τόν είδε ν' άπομακρύνεται κι' αίσθάνθηκε μιά άνακούφιση. Δεν μπορούσε να υποφέρει αυτόν τόν ξένο μέσα στο δωμάτιο. Σ' αυτό τό δωμάτιο όπου κανείς άλλος δέν είχε μπει έκτός απ' τόν «άλλον». Και χωρίς να θελήση έκανε άμείωτος μιά σύγκριση. Πόσο διαφορετικός ήταν εκείνος πού τόσο σκληρά την έγκατέλειψε. Ο Νταβίντ ήταν πολύ ψιλλός και ίσχνός έντ' ο δικός της είχε μεν άνάστημα μέτρο, άλλ' άθλητικό και γεροδεμένο σώμα. Ήταν και πλούσιος, είχε και λεπτούς τρόπους. Πόσο όμορφα ήξερε να τη χαιδεύη, να την σφιγγη στην άγκαλιά του, να παίρνη με δύναμη τά χείλη της μέσ' στα δικά του χείλη. Η τελευταία αυτή εικόνη τίν έκανε να κλείση τά μάτια από ήδονή.
 Σέ λίγα λεπτά ο Νταβίντ ξαναφάνηκε ντυμένος με τό κουρελόρουχά του, τσαλακωμένα και άθλια. Τα παπούτσια του ήταν σέ έλεεινή κατάσταση, τρύπια, κάλτσες δε φορούσε.
 Στάθηκε σέ μιά γωνιά ντροπισσάμενος, άμιλητος.
 Έν τώ μεταξύ η Φάννου τού έτοίμασε λίγο ζεστό καφέ. Με χέρια πού έτρεμαν πήρε τό φλυτζάνι και τό έφερε στα χείλη του.
 Τό ύφος του ήταν τόσο άπελπισμένο πού δέν μπορούσε να μην τόν λυπηθή κανείς. Της Φάννου ή δυστυχία ήταν πιά κρυφή, πού άσύλληπτη. Έντ' ού Νταβίντ δέν ήταν τό ίδιο. Η ζωή τού είχε συντρίψει την ψυχή και τσακίσει τό σώμα. Σέ κάθε του κίνηση μάντευε κανείς την κακομοιριά του.
 Για να τόν τονώσει τού έδωσε να πιη λίγο κονιάκ. Ήπιε κι' εκείνη.
 Τό πιότη της έλυσε λίγο-λίγο τη γλώσσα.
 Άρχισε να τού διηγείται τη ζωή της. Κι' εκείνος της έλεγε τις μικροπεριπέτειες της μαθητικής του ζωής.
 — Έργάζομαι σ' ένα μεντωλό οικορραπτικής. Μιά Κυριακή, έντελώς τυχαία, γνωρίσα τόν Πιέρ. Τόν άγάπησα μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Κι' εκείνος στην άρχή, τουλάχιστον, μ' άγαπούσε. Η στάσις του άπέναντί μου αυτό τουλάχιστον έδειχνε. Τρία χρόνια έζησα μαζί του. Τρία χρόνια άπέραντης ευτυχίας. Ήταν καλός, εύγενικός, και πρὸ παντός πιστός, ποτέ δέ γύρισε να κυτάξη άλλη γυναίκα.
 — Ένα άπόγευμα πού δέν είχα δουλειά, μου ζήτησε να βουθώ έξω. Γυρίζαμε άσκοπα στους δρόμους του Παρισιού, Ξαφνικά, καθώς περνούσαμε έμπρὸς από ένα άδαμαντοπωλείο,

με τράβηξε και μπήκαμε μέσα. Ζήτησε απ' τόν υπάλληλο δακτυλίδια άξίας και μου άγόρασε ένα. Ήμιον τρελλή απ' τη χαρά μου. Η χειρονομία του αυτή δέν μου γέννησε καμιά ύποψία. Εκείνο τό βράδυ ήμιον η πιδ ευτυχισμένη γυναίκα πού μπορούσε να ύπάρξη στον κόσμο.
 — Τόν κράτησα στο δωμάτιό μου. Η νύχτα εκείνη θά μου μείνη άξέχαστη: τά χόδια του ήταν τόσο θερμά και τά φιλιά του πιδ γλυκά απ' τις άλλες φορές.
 — Τό πρωί όταν ξύπνησα δέν ήταν πιά κοντά μου. Στο τραπέζακι μου επάνω βρήκα ένα «τσέκ» δέκα χιλιάδων φράγκων και σ' ένα κομματάκι χαρτί χαραγμένες μερικές βιαστικές λέξεις.
 — Άπό τότε δέν τόν ξανάειδα πιά. Ούτε έπεχείρησα να τόν συναντήσω. Για να μ' εγκαταλείψη, θ' άγαπούσε καμιά άλλη. Δεν θέλησα να γίνω έμπόδιο στην ευτυχία του κι' άπεφάσισα ν' αυτοκτονήσω... Αυτή είναι η ιστορία μου, άγαπητέ Νταβίντ... Και τώρα άς πιούμε άκόμη... άς πιόμε... Ισως τό κρασί μ' άποκαλύψη μιά καινούργια όψη της ζωής...
 Τό ύφος του Νταβίντ είχε αλλάξει. Τά μάτια του έλαμπαν πάλι και τό πρόσωπό του είχε πάρει ένα ρόδινο χρώμα. Τό κονιάκ τόν είχε χτυπήσει στο κεφάλι.
 Ήταν κι' οι δυό μισομεθυσμένοι. Τό μεθύσι τους, όμως, δέν τούς έμπόδιζε να βλέπουν μαύρη τη ζωή. Άπεναντίας τούς έσπρώξε περισσότερο στην πραγματοποίηση τών τολμηρών τους άποφάσεων.
 Μιά ξαφνική πρόσαςις του Νταβίντ έγινε μ' ένθουσιασμό δεκτή από την Φάννου:
 — Τό φωταέριο! φώναξε ο φοιτητής.
 — Τό φωταέριο! δέχθηκε μ' ένθουσιασμό η Φάννου.
 Ένας μακράβριος παροξυσμός τούς κατέλαβε και τούς δύο.
 Εκλείσαν τις πόρτες, τά παράθυρα, τά έφραξαν με ρούχα και παπλωματα όλες τις χαραμάδες και άνοιξαν τούς διακόπτες του φωταερίου.
 Η άγωνιώδης προετοιμασία και η επίδρασις του οινόπνεύματος τούς είχε έξαντλήσει: έπεσαν άναίσθητοι

σχεδόν, κατά γής.

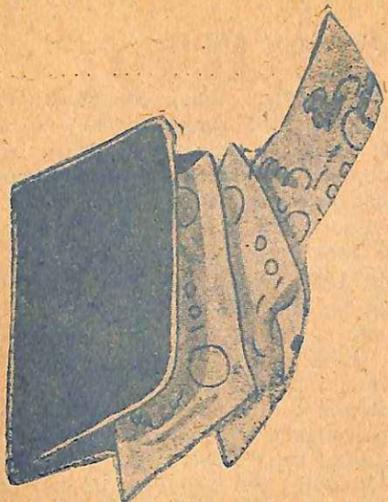
 Ο Νταβίντ βρισκόταν βυθισμένος σέ μιά ελαφρά νάρκη. Άπό καιρού εις καιρόν μισάνοιγε τά μάτια του, έρριχνε μιά ματιά γύρω του, μουρμούριζε μερικές λέξεις δίχως νόημα...
 Ξαφνικά, η άνάγκη της αυτοκτονίας έσβυσε άπότομα μέσα του. Την ιδέα του θανάτου δέν την θεωρούσε πιά ως λυτρωμό. Ο θάνατος τόν τρώμαζε τώρα.
 Ένας τρομερός πανικός τόν κατέλαβε. Πιάστηκε σ' ένα έπιπλο κι' έπεχείρησε να σηκωθή. Με μεγάλο κόπο κατώρθωσε να συγκρατηθή και να προχωρήση. Ήταν κατακίτρινος και τά μάτια του ήσαν πεταγμένα έξω από τις κόγχες.
 Τρικλίζοντας έφθασε ως τό παράθυρο. Προσπάθησε να τ' άνοιξη αλλά δέν είχε τη δύναμη. Κατέβαλε άπεγνωσμένες προσπάθειες. Αίσθάνθηκε ότι τά πόδια του άρχιζαν να λυγίζουν. Άν έπεφτε χάμω, ήταν όριστικά καταδικασμένος. Σέ μιά υπέρτατη προσπάθεια συνεκέντρωσε όλες τούς δυνάμεις κι' έπεσε μ' όλο τό βάρος του σώματός του, πάνω στο τζάμι.
 Τό τζάμι θρυμματίστηκε. Μερικά γυαλιά του πλήγωσαν τό χέρι... Ο άέρας εισώρμησε. Είχαν σωθεί...
 Ο Νταβίντ εκόλλησε τό χλωμό πρόσωπό του στο σπασμένο πλαίσιο του παραθύρου κι' άνέπνεε τόν καθαρό άέρα του δόμου πού έμπαινε με όρμη στο δωμάτιο.
 Ξαφνικά, θυμήθηκε τη Φάννου. Η δηλητηριασμένη άτμόσφαιρα είχε σχεδόν διαλυθεί, και τό ζευγόνο άρχισε να έπιφέρει τά άποτελέσματά του.
 Τό σώμα της ταράχτηκε ένα-δυό φορές. Ο Νταβίντ προσπάθησε να πάη κοντά της. Έκανε μερικά βήματα αλλά τά πόδια του ήταν πολύ αδύνατα άκόμη και σωριάστηκε άναίσθητος κατά γής.



— — —
 — Όταν είδα τό αίμα, πού λείει, δέν ξέρετε πως άνησούησα για σας. Νόμισα πως ήταν κάποιο τραύμα σοβαρό. Άλλ' εύτυχώς θά περάση γρήγορα.
 Ο Νταβίντ τη θαυμάζει. Την κυτάζει με τρυφερότητα.
 Η άπελπισία και ο κίνδυνος τούς ένωσε...
 — Τι όμορφη πού είναι η ζωή, ψιθυρίζουν μαζί.
 ΚΑΛΩΝΤ ΣΩΒΙΕΡ

Τὸ κόλπο τοῦ πορτοφολιοῦ

Εὐδυμογράφημα τοῦ Μαξίμ



Οταν ὁ Ἀρτέμιος Τουρλουπέν, μπήκε στὸ σαλόνι ὅπου τὸν περίμενε ὅλη ἡ οἰκογένεια, εἶχε τὸ ὕψος τουλάχιστον δέκα Ναπολεόντων, μετὰ τὴν μάχη τοῦ Βατερλώ.

Ὅλο τὸ «πλήρωμα» εἶχε μεταβληθῆ σ' ἕνα πελώριο ἐρωτηματικὸ καὶ περίμενε τὰ φοβερά νέα: ὁ πατέρας του, ἡ μητέρα του, ἡ ἀδελφὴ του, ὁ θεῖος Μαθιὸς καὶ ἀκόμη ἡ καλὴ κυρὰ - Βαρβάρρα, ἡ ὑπρέτρια πού γέγρασε στὴν ὑπηρεσία τοῦ σπιτιοῦ, γωρὶς ποτὲ νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ μὲ καθυσπερούμενα.

Ὁ Ἀρτέμιος ὅμως ἔπεσε βαρὺ καὶ ἀμίλητος σὲ μιὰ πολυθρόνα.

—Τίποτε, λοιπόν; ρώτησε ὁ πατέρας του κ. Πυθαγόρας Τουρλουπέν.

—Τίποτε... ἀναστέναξε ὁ Ἀρτέμιος...

Τὰ πέντε πρόσωπα πού προαναφέρουμε, ἀναστέναξαν καὶ αὐτὰ βαθύτατα.

Ἐπικολούθησε σιωπὴ.

Πρῶτος τὴν διέκοψε πάλι ὁ κ. Πυθαγόρας.

—Καὶ τώρα τί γίνεται;...

Δὲν ἴα καταλάβετε ἀσφαλῶς τὸ δράμα.

Ὁ κ. Πυθαγόρας, ἕνας μεγάλος ἐφευρέτης εἶχε καταστραφῆ προσπάθωντας νὰ πλασάρῃ ἐφευρέσεις του.

Ὁ θεῖος Μαθιὸς, ἀφ' ὅπου εἶχε πάθει ἐκεῖνον τὸν ἐπίμοιο βῆμα ἐξ αἰτίας τοῦ πόλλου καπνίσματος, ἔπαυσε νὰ καπνίζῃ καὶ νὰ ἐργάζεται. Ἀπέμεινε μοναδικὴ ἑλπίς ὁ νεαρὸς Ἀρτέμιος, ἀλλὰ ὁ δυστυχῆς αὐτὸς, μὲ ὅλα τὰ πόλλα καὶ ἀναμφισβήτητα προσόντα, δὲν κατόρθωσε ἐδῶ καὶ μῆνες τώρα νὰ βρῆ δουλειά.

Ἐτοί, ἐπέστρεψε καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπρακτος, ἀπογοητευόντας ὅστερα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του, ὅλους τοὺς οἰκέλους καὶ συγγενεῖς πού κάτι περίμεναν ἀπὸ αὐτόν...

Ἡ ἀπελπισία, ὅμως, πού ἦταν ἀπλωμένη στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀρτεμίου, συνεκίνησε τὸν κύριο Πυθαγόρα, ὁ ὁποῖος πλησιάζοντας τὸν γιοῦ του, τὸν χτύπησε στὴν πλάτη καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐλα, μὴν κάνῃς ἔτσι, κάτι θὰ γίνῃ. Ἄλλὰ τί!...

Ὁ Ἀρτέμιος βυθίστηκε σὲ ἐμβριθεῖς σκέψεις καὶ κατόπι ξαφνικὰ, πετάχτηκε ἐπάνω φωνάζοντας:

—Ἐὐρηκα!...

Ὅλοι τὸν ἐκύτταξαν μὲ τὴν ἐλπίδα στὰ μάτια.

—Τί εὐρηκες; ρώτησε ὁ πατὴρ Τουρλουπέν.

—Ἐναν περίοιμο πρόπο νὰ βρῶ

δουλειά. Ὅπως ξέρετε, σήμερα εἶχα πάγει στὸν τραπέζιτο Λεσουφλέρ, πού ζητοῦσε ἰδιαίτερο γραμματέα. Μοῦ εἶπε νὰ ξαναπεράσω τὴν ἄλλη μέρα. Καταλαβαίνετε τί σημαίνει αὐτό... Τώρα ὅμως βρῆκα τὸν τρόπο γὰρ μὲ προσλάβῃ ἀμέσως στὴν Τράπεζά του. Ὁ κ. Λεσουφλέρ, ἔχει ἰδιαίτερα ἀδυναμία στους τιμίους γρακτῆρας, λοιπόν, βρῆκα πῶς θὰ τὸν συγκινήσω στὸ κεφάλαιο αὐτό! Πατέρα, δός μου τὸ πορτοφόλι σου!

—Ἀλλοῖμονο, παιδί μου, εἶναι ἄδειο...

—Δὲν πειράζει, δόσμου το.

Ὁ κ. Τουρλουπέν ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του, τὸ ἄδειασε ἀπὸ κάτι χαρτιά πού εἶχε μέσα καὶ τὸ ἔδωσε τοῦ γιοῦ του.

—Τώρα, εἶπε αὐτὸς, θὰ κάνω ἔρανο. Πρέπει νὰ βρούμε ἀμέσως πεν-

495 φράγκα στὸ πορτοφόλι...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἦταν ἀπὸ τοὺς πρῶτους στὴν Τράπεζα Λεσουφλέρ. Ὁ τραπέζιτης τὸν δέχτηκε μὲ τὸ ἴδιο καταδεχτικὸ χαμόγελο, πού τόσο εἶχε συγκινήσει τὴν προηγούμενη τὸν Ἀρτέμιο, προτοῦ πάρῃ τὴν ἀπάντησή του, καὶ μὲ τὸ ἴδιο χαμόγελο τοῦ εἶπε νὰ ξαναπεράσῃ τὴν ἄλλη μέρα.

Ὁ Ἀρτέμιος δὲν ἔδειξε τὸ παραμικρὸ. Εὐχαρίστησε θερμότερα τὸν τραπέζιτη γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν καλωσύνη πού τοῦ ἔδειχνε καὶ ἔφυγε. Κατέβαινε ἥσυχα τὶς σκάλες, ὅταν ἀπότομα σταμάτησε. Κύτταξε μὴπως τὸν ἔβλεπε κανεὶς καὶ κατόπι βγάζοντας τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ 495 φράγκα ἀπὸ τὴν τσέπη του, ἄρχισε νὰ ξαναπεράσῃ διὰ - διὰ τὶς σκάλες.

Ἐφθασε λαχανιασμένος μπροστὰ στὴν πόρτα μὲ τὴν χρυσὴ ἐπιγραφή «Διευθυντῆς». Χτύπησε καὶ μπήκε.

—Κύριε Διευθυντά, φώναξε, μὲ συγχωρήτε, ἀλλὰ βρῆκα αὐτὸ στὴν σκάλα τοῦ γραφείου σας!..

Καὶ ἔδωσε τὸ πορτοφόλι στὸν κ. Λεσουφλέρ.

Ἐκεῖνος ἄνοιξε, εἶδε τὸ ποσὸ καὶ κατόπι ἐκύτταξε τὸν νεό.

—Κύριε Τουρλουπέν, εἶπε, σὰς συγαίρω εἶσθε πρότυπον τιμιότητος καὶ σὰς προσλαμβάνω ἀμέσως στὴν ὑπηρεσία μου... Ὅσο γιὰ τὸ πορτοφόλι, θὰ κάνω μιὰ δημοσίευση στὶς ἐφημερίδες. Ἐάν ἐντὸς ἑνὸς ἔτους καὶ μίαν ἡμέραν, δὲν παρουσιασθῇ αὐτὸς πού τὸ ἔχει χάσει, θὰ σὰς ἀνήκῃ πιά, δικαιοδικῶς...

Φαντάζεσθε τώρα, τί ἔγινε, ὅταν ὁ Ἀρτέμιος Τουρλουπέν ἐπέστρεψε σπῆτι μὲ τὴν περιφημὴ αὐτὴ εἰδηση.

Ἐπλεαν ὅλοι σὲ πελάγη εὐτυχίας, ὅταν ἀκούσθηκε ἕνα δυνατὸ κρουδούνισμα καὶ φάνηκε ἕνας μικρὸς γκρουμ μὲ τὸ κασκέτο τῆς Τραπεζῆς Λεσουφλέρ σὲ τὸ κεφάλι καὶ μ' ἕνα φάκελλο κλειστὸ στὸ χέρι. Ὁ φάκελλος ἀπευθύνετο στὸν «Ἀξιότιμον κ. Ἀρτέμιον Τουρλουπέν, ὁδὸς Πέντα Τρυγόνων.

—Θάναι καμιά προκαταβολὴ ἀπὸ τὸ μισθὸ σου, συμπέρανε βαθύτατα συγκινητὸς ὁ κ. Τουρλουπέν, πατήρ.

Μὲ χέρια πού ἔτρεμαν ἄνοιξε τὸ γράμμα. Δὲν περιεῖχε παρά λίγα μόνον λόγια, εὐγενικὰ ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐκφραστικὰ. Ἐλεγε τὸ γράμμα:

Κύριε,

Νὰ προσέχετε ἄλλοτε, ὅταν πρόκειται νὰ παραστήσετε τὸν τίμιον καὶ νὰ μὴν ἀφήνετε μέσα στὸ πορτοφόλι τὰ ἐπισκεπτήρια τοῦ πατέρα σας. Σὰς εἰδοποιῶ, τώρα, ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ξαναπατήσετε στὴν Τράπεζα. Αὐτὸ τὸ καταλαβαίνετε πολὺ καλά.

Δέξασθε κ.τ.λ., κ.τ.λ.

—Καὶ ὅμως τὸ εἶχα ἀδειάσει γιὰ καλὰ προτοῦ σοῦ τὸ δῶσω! φώναξε ὁ κ. Τουρλουπέν, πατήρ, καὶ ἔπεσε λιπόθυμος.

ΜΑΞΙΜ

Βιβιάν Ρομάνς, ἡ πιὸ πικάντικη γυναίκα τοῦ Χόλλυγουντ



Βρίσκεται σ' ἕνα συνεχῆ ἀγῶνα μὲ τὸ περιβάλλον της: βρίζεται μὲ τοὺς προϊσταμένους της, δέρνεται μὲ τὶς συναδέλφους της, αὐθαδιάζει σ' ὅλον τὸν κόσμον.

Τὸν τίτλο τῆς «Μίς Παρίσι» δὲν τὸν κρατᾷ γιὰ πολὺ καιρὸ. Γιατί ἀποδεικνύεται ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐκλογή, ὅτι δὲν εἶναι οὔτε παντρεμένη, οὔτε ἐλεύθερη καὶ ὅτι εἶχε ἕνα παιδάκι τριῶν μηνῶν.

Ἐχει ὅμως χαρακτῆρα μαχητικὸ κι' αἰσιόδοξο. Δὲ φοβάται νὰ ξαναρχίσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸν ἀγῶνα πού εἶχε ἠναλλάξει καὶ ξαναρχίζεται μὲ λύσσα στὴν πάλι.

Ἡ ζωὴ της τοῦλάχιστον δὲν δείχνει ὅτι εἶχε κρυμμένη μέσα της μιὰ ρομαντικὴ καρδιά. Τὸ ὄνειρό της εἶ μ' ἕνα σπιτάκι στὴν ἐξοχὴ μὲ μιὰ μεγάλη βιβλιοθήκη καὶ ἕνα μεγάλο πάρκο. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν εἶχε δικὰ της βιβλία, γι' αὐτὸ διαβάσει τὰ βιβλία τῶν ἄλλων. Τὰ ἀγαπᾷ μάλιστα τόσο πολὺ, ὥστε πολλές φορές... ζεχνά νὰ τὰ ἐπιστρέφῃ.

Θέλει νὰ ξαναρχίσῃ τὴ ζωγραφικὴ. Δυστυχῶς δὲν τῆς μένει καιρὸς. Κάποτε σκέπτεται ν' ἀνοίξῃ μιὰ ἐπιχείρησι γυναικείας μόδας. Μελετᾷ, ζυγίζει τὰ πράγματα καὶ καταλήγει σὲ συμπέρασμα ὅτι καλλίτερα εἶναι νὰ μὴ διακινδυνεύσῃ τὰ λίγα χρήματα πού ἀπέκτησε μὲ τόσον κόπο. Τότε ἀποφασίζει ν' ἀφοσιωθῇ ὀλοκληρωτικὰ στὸν κινηματογράφον. Τὸ στούντιο δὲ τὸ φαντάζεται ὡς κανένα τέμνος τῆς τέχνης. Γι' αὐτὴν ἀντιπροσωπεύει ἕνα μέρος ὅπου μερικὸι ἄνθρωποι ἐργάζονται γιὰ νὰ βγάλουν τὸ ψωμὶ τους.

Ἐπαίξει ἐπισοδαϊκοὺς ρόλους στὰ φιλμ «Αἰλιόμ», τὰ «Μαθρα Μάτια» καὶ τὸν «Ἐυπορο τοῦ Ἐρωτος».

Ἡ πρώτη της μεγάλη ταινία ἦταν ἡ «Παιγνήπισσα Τάμ-Τάμ». Τὸ φιλμ αὐτὸ τῆς ἔδωσε ἕνα ὄνομα στὸν κινηματογράφον.

Ἀπὸ τότε κάθε φορὰ πού ἔνας σκηνοθέτης εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ ὁμορφὴ κοπέλλα μὲ λάγνα μάτια καὶ χεῖλια γεμάτα ὁποσῆσεις, στὴ Βιβιάν Ρομάνς ἀποστεινεται.

Ἡ τελευταία της ἐπιτυχία ἦταν οἱ «Ναπολιτάνικες Βραδύες», ὅπου πρωταγωνιστεῖ μαζί μὲ τὸν Τίνο Ροσί. Ἐχει ἕναν παιγνιδιάρικο καὶ σαρκῆλο ρόλο πού τῆς ἐπιτρέπει νὰ ἐξωτερικεύσῃ καὶ τὶς παραμικρότερες πτυχῆς τοῦ ζωντανοῦ της ταλέντου.

Ἐτσι, ὅπως μᾶς τὴν δείχνει ὁ κινηματογράφος, τέτοια ἀσφαλῶς θὰ εἶναι φαντάζονται καὶ στὴ ζωὴ οἱ θαυμαστῆς της.

Ὁ ἀναγκασθῶ νὰ τοὺς ἀπογοητεύσω. Ἡ Βιβιάν Ρομάνς, ἡ μεγάλη ἡθοποιὸς καὶ

γυμνὴ χορεύτρια, ἔχει ὄνειρα βοσκοπούλας τοῦ παραουθιοῦ.

Πρὶν ἀπ' ὅλα ἡ Βιβιάν Ρομάνς εἶναι μιὰ λογικὴ γυναίκα. Πράγμα πού δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ εἶναι καὶ ρομαντικὴ.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματά της ἀνεκλήθη πόσο σκληρὴ εἶναι ἡ ζωὴ καὶ γι' αὐτὸ ἀπεφάσισε στὸν καθημερινὸ ἀγῶνα νὰ κρούσῃ τὸν ἀληθινὸ της χαρακτῆρα καὶ νὰ παρουσιασθῇ μὲ ὄψι ἐντελῶς πρωτότυπη καὶ πολλές φορές σκληρὴ καὶ ἀκαμπτη.

Δὲν ὑπεγώρησε μπροστὰ σὲ καμιά ἀποτυχία της. Ὅταν, μικρὴ κοπέλλα πρωτοῦ ἔβρε στὸ Παρίσι, δὲν σκέφθηκε πῶς ἦταν μιὰ ἀπροσάστειτη γυναίκα, ἀλλ' ἕνας ἄνθρωπος σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους πού μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀξιώσιμος ἀπ' τὴ ζωὴ. Ὑπάρχει μιὰ μοναδικὴ ἐξήγηση στὴν περίπτωσή της.

Ἡ Βιβιάν Ρομάνς δὲν ἐδίστεσε μπρὸς σὲ κανένα ἐπάγγελμα, ἀρκεῖ νὰ ἐπετύγχανε τὸν τελικὸ της σκοπὸ.

Τὰ μέσα πού θὰ διέθετε ποτὲ της δὲν τὰ σκέφθηκε. Ἦθελε νὰ φάσῃ. Αὐτὸ καὶ μόνον τὴν ἐνδιέφερε, αὐτὸ καὶ μόνον ἐπέδιωκε μὲ ὅλες της τὶς δυνάμεις. Ὅταν ἔκρουσε ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴ, γιὰ τὴν ἐκλογή τῆς «Μίς Γαλλίας», πῶς ὄχι μόνον δὲν ἦταν παρθένος, ἀλλ' ὅτι ἦταν καὶ μητέρα, τὸ ἔκαμε ἀπλῶς καὶ μόνον ἀπὸ ἀνάγκη νὰ γίνῃ γνωστὴ καὶ νὰ κατορθώσῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ ἐπιτύχῃ καμιά πρότασι ἀπὸ κανένα Γάλλο σκηνοθέτη.

Ἀμέτοχτες εἶναι οἱ μέρες τῆς ζωῆς της πού πέρασε νησιτικῶς. Τὸ τακτικὸ της δὲ μεσημεριανικὸ φαγητὸ ἀποτελεῖτο πολὺ συχνὰ ἀπὸ μιὰ κρέμα κι' ἕνα φραντζολάκι.

Ἀσφαλῶς, οἱ ἀναγνώστες μου, θὰ διερωτῶνται πού ἤθελε νὰ καταλήξῃ ἡ γοητευτικὴ αὐτὴ ἀστὴρ. Ἀπλῶς γι' ἀποκτικτὴ αὐτὴ ἀστὴρ; Στὴν ὑπόθεσι αὐτὴ ἀπαντῶ σὴν χεῖρα; Ἐνὶ ἑστέρι αὐτὴ ἀπαντῶ μ' ἕνα κατηγορηματικὸ ἀσὴν. Ἄν ἤθελε μόνον χρήματα θὰ εὕρισκε, γιὰτὶ στὸ Παρίσι οἱ πλούσιοι φίλοι δὲν λείπουν. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ χρήματα ἤθελε καὶ εὐτυχία. Μιὰ εὐτυχία πού θὰ τὴν ἐπλάθει μὲ τὰ ἴδια τὰ χεῖριά, πού θὰ ἦταν δική της, ὁλοτελὴ δική της καὶ δὲν θὰ ἀπέλειτο στὰ ἀσπίκα κανενὸς γεροπαρθεμένου ἑκατομμυριοῦ.

Τὸ ὄνειρό της εἶναι ἀγνό.

Θέλει ἕνα σπιτάκι μοναχικὸ στὴν ἐξοχὴ, μ' ἕνα μεγάλο κῆπο καὶ πολλὰ δέντρα. Θέλει ἐπίσης καὶ μιὰ μεγάλη βιβλιοθήκη γιὰ νὰ παύσῃ νὰ δανείζεται βιβλία ἀπ' τοὺς ἄλλους.

Μιὰ γυνὴ ἐρημικὴ, μακριὰ ἀπ' τὰ μέλια καὶ τὰ στόματα τῶν ἀνδρῶν, ὅπου θὰ μπορέσῃ νὰ ζῆσθ ἐλεύθερη ἡ μικρὴ παιδικὴ ψυχὴ της.

ΜΗΕΝΖΑΜΕΝ ΦΕΝΣΙΑΜΠΕΙ

Για τον Πορφύρα

Την παρελθούσαν Κυριακήν εις την Πλατείαν Φρεατύδος Πειραιώς έγινε μιὰ σεμνή κι' απέριττη τελετή: Τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς Προτομῆς τοῦ ἀβροῦ ποιητῆ τῶν «Σκιῶν» τοῦ ἀλησμόνητου Λάμπρου Πορφύρα.

Ἐκτὸς τῶν διανοουμένων ποῦ παρευρέθησαν εἰς τὴν τελευταίαν αὐτὴ ὑπῆρχαν κι' ἕνα σωρὸ ἀγαθοὶ ψαράδες ποῦ μὲ ἐκπληξῆ μαθίνανε γιὰ πρώτη φορὰ ὅπως ὁ «Κύρ-Δημητράκης» τους, ὁ φίλος τους ὁ καλὸς ποῦ μαζὶ του πίνανε, τὶς κουραστικὲς τοῦ δειλινοῦ ὥρες, στὶς φτωχὲς Πειραιώτικες ταβέρνες, ἦταν ἄνθρωπος «μεγάλος».

Κρατώντας τὶς «τραγιάσκες» τους στὸ χέρι, παρακολουθοῦσαν μὲ μεγάλου σεβασμοῦ τὸ λόγο τοῦ προέδρου τῆς «Ἐνώσεως Λογοτεχνῶν κ. Μ. Μαλακῆς ποῦ μίλησε τόσο ὠραία γιὰ τὸν θλιμμένο ποιητῆ.

Καὶ χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν πολλὰ—πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ ποῦ ἀκουγαν νὰ λέγονται, τὰ μάτια τους γεμίσανε δάκρυα.

Ἔτσι, ἡ τελετὴ αὐτὴ ἐγίνε μὲ ὅλη τὴν ἀπλότητα—μὲ τὴν ἀπλότητα ποῦ ἐχαρακτήριζε τὴ ζωὴ τοῦ ποιητῆ, καὶ ποῦ ἀπετέλει καὶ ὅλην τὴν γοητείαν τῆς ποιήσεώς του.

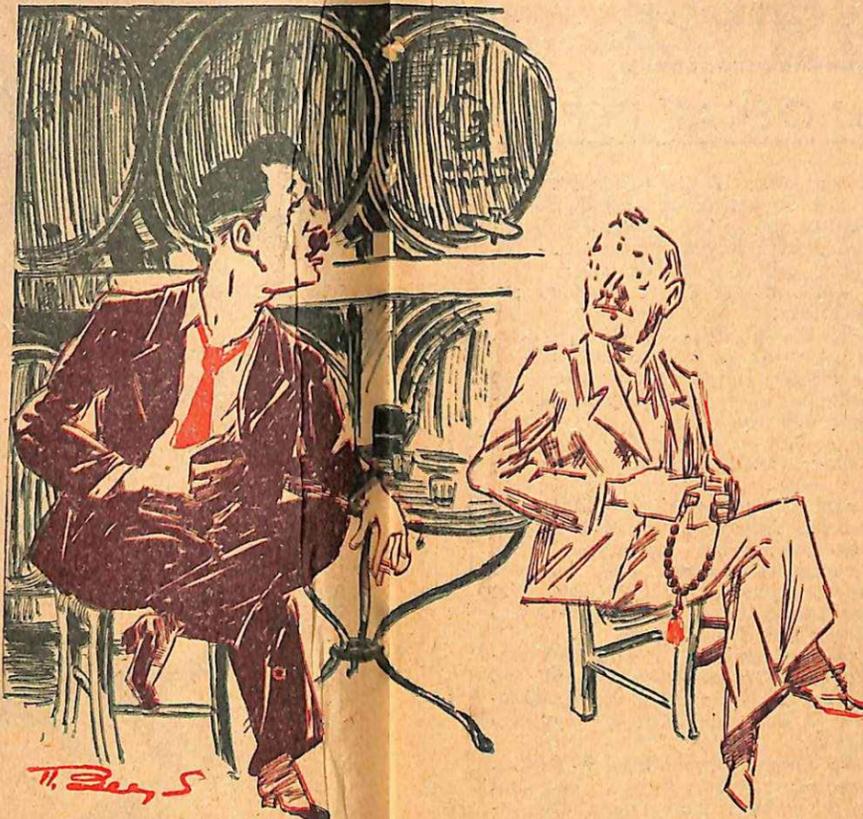
τὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅπως μᾶς γράφει ὁ φίλος μας κ. Ν. Καλαντζόπουλος ἔχει ἐξαιρετικὸ «σουξέ» ὁ γνωστὸς ποιητῆς καὶ συνεργάτης μας κ. Ὁρέστης Λάσκος. Πῆγε εἰς τὴν Αἴγυπτον μὲ τὴν μάνα του Ἀτίαν καὶ κατέκτησε τὴ συμπάθεια τῶν ἐν Αἴγυπτον Ἑλλήνων μὲ τοὺς στίχους του καὶ τὴν ἰδιότροπὴ ἀπαγγελία του.

Στὴν Ἀλεξάνδρεια ὁ Λάσκος ἐξέδωσε μιὰ καινούργια ποιητικὴ συλλογὴ τὴν «ΤΑΑΡΟΑ» καὶ, ὅπως μᾶς γράφει πάντα ὁ κ. Καλαντζόπουλος, ὑπέγραψε συμβόλαιον μὲ τὴν ραδιοφωνικὴ Ἐταιρεία Κairo γιὰ διάφορες ἀπαγγελίες. Ἐκτὸς ὅλων αὐτῶν, ὁ Λάσκος θρῆσκειται ἤδη σὲ συνεννοήσεις μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες κινηματογραφικὲς φίρμες τῆς Ἀλεξανδρείας, γιὰ τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας μὲ δικὸ του σενάριο ποῦ, πιθανῶς, νὰ πρωταγωνιστήσῃ ὁ ἴδιος. Τέλος πάντων ὁ ρωμῆς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν εἴτε ἐμπορος, εἴτε... ποιητῆς διαπρεπῆς.

Τρομακτικὸ, ὅπως θὰ ἔλεγε κι' ὁ Λάσκος.

Εἰς τὸ προσεχὲς τῆς φύλλον ἡ «Ἐβδομάς», θὰ δημοσιεύσῃ ἕνα περίφημον καὶ τραγουδάκι τοῦ κ. Γρ. Κωνσταντινίδου, τὸ «Βάσανό μου». Ἐπὶ πλέον δὲ ἐξηγησάμεν κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα περίφημα μουσικὰ τεμάχια τῶν γνωστοτέρων Ἑλλήνων συνθετῶν, ὅπως τοῦ κ. Θ. Σακελλαρίδου, Χρ. Κ. Χαιροπούλου, Κ. Γιαννίδου κ. ἄ.

ὑπενθυμίζουμε καὶ πάλι σ' ὅσους μᾶς γράφουν γιὰ συνεργασία, δύο πράγματα: πρῶτον, ὅτι τὰ χειρόγραφα, δημοσιεύσιμα καὶ μὴ, δὲν εἰσπιδροφονται, καὶ δεύτερον, ὅτι πρέπει ἀπαραίτητως νὰ γράφουν εἰς μιὰ μόνον ἑστῆν τοῦ χαρτιοῦ. Ἡ ὑπενθύμις τῶν ὄρων αὐτῶν, εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἀρόλην κάθε παραπάνου.



ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΡΑΣΟΚΑΤΑΝΥΞΗ

— Ἀκουε ποῦ σοῦ λέω! Ὁ Γαλιλαῖος ἦταν ὁ μεγαλύτερος κρασοπατέρας τῆς ἀρχαιότης!...
— ! ! ! ! !
— Ἀμέ, τί! Πῶς ἄλλοιῶς θὰ ἐπέμενε τόσο πολὺ ὅτι ἡ γῆ γυρίζει...
(Γελοιογραφία κ. ΝΟΤΗ ΞΑΝΘΗ)

Νεοκλῆς καὶ Ζαχαρίας ἀνταλλάσσουν ἀπορίας καὶ ὁ δεῦτερος κι' ὁ πρῶτος ὀμιλοῦν πολὺ εὐγλώττως



— Ζέστη μεγάλη Νεοκλῆ.
— Πολὺ μεγάλη ζέστη.
— Λοιπόν, ποῦ λές, μοῦ φαίνεται πῶς ἡ στιγμή ἐπέστη ποῦ θὰ τὸ ρίξω, φίλτατε, στὴν οἰολατρεία καὶ θὰ γυρνῶ στὰ φῆληρα θεόγυμνος μ' ἕνα μαγιώ

— Ντροπὴ σου Ζαχαρία.
— Ἐνῶ ἔχεις κόρη τῆς Παντρεϊᾶς καὶ δικηγόρο γιὸ.
Σ' ἄνθρωπο τόσο σοβρὸ αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται.
— Γιατί ντροπὴ μου Νεοκλῆ; Ὁ ἄλλος κόσμος ντρέπεται

ποῦ ἀπὸ τώρα ἤδη εἰς τὰ μπαιν - μιξτ ἀρχίησε νὰ τριγυρνᾷ τσιτσιδί;
— Αὐτοὶ ποῦ τώρα τριγυρνᾷ ἐκεῖ ξεγυμνωμένοι Δέν εἶν' ἄνθρωποι σοβαροὶ

Ἄλλ' εἶναι ὀρισμένοι αἰσθηματῆται νεαροὶ ποῦ τριγυρνῶν μὲ βῆμα ἀργὸ στὴν ἀκροθαλασσὶ καταγοητευμένοι ἀπὸ μιὰ κοριτσιόστικη λεπτὴ κορμωστασιά.
— Μὲ ἄλλα λόγια δηλαδὴ μόνο οἱ ἐρωτευμένοι ἔχουνε τὸ δικαίωμα νὰ πίνουνη δροσιά!



Τους εὐχαριστοῦμε

Ἐξακολουθοῦμε νὰ παίρνομε ἀπὸ παντοῦ γράμματα γεμάτα ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴν σημερινὴ μας ἐμφάνιση.

Θὰ θέλαμε νὰ ἀπαντήσομε ἑξακριβωτὰ στὸν καθένα σ' ὅλους τοὺς εὐγενεῖς ἀναγνώστας μας γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσομε γιὰ τὰ καλά τους λόγια, δυστυχῶς ὁμως, δὲν μᾶς μένει τὸ ἀπαιτούμενο περιθώριον χρόνου. Ἐνα περιοδικό, καὶ μάλιστα σὰν τὴν «Ἐβδομάδα», ἔχει πολλὴ δουλειὰ καὶ ἀπασχολεῖ πολὺ. Περιοριζόμεθα λοιπόν, στὸ νὰ ἀπευθύνου-με ἀπὸ τὴν στήλη αὐτὴ ἕνα θερμότερον εὐχαριστῶ σ' ὅσους μᾶς ἔχουν γράψει καὶ νὰ τοὺς δώσομε μιὰ θετικὴ ὑπόσχεση: νὰ γινόμεστε κάθε ἑβδομάδα καὶ καλλίτεροι.

Τὸ δανειζόμεθα ἀπὸ «εὐθυμην» σελίδα ἑβδομαδιαίου περιοδικοῦ.

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΣΕ ΓΝΩΡΙΣΩ

Σὲ κρατοῖδα, μὲ πρωτοεῖδες, πρωτοειδοθήκαμε, ἀφοῦ δὲν εἶχαμε πρωτοειδοθῆ ἄλλη φορὰ. Ἐσὺ μὲ ἀτταξες, ἐγὼ σὲ μπάνισα. Ἐσὺ μὲ ρώτησες, ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα:

— Θέλεις νὰ μὲ γνωρίσης; μοῦ λές.
— Γιατί νὰ σὲ γνωρίσω; σοῦ λέω, γιὰ νὰ γίνω... ἰγνώριστος;
Αὐτὸ λέγεται «πνεῦμα», γιὰτί ὁμως;

Ἐβδομαδιαῖον περιοδικόν, δίδει στὸ τελευταῖον τοῦ φύλλου πολὺτιμες συμβουλὲς εἰς ἀναγνώστριάς του, γιὰ τὴν ἐπιλογὴν τοῦ καταλλήλου «ροῦξ».

Τὶς συμβουλεῖ νὰ τοιμήσῃ καλὰ τὸ μάγουλό του, ἕως ὅτου κοιμῆσῃ καὶ κατόπι βιλέποντας τὸ φυσικὸν του κόκκινον νὰ διαλέξῃ τὸ ἀνάλογον ἀποχρώσεως «ροῦξ».

Ὁ συντάκτης ποῦ δίνει τὴν συμβουλὴ αὐτὴ κάνει μιαν ἐλαφρᾶν, ἐλαφροτάτην γκάφραν, γιὰ τὴν ὁποίαν, βέβαια, δὲν θὰ τοῦ ἀφείλουν χάριτας οἱ ἀναγνώ-στριάς του: τὶς παρουσιάζει ὅτι ἀγνοοῦν τελεῖως τὸ χροῖμα τῆς αἰδοῦς, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἀσφαλῶς θὰ εἶχαν μιὰ ἰδέαν γιὰ τὸ φυσικὸν τους κόκκινον...

Ὅπως ὁποῦτε, κοκκινίζει τώρα γιὰ λογαριασμὸν τους, ὁ γράψας καὶ ἐπανορθώνεται τὸ πρᾶγμα...

Ἐνας ἑξάλλος «νέος λογοτέχνης» ποῦ δημοσιεύει τακτικὰ τὰ κατασκευάσματά του εἰς τὰς ἀρμο-δίας στήλας ἑβδομαδιαίου περιοδικοῦ, λέει με-ταξὺ τῶν ἄλλων τὰ ἑξῆς βαρυσήματα καὶ σταραξί-κάδια.

«Μὲ σκότωσες. Πόνε. Μὲ κουρέλασες, μὲ τσάκι-σες, μὲ λύγισες. Φτάνει, φτάνει. Δὲν ἀντέχω πιά. Λητήσου με καὶ μὴ βουτᾶς τὰ νύχια σου, στὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου. Μή, μή!...

Ὁ, Πόνε! Γονατίξω μπροστὰ σου καὶ ζητιανεύω τὸν οἶκόν σου. Μὴ σπαράξῃς πιότερον τὰ σωθικά μου, μὴ λιμάρῃς πιά τὰ στήθη μου, μὴ σωριάξῃς ἄλλα...»

Ἄχ βρε πόνε, τί τοῦ κάνεις τοῦ παιδιοῦ!... Τώραγες!

Τὸ σπίτι... με' τούς ἀγγέλους

Διήγημα τοῦ ΟΣΚΑΡ ΓΚΡΑΒ

Βρισκότανε σπίτι του κι' αὐτὸ ἦταν κάτι. Τοῦ πονοῦσε ὁμῶς τὸ κεφάλι καὶ ἡ γλῶσσα του ποὺ ἦταν σὰν παπούτσι. Ἀνασηκώθηκε καὶ κύτταξε τριγύρω του. Ὁ ἥλιος, ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ ἅπαντζούρια τὸν χτύπησε στὰ μάτια κι' ἀναγκάστηκε νὰ τὰ κλείσει. Τέλος πάντων, ὕστερα ἀπ' ἄλλα αὐτά, καλὰ τὰ κατάφερε νὰ γυρίῃ σπίτι, με' τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ κι' αὐτὴ ἴσως ἦταν ἡ μόνη σωστὴ δουλειά, ποὺ εἶχε κάνει τὴν περασμένη νύχτα.

Ἐξαφνα θυμήθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ πάη στὸ γραφεῖο, ἀμέσως ὁμῶς συλλογίστηκε πὼς ἦταν Σάββατο ἀπόγευμα καὶ δὲν εἶχαν γραφεῖο.

Φαίνεται μὴν δὲν ἦταν γραφτὸ του, ν' ἀναπαυθῆ.

Μὲ μεγάλη του ἐκπληξὴ εἶδε νὰ μπαίῃ στὸ δωμάτιο μιὰ νέα. Κρατοῦσε ἕνα δίσκο με' ἕνα φλυτζάνι, ποὺ ἀχνίξε.

—Εἶνε καφές, εἶπε ἡ νέα. Θὰ σὰς κάνῃ καλῶ.

—Ἰοιὰ εἶσθε ; ρώτησεν ἐκπληκτὸς ὁ Μπάνκο, κι' ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε;

—Εἶμαι ὁ καλὸς σας ἀγγελός. Ἔτσι τοὺλάχιστον με' φωνάζατε χθὲς θράδου. Σὰς συνώδευσα σπίτι σας.

—Ἄλλὰ δὲν πιστεύω νὰ κοιμηθῆκατε ἐδῶ;

—Μάλιστα κοιμήθηκα ἐδῶ, σ' ἔβαν καναπέ στὸ σαλόνι σας.

Ὁ Μπάνκο κύτταξε τὴ νέα με' μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον.

Ἦταν ὠραία καὶ εἶχε πρόσωπο δροσερό. Τὰ μαλλιά της ὁμῶς ἦταν μαύρα καὶ χωρισμένα με' προσοχὴ στὴ μέση καὶ αὐτοῦ δὲν τοῦ ἄρεσαν οἱ μελαχρινές. Προτιμοῦσε τὶς ξανθιές. Ἡ Κόννη ἦταν ξανθὴ κι' ἦταν ἀκριβῶς αὐτὴ, ποὺ τοῦ εἶχε σκοτώσει τὴν ἐμπιστοσύνη γιὰ τὶς γυναῖκες.

—Ἀπὸ ποῦ με' συνωδεύσατε στὸ σπίτι;

—Ἀπὸ τοῦ Τούλιο.

—Μὰ σεῖς τί κάνατε στοῦ Τούλιο. Δὲν εἶνε διόλου καθῶς πρέπει κέντρο. Τὶ ὦρα εἶνε;

Ἡ νέα κύτταξε τὸ ρολοῖ τοῦ χερσίου της.

—Δωδεκάμιση.

—Πῶς, κιάλας;

Ἐπειτα ξανακύτταξε τὴν ἀγνωστὴ καὶ εἶπε:

—Δὲν φαίνεσθε ἐν τούτοις ἀπὸ ἐκείνες ποὺ συνοδεύουν τοὺς ἄνδρες στὰ σπίτια τους.

—Τῶ ὄντι, εἶπε καὶ κάθησε στὸ μπρᾶτσο μιὰς πολυθρόνας. Δὲ μοῦ λέτε ὁμῶς, ρώτησε, τὸ κάνετε αὐτὸ συχνά;

—Ποτέ, φώναξε ὁ Μπάνκο θυμωμένος.

—Πέστε τοὺλάχιστον σχεδὸν ποτέ.

—Χθὲς εἶχα ἕνα λόγο νὰ τὸ κάνω. Μὰ τὸν λόγο αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ πῶ.

—Ἄ ναι δὲν μπορεῖτε, εἶπε καὶ ἔσκασε στὰ γέλια. Ἔ λοιπὸν μὴ μοῦ τὰ εἰπάτε ὅλα χίλιες φορές. Τὴν λένε Κόννη Βίσβες. Κι' ὁ πλού-

σιος δράκος, ποὺ τὸν προτιμᾷ εἶνε ὁ Μάξ Κνόνπλεμαν. Ὅπως ὁποῖοτε σηκώεστε τῶρα νὰ κάνετε τὸ μπάνιο σας καὶ νὰ ντυθῆτε.

—Ἀπὸ ἔκανε τὸ μπάνιο του, ὁ Μπάνκο ἐξυρίστηκε, ντυθῆκε καὶ μπῆκε στὸ σαλόνι πρὸς φρέσκος.

—Ἀκούστε τῆς εἶπε ἡ Ἀνάπαυσις τοῦ Παραδείσου θὰ φθάσῃ ὅπου νὰ ναι.

Ἡ νέα τὸν κύτταξε με' ἀπορία.

—Τί εἰπάτε; Ἡ Ἀνάπαυσις τοῦ Παραδείσου; Τί πράγμα εἶνε αὐτὸ πάλι.

—Εἶνε ἡ μαύρη μου ὑπηρετρία. Εἶνε μέλος μιᾶς θρησκευτικῆς ὀργανώσεως, ὅπου ὅλοι εἶνε ἀγγέλοι. Καὶ γι' αὐτὸ τὴν φωνάζουν ἔτσι.

—Φαίνεται πὼς τὸ σπίτι αὐτὸ εἶνε γεμάτο ἀπὸ ἀγγέλους. Ἐγὼ εἶμαι ὁ λευκὸς ἀγγελὸς σας κι' ἡ Ἀνάπαυσις ὁ μαῦρος!

—Πῶς σὰς λένε; ρώτησε ὁ Μπάνκο.

—Φράνς Φαρανταῖκ.

—Λοιπὸν, Φράνς, φύγετε. Ὁρα εἶνε νὰ πηγαίνετε. Ἀφήστε μου τὴ διεύθυνσί σας καὶ ὑπόσχομαι νὰ σὰς στείλω ἕνα ἑκατομμύριό τριαντάφυλλα.

—Ἔνα ἑκατομμύριό; Μὰ τὰ χρήματά σας δὲν φθάνουν ν' ἀγοράσετε οὕτε ἕνα!

—Πῶς! Δὲν ἔχω χρήματα;

Ὁ Μπάνκο ἄρπαξε τὸ πορτοφόλι του κι' εἶδε πὼς εἶνε ἄδειο.

—Μὰ τί τᾶκανα; ρώτησε. Καὶ πὼς πλήρωσα χθὲς στὸν Τούλιο;

—Δὲν πλήρωσατε. Τὰ εἶχατε ξεδεύσει πρὶν. Στὸ Τούλιο πλήρωσα τὸ λογαριασμὸ ἐγὼ.

—Ἐχετε χρήματα;

—Ὅσα θέτε. Δώστε μου τὴν τσάντα μου. Ἐβγαλε ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα. Κυττάξτε, εἶπε.

—Μποροῦσα νὰ εἰσπράξω μιὰ ἐπιταγή, εἶπε στενοχωρημένος μὰ σήμερα οἱ Τράπεζες εἶνε κλειστές.

—Δὲν πειράζει, Μπάνκο, σὰς τὴν ἐξαργυρώνω ἐγὼ. Μὰ τῶρα πεινώ. Θέλω νὰ φάμε.

—Ποῦ;

—Στὸν κήπο σας.

Τὴν ὥρα ἐκείνη μπῆκε ἡ μαύρη ὑπηρετρία ποὺ ἦταν χοντρή σὰν θάρελλο.

Ἡ Φράνς σηκώθηκε καὶ τῆς εἶπε.

—Ὁ, ἡ Ἀνάπαυσις τοῦ Παραδείσου! Τί γίνεσαι; Ἦρθες νὰ δῶ τὸν κ. Τζῶνς καὶ θὰ μὰς κάνης μεγάλη χάρη νὰ πᾶς νὰ μὰς ἀγοράσῃς

κάτι νὰ φάμε. Πᾶρε αὐτὰ τὰ λεπτά καὶ τὰ ρέστα τὰ κρατᾶς ἐσύ.

—Μάλιστα κυρία, εἶπε ἡ Ἀνάπαυσις, με' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Μόλις ἔγῃκε ἡ Φράνς εἶπε:

—Μοῦ δινετε ἕνα σιγαρέττο;

—Ὅριστε.

—Ὁ δὲν μ' ἀρέσουν αὐτά, εἶπε. Δὲν πᾶτε νὰ μ' ἀγοράσετε;

Ὁ Μπάνκο πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ ἔγῃκε κι' ἡ Φράνς τράβηξε ἀμέσως στὸ τηλέφωνο.

Μόλις τέλειωσαν τὸ γεῦμα ἡ Φράνς εἶπε:

—Ἐρεπε θὰ ρθῆ τῶρα ἡ Κόννη με' τὸν Μάξ. Τηλεφώνησα, ὅταν ἔγῃκατε νὰ μοῦ πᾶτε σιγαρέττα.

Ὁ Μπάνκο τᾶχασε κι' ὡς ποῦ νὰ συνέλθῃ ἔφθασαν οἱ δύο νέοι. Ἡ Κόννη μόλις μπῆκε ἔπεσε ἔπάνω σ' ὁ Μπάνκο καὶ τὸν φίλησε.

—Ἐρεῖς, εἶπε, ἦταν ὅλα μιὰ παρεξήγησις. Τὸ παραδέχθηκε κι' ὁ Μάξ, ὅτι δὲν μπορούμε νὰ παντρευτοῦμε οἱ δύο μας. Καὶ ξαναγυρίζω σὲ σένα.

—Τὸ εἶδατε, ἐπρόσθεσε ἡ Φράνς. Ἦταν περιττὰ ὅσα ἔγιναν χθὲς θράδου. Εἶπα στὴν Κόννη πόσο ἀπελπισμένος εἶσθε.

Ἡ Κόννη ἀντελήφθη τότε τὴν παρῳσία τῆς Φράνς καὶ εἶπε.

—Λοιπὸν σεῖς μοῦ τηλεφωνήσατε, Φράνς Φαρανταῖκ; Ἐγὼ ἀκούσει νὰ λένε πολλὰ γιὰ σὰς. Μὰ δὲν ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῆτε σήμερα;

—Ναί, μὰ τὴν τελευταία στιγμὴ εἶδα πὼς δὲν μπορούσα νὰ πᾶρω αὐτὸν ποὺ ἠθελαν νὰ μοῦ δώσουν οἱ γονεῖς μου καὶ τὸ ἔσκασα χθὲς θράδου.

—Τὸ σκάσατε χθὲς θράδου; ρώτησε ἡ Κόννη. Καὶ ποῦ συναντήσατε τὸν Μπάνκο; Ποῦ περάσατε τὴ νύχτα σας.

Ἡ Φράνς κύτταξε ἕνα ἀδιάφορο χαμόγελο τοῦ Μπάνκο.

—Ἐδῶ κοιμήθηκα.

—Κοιμήθηκατε ἐδῶ. Μ' αὐτὸ εἶνε σκάνδαλο. Κι' ἐγὼ ξαναγύρισα; Πᾶμε Μάξ. Πᾶμε. Δὲν μπορῶ νὰ μείνω οὕτε ἕνα λεπτὸ πρὸς ἐδῶ μέσα. Ἄκουε ἐκεῖ. Κοιμήθηκε ἐδῶ.

—Εἴσατε μιὰ μαϊμού, Κόννη, εἶπε ὁ Μπάνκο.

Ἐξὼ φρενῶν ἡ Κόννη ἄρπαξε τὸν Μάξ ἀπὸ τὸ μπράτσο κι' ἔφυγε.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι ὁ Μπάνκο εἶπε στὴν Φράνς.

—Πᾶμε ἔξω κι' ὅταν φάμε σὰς πᾶω με' τὸ αὐτοκίνητό μου σπίτι σας. Δὲν φοβᾶσθε μήπως σὰς γίνῃ συνήθεια νὰ τρώμε πάντα μαζί;

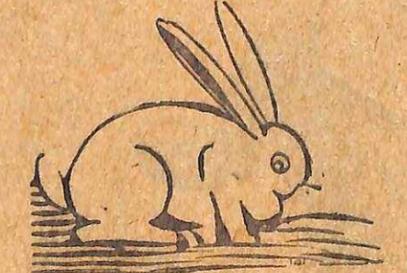
—Διόλου.

—Ἐρεπε τί σκέπτομαι; Στὸ σπίτι θὰ ποῦν πὼς εἶμαι τρελλή. Ἐφυγα γιὰ ἕναν ἄνδρα καὶ θὰ γυρίσω μ' ἕναν ἄλλον ἄνδρα.

Δὲν σημαίνει. Φθάνει νὰ γυρίσετε με' τὸν ἄνδρα ποὺ σὰς ταιριάζει. Μπορῶ νὰ ἐλπίζω, Φράνς, ὅτι εἶμαι ἐγὼ ὁ ἄνθρωπος ποὺ σὰς ταιριάζει;

—Νομίζω πὼς ναι!...

ΟΣΚΑΡ ΓΚΡΑΒ



Ἐνας μεγάλος ἔρωσ τοῦ Β. Οὐγκῶ

Ηκυρὰ Λαμπυσιέρ γύριζε ἀπὸ τὰ χωράφια ὅπου πῆγε νὰ μαζέψῃ χόρτα γιὰ τὰ κουνέλια της. Περνοῦσε ἤδη τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς, ὅταν εἶδε νὰ βγαίῃ ἀπὸ τὴν κυρία εἰσοδο τοῦ σπιτιοῦ τῆς τῆς «Παριζιάνας». Ἔτσι ἡ ἀγαθὴ χωριάτισσα καὶ ὁ ἄνδρας τῆς ἀνόμαζαν τὴν νέα γυναῖκα στὴν ὁποία εἶχαν νοικιάσει ἕνα δωμάτιο καὶ ποῦ ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ Σεπτεμβρίου ζοῦσε μαζί τους.

Ἡ Παριζιάνα σταμάτησε στὸ κατώφλι, γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴ φθινοπωρινὴν λιακάδα. Φοροῦσε ἕνα φόρεμα ἀπὸ ἄσπρη μουσελίνα καὶ στοὺς ὤμους τῆς εἶχε ριχμένο ἕνα σάλι. Τὸ κεφάλι τῆς ἦταν χαμένο κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο ψάθινο καπέλλο, στολισμένο με' τριαντάφυλλα καὶ στὸ χέρι τῆς κρατοῦσε με' ὕφος λίγο θεατρικὸ μιὰ μικρὴ ὀμπρέλλα, ποὺ συμπλήρωνε τὸν ἴσκιό τοῦ καπέλλου τῆς.

Ἡ χωρική ἔβαλε κατὰ γῆς τὸ φορτίο τῆς καὶ πῆγε κοντὰ στὴ νέα.

—Λοιπὸν, κυρία Ἰουλιέττα, πηγαίνετε περίπατο;

—Ὅπως κάθε μέρα ἀπῆλθνε ἡ Παριζιάνα. Δὲν πρέπει νὰ ἐπωφελεῖται κανεὶς ἀπὸ αὐτὸν τὸν ὠραῖο καιρό;

—Ἄ, ὅσο γι' αὐτὸ, κυρία Ἰουλιέττα, πρέπει νὰ τὸ πῆτε πὼς εἶσατε τυχερή. Εἶναι χρόνια, ποὺ ἔχουμε νὰ δοῦμε τέτοιο φθινόπωρο. Θὰ τὸ θυμόσαστε τὸ φθινόπωρο τοῦ 1834.

—Κι' ἐγὼ, κυρία Λαμπυσιέρ, νομίζετε πὼς δὲν θὰ τὸ θυμάμαι; Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη ἐδῶ!

Ἐκανε ἕνα βῆμα. Ἡ ἄλλη τὴν ἐναρρώτησε:

—Ἀπὸ ποῦ θὰ πᾶτε;

Ἡ Παριζιάνα ἐνασταμάτησε καὶ κύτταξε. Τὸ χωριουδάκι τοῦ Μέτζ κοντὰ στὸ Ζουῦ ἂν—Ζοζᾶ ἦταν πολὺ φτωχικὸ καὶ τὸ σπίτι τῶν Λαμπυσιέρ φαίνονταν τὸ καλῦτερο. Δυὸ δρόμοι διασταυρωνόνταν ἐκεῖ, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας κατέβαινε πρὸς τὴν πεδιάδα. Ἡ Ἰουλιέττα ἀπῆλθνε:

—Ὅπως πάντα ἀπὸ δῶ.

—Καλὴ διασκέδασι.

Ἡ Παριζιάνα αὐτὴ, ποὺ ἔκανε ἐκεῖ ἔξοχὴ καὶ ποὺ μόλις ἤξεραν στὸ χωριὸ τὸ μικρὸ τῆς ὀνομα, ἦταν ἡ Ἰουλιέττα Ντρουέ.

—

Εἶχε γεννηθῆ στὰ 1806 στὸ πρὸς στειο τοῦ Φουζέρ κι' εἶχε μείνει πολὺ μικρὴ ὀρφανή. Τὴν πῆρε ἕνας θεῖος τῆς ἀξίωματικὸς καὶ τὴν σπούδασε σ' ἕνα μοναστήρι. Ὅταν ὁμῶς ἔγινε εἴκοσι χρονῶν ἐχειραφετήθηκε ἀεφανα. Τὴν εἶδαν τὰ καλλιτεχνικὰ ἀτελιέ καὶ ὄχι μονάχα ὡς μοντέλο. Τὴν τράβηξε τὸ θέατρο, ὅπου τὴν δέχτηκαν περισσότερο γιὰ τὴν ὀμορφίαν τῆς, παρά γιὰ τὴν τέχνη τῆς καὶ τῆς ἔδωκαν μικροὺς ρόλους. Στὰ 1833 ἔπαιζε στὸ θέατρο τῆς Πόρτ—Σαιν—Μαρτέν, ὅταν ἀρχισαν οἱ δοκιμὲς ἐνὸς νέου ἔργου. Τὸ ἔργο αὐτὸ ἦταν ἡ «Λου-

κρητῖα Βοργιά» τοῦ Βίκτωρος Οὐγκῶ.

Ὁ ποιητὴς τῶν «Ὠδῶν καὶ τῶν Μπαλλάντ», ὁ συγγραφεὺς τῶν «Ἀθλίων» καὶ τοῦ «Ἐρνάνη» μεσουρανοῦσε ἤδη. Τριάντα ἔτων ἦταν ἀρχηγὸς σχολῆς. Τὸ ἄστρο τῆς Γαλλίας. Δὲν ἦταν ὁμῶς εὐτυχισμένος. Μολονότι εἶχε παντρευθῆ εἴκοσι χρονῶν ἀπὸ ἔρωτα, ἡ γυναῖκα του τὸν εἶχε ἀπατήσει. Κάνει πᾶς δὲν καταλαβαίνει ἔξ ἀλίτας τὸν παιδισμό του. Ἡ πληγὴ τοῦ ὁμῶς εἶναι ἀνοιχτὴ καὶ στάζει αἷμα. Ἄν δὲν κρατοῦσε τὰ προσήματα ἡ ψυχικὴ ρῆξις μεταξύ τῆς Ἀδέλας καὶ τοῦ ποιητῆ εἶναι πλήρης.

Στὶς δοκιμὲς τῆς «Λουκρητῖας Βοργιά» ὁ Οὐγκῶ βλέπει νὰ παίξῃ τὸν ὄλογο τῆς περιγρηπίας Νεγκρότι μιὰ γυναῖκα πολὺ πρὸς ὁμορφίαν ἀπὸ ὅ,τι εἶχε φαντασθῆ τὴν ἡρωίδα του. Μιὰ γυναῖκα ποὺ κρύβει ἕνα μυστικὸ, μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔχει κουρασθῆ ἀπὸ τὴν περιπετειώδη ζωὴ, ποὺ πέρασε ὡς τῶρα καὶ ποὺ γυρεῖ αὐτὸν ποῦ θὰ τὴν ἐλύτρωνε ἀπὸ τὸ παρελθόν.

Ἀπὸ τὴν πρώτη συνάντησί τους ὁ Οὐγκῶ κι' ἡ Ἰουλιέττα νοιώθουν πολὺ καθαρά τὸ μέλλον ποὺ τοὺς περιμένει. Τὸν ἴδιο χρόνο, τὴν βραδυὰ τῆς τελευταίας ἀποκριῆς, ἡ ὠραία Ἰουλιέττα πέφτει γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Οὐγκῶ ποὺ δὲν θὰ τὴν ἀφήσῃ ποτὲ πιά. Μὰ ὁ Βίκτωρ ἀρχίζει νὰ τὴν ζηλεύῃ. Κι' ἡ Ἰουλιέττα ἀπῆλθνε γι' αὐτὸ τὸ θέατρο, τὴν πολυτέλεια, τὰ κοσμήματα, τὴς τουαλέτες τῆς καὶ πηγαίνει νὰ ζῆσῃ στὴν σοφίτα ἐνὸς σπιτιοῦ στὴν ὁδὸ τοῦ Παραδείσου. Δὲν ἔχει πιά καμιά ἄλλη σκέψη παρά ἔκεινον. Εἶναι ἡ ἐρωμένη του, ἡ παρηγοριά του, ἡ γυναῖκα ποὺ τὸν ὑπηρετεῖ.

Εἶναι τόσο στενὰ ἐνωμένοι, ποὺ δὲν μποροῦν πιά νὰ χωριστοῦν. Μόλις ὁ ἕνας ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὸν ἄλλο γράφει πότε πολυσελίδα γράμματα γεμάτα φλογερὸν ἔρωτα, πότε σύντομα μπιλλιετικάκια με' παιδικὰ ἀφελείας.

Τὸν ἐπόμενο χρόνο ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων» Μπαρτενὸν προσκαλεῖ τὸν Οὐγκῶ νὰ περάσῃ τὸ Σεπτέμβριο καὶ τὸν Ὀ-

κτώβριο, με' τὴν οἰκογένειά του, στὸ κτήμα του στὴς Ρόες. Θὰ μπορέσῃ ἔτσι νὰ ζῆσῃ δυὸ ὀλόκληρους μῆνες μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἰουλιέττα; Ὁχι. Αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατό. Γυρεῖται ἕνα καταφύγιο γιὰ τὴν ἐρωμένη του ἐκεῖ κοντὰ καὶ τὸ βρίσκει στὸ χωριουδάκι τοῦ Μέτζ.

Ἔτσι ἡ Ἰουλιέττα νοικιάζει ἕνα δωμάτιο στὸ σπίτι τῶν Λαμπυσιέρ. Τὸ Μέτζ εἶναι μιὰ λευγα μακριὰ ἀπὸ τὸ Ρόες. Κάθε μέρα τὴν ἴδια ὥρα ὁ Βίκτωρ καὶ ἡ Ἰουλιέττα θὰ συναντηθοῦν στὸ δάσος καὶ θὰ πέσουν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

Τὸ φθινόπωρο γελοῦσε. Στὴν πεδιά-



Ὁ Οὐγκῶ καὶ ἡ Ἰουλιέττα.

Ἰδα ἔσκυβαν. Ἀπὸ τοὺς λόφους τὰ δάση, ποὺ μόλις [κιτρινίζαν.

Ὁ οὐρανὸς χρυσαίει.

—

Τρέχει τῶρα ἡ Ἰουλιέττα καὶ τὰ παπούτσιά της εἶναι κάτασπρα ἀπὸ τὴ σκόνη τοῦ δρόμου. Ἦξερε πὼς πῆγαινε πρὸς κωρὶς ἀπὸ τὴν συνθησμένη ὠρα, μὰ ὡς τόσο βιαζότανε νὰ φθάσῃ πρὸς κωρὶς. Ἐκλείσει τὴν ὀμπρέλλα της, γιὰ νὰ τρέχῃ εὐκολώτερα. Ἐξαφνα σταματᾷ καὶ βγάζει μιὰ φωνὴ. Ἀπὸ μακριὰ τῆς ἀπαντᾷ μιὰ φωνὴ ἀνδρική. Τότε τρέχει πρὸς γρήγορα ἀκόμη.

Ανοίγει τα κλαδιά και μπροστά της φαίνεται ο Βίκτωρ. Κι' εκείνος είχε έρθει πιά νωρίς.

— 'Ιουλιέττα! 'Ιουλιέττα!

— Βίκτωρ!

Την άλλη μέρα ο Βίκτωρ και η 'Ιουλιέττα ξανασηκώνονται και θα συναντηθούν πολλές άλλες ακόμη μέρες, γιατί ο ούρανός είναι έπιεικής γι' αυτούς κι' η καλοκαιρία θα βασιλεύει άρκετά.

Μά φτάνει ο 'Οκτώβρης, Γυρνούν στο Παρίσι. 'Εκείνη στην σοφίτα της, ο άλλος το σπίτι του στην Πλάς Ρουαγιάλ.

Τόν Σεπτέμβριο του 1835, ακριβώς όπως και τον προηγούμενο χρόνο η 'Ιουλιέττα ξαναγυρίζει πάλι στο Μπέρζ στο σπίτι των Λαμπουσιέρ κι' ο ποιητής φιλοξενητά ξανά στο κτήμα του Μπερτέν. Και τ'ο ειδύλλιο του δάσους ένα πραγματικό ειδύλλιο του Θεοκρίτου ξαναρχίζει.

Μά το χρόνο αυτόν ο καιρός δεν τους ευνόει, τις ώραιες φθινοπωριάτικες μέρες διακόπτουν μέρες βροχερές. Αυτό όμως δεν εμποδίζει τους δυο έρωτευμένους να συναντιώνται τακτικά, στο αγαπημένο τους δάσος, κάτω από τ'α φύλλα της καστανιάς.

Στις 24 'Οκτωβρίου, μόλις γυρίζει στο Μπέρζ από μια τέτοια συνάντηση, η 'Ιουλιέττα γράφει στον αγαπημένο της:

«Δεν θα χάριζα την ημέραν αυτήν και μάλιστα τη στιγμή, που έτρεμα από το κρύο άπ'άνω στα γονάτα σου για την πιά όμορφη και πιά λαμπερή ημέρα του καλοκαιριού... Σ' έλη μου τη ζωή θα νοιώθω την ήδονή, που μου έδιναν οι σταγόνες της βροχής, που έπεφταν από τα μαλλιά σου στο λαιμό μου... Μα είπες πώς σου αποκάλυψα τον 'Ερωτα. 'Εσύ μου φάνέρωσες τη Φύση και ανάμεσά της το μεγαλείο και την αγάθτητα του Θεού...»

1836—1837. Δυο ακόμη χρόνια γεμάτα μουσικές χαρές για τους δυο έραστές. 'Αλλά δυο χρόνια γεμάτα αγωνίες και απογοητεύσεις για τον ποιητή. Δεν ξαναγύρισαν στην πεδιάδα του Μπιέβρ, Πήγαν στη Βρεττανή, γρήγορα όμως ξαναγυρνούν στο Παρίσι. 'Ο Ουγκώ δημοσιεύει τις «'Ερωτικές φωνές» έχει όμως δυο αποτυχίες στην 'Ακαδημία. 'Αρχίζουν να τον επικρίνουν, να τον κοροϊδεύουν άκόμη: «'Ο κ. Ουγκώ — γράφει ένας κριτικός — πήρε το ψεύτικο για σπουδαίο, το παιδαριώδες για άπλο, το τετριμμένο για άληθινό». Κι' ένας άλλος προσθέτει: «'Εφθασε η ώρα του ξεπεσιμού».

Ο ποιητής ξέρει πόσο είναι άδικες οι επικρίσεις αυτές, μά υποφέρει πολύ. Για πρώτη φορά αισθάνεται την ανάγκη της έρημιάς και στις 14 'Οκτωβρίου 1837 φεύγει όλομόναχος, για τ'ο Ρός. Πηγαίνει στο δάσος, όπου καθότανε με την 'Ιουλιέττα. Φθάνει στο Μπέρζ. Περνά το σπίτι που έμενε η αγαπημένη του. Ξαναγυρίζει από τ'ο δάσος, Ολιβερό προσκύνημα και γράφει:

«'Εδώ τ'ο δάσος χάθηκε κι' εκεί έχει φουντώσει.

Μά απ' τη δική μας τη χαρα τίποτε

Πιά δεν ζή. Και στάχτες, που τις έβουσε και τις έχει παγώσει

'Ο μέρας, οι ένθymiες έχουν σκορπίσει.

Ως τ'ο βράδυ πλανιέται και τέλος

ΗΤΑΝ ΛΟΙΠΟΝ „ΚΑΤΙ“ ΚΙ' ΑΥΤΟΣ!

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

μέσα του ο φόβος για την αυτοσυντήρηση.

—Που θές λοιπόν να καταλήξεις; ψιθύρισε προσπαθώντας να κινή τη φωνή του σταθερή.

Κι' ο Γιάννης συνέχισε: «Πολλές φορές είχε ρωτήσει κι' αυτός τον έαυτό του. Που ήθελε να καταλήξει; Κι' εκείνος αρνιότανε πάντα να του δώσει μια πραγματική συμβουλή. 'Ητανε πάντα άβουλος, άδύνατος, χωρίς καμιά θέληση και καμιά αυτοπεποίθηση ο 'Εαυτός του. Μά τώρα όχι πιά. Τ'ο μυστήριο που κρυβότανε μέσα του, καθάρισε. Τ'ο πρόβλημα τ'ο έλυσε μονάχος του. Δε θα σκότωνε κανένα, ούτε θα φύτνε στο κεφάλι του μια σφαίρα. Ούτε θα φευγε. Θα ζούσε κεί κοντά τους, μαζί τους, την ίδια έλευσινή ζωή που όσο πηγαινε θα χειροτέρευε. Τ'ο είχε πάρει άπόφαση! 'Εσταν αυτός ο γελοίος, ο τιποτένιος, ο έξευτελιμένος, ο άτιμος. Ναί. 'Αλλά θα μοιραζότανε με τ'ο «θριαμβευτή» τη γυναίκα που 'Εκείνος αγαπούσε, θάνοιωθε τη χαρά την άφθαστη να εκδικείται με τ'ο να τη σφιγγη στην άγκαλιά του, με τ'ο να την έχη τ'ο νύχτα στο κρεβάτι του. Θα πής, αυτός ήταν ο νόμιμος σύζυγος κι' ο άλλος ήταν ο 'Εραστής. Δε θα αρύεσαι. Κουβέντες του άέρα. Αυτά τ'α «σύζυγος» και τ'α «έραστής», ήταν για τους άλλους, τους ξένους, που κι' αυτοί τ'α ψυχολογάνε και τ'α κοσκινίζουνε μονάχα σαν δεν πρόκειται για τ'ον έαυτό τους. 'Η πραγματικότητα ήταν πολύ άπλη: Δυο άντρες και μια γυναίκα...

—'Ο Τάσος άκούωε κανίζοντας χωρίς να λέη λέξη.

Κι' όταν ο άλλος τέλειωσε πιά και περίμενε μια άπάντηση, μια έκρηξη, μια άπειλή, κάτι ό,τι δήποτε τέλος πάντων, ο άλλος έβγαλε τ'ο πακέτο του και τ'ο πρόσφερε τσιγάρο, ψύχραμα, μ' άργες και ήσυχες κινήσεις.

—Λοιπόν; ρώτησε ο Γιάννης μη μπορώντας να συγκρατήσει την καταπληξη του.

—'Ο Τάσος, μιλά. Ούτε λέξη. —Δεν έχεις να μου πής τίποτα; Τώρα ο τόνος της φωνής του ήταν αλλοιώτικος, σαν ίκεσία ήτημένον και σ'α θρασυδειλη άπειλή. 'Ο Τάσος άναψε ένα σπύρο και τούδωσε ν' άνάψη. 'Ετσι θρήκε την εύκαι-

κατεβαίνει η νύχτα με τ'ον άρμονικό θόρυβο που κάνουν μακρυά.

Τα κάρρα, που άγκαγοούν γυρίζοντας τ'ο βράδυ. 'Ο Ουγκώ γυρίζει στο Παρίσι. Κλεινεται στο γραφείο του από όπου δεν βλέπει παρά τ'α κεραιμιά και τις προσόψεις των κτιρίων της Πλάς Ρουαγιάλ και γράφει, 'Από την ψυχή του άνάβλυσσε τότε ένα από τ'α ωραιότερα ποιήματα, που έγράφτηκαν και στις 24 'Οκτωβρίου ο ποιητής φθάνει στο σπίτι της όδο Παραδείσου και καταθέτει στα πόδια της 'Ιουλιέττας τ'α χειρόγραφα. 'Εκείνη τ'α ανοίγει και διαβάσει σιγά-σιγά τ'ο ποίημα. Και τ'α δάκρυα κυλούν από τ'α μάτια της.

.....

κατεβαίνει η νύχτα με τ'ον άρμονικό θόρυβο που κάνουν μακρυά.

Τα κάρρα, που άγκαγοούν γυρίζοντας τ'ο βράδυ. 'Ο Ουγκώ γυρίζει στο Παρίσι. Κλεινεται στο γραφείο του από όπου δεν βλέπει παρά τ'α κεραιμιά και τις προσόψεις των κτιρίων της Πλάς Ρουαγιάλ και γράφει, 'Από την ψυχή του άνάβλυσσε τότε ένα από τ'α ωραιότερα ποιήματα, που έγράφτηκαν και στις 24 'Οκτωβρίου ο ποιητής φθάνει στο σπίτι της όδο Παραδείσου και καταθέτει στα πόδια της 'Ιουλιέττας τ'α χειρόγραφα. 'Εκείνη τ'α ανοίγει και διαβάσει σιγά-σιγά τ'ο ποίημα. Και τ'α δάκρυα κυλούν από τ'α μάτια της.

.....

κατεβαίνει η νύχτα με τ'ον άρμονικό θόρυβο που κάνουν μακρυά.

Τα κάρρα, που άγκαγοούν γυρίζοντας τ'ο βράδυ. 'Ο Ουγκώ γυρίζει στο Παρίσι. Κλεινεται στο γραφείο του από όπου δεν βλέπει παρά τ'α κεραιμιά και τις προσόψεις των κτιρίων της Πλάς Ρουαγιάλ και γράφει, 'Από την ψυχή του άνάβλυσσε τότε ένα από τ'α ωραιότερα ποιήματα, που έγράφτηκαν και στις 24 'Οκτωβρίου ο ποιητής φθάνει στο σπίτι της όδο Παραδείσου και καταθέτει στα πόδια της 'Ιουλιέττας τ'α χειρόγραφα. 'Εκείνη τ'α ανοίγει και διαβάσει σιγά-σιγά τ'ο ποίημα. Και τ'α δάκρυα κυλούν από τ'α μάτια της.

.....

ρία να δη τ'ο πρόσωπό του. 'Ηταν αλλοιωμένο, γερασμένο, φρικτό... Τη στιγμή εκείνη ένοιωσε ένα περίεργο αίσθημα, κάτι σαν όικτο και φόβο μαζί. Ναί, τ'ον φοβόταν. Τούχε τ'αράξει ο άνθρωπος αυτός τ'ον ψυχικό του κόσμο. Τούχε ανοίξει πληγές που δε θάκλειναν ποτέ. Τ'α ώμά του λόγια που ζωγράφιζαν σωστή την άλήθεια, τούφερναν ένα ρίγος φρίκης. Κι' έτρεψε ο «δυνατός» μπρός στην άλήθεια.

—Τί περίεργος τύπος που είσαι... έιπε.

—'Ο Γιάννης έμεινε άκίνητος, σαν κερφωμένος στο κενό. Περίεργος τύπος!..

Αυτό λοιπόν θρήκε να τ'ο πη ;.. Για, να τ'ο σκεφτή καλύτερα... Ναί, βέβαια, είχε δικη. 'Ηταν πραγματικά ένας περίεργος τύπος. 'Ηταν λοιπόν κάτι κι' αυτός! 'Ηταν κάτι κι' όχι τίποτα! Αισθάνθηκε μια περίεργη άνακούφιση κι' άνάνησε βεβαία.

—Λοιπόν, τί θα γίνη; Θα πάμε στο σινεμά;

—'Η Πιπίτσα έρχότανε μιλώντας. —'Οι γέροι μου πάνε να κοιμηθούν, πρόσθεσε όταν είχε φτάση πιά στο μπαλκόνι.

—'Ο Τάσος σηκώθηκε πρώτος.

—Ναί, θα πάμε, βέβαια, άπάντησε με τ'ο συνηθισμένο τόνο της φωνής του.

—Μά τί κάνεις έδώ τόση ώρα μόνοι σας; ρώτησ' άξαφνα η Πιπίτσα.

—'Ο Γιάννης κάτι μούλεγε, διάστικε ν' άπάντηση πάλι ο Τάσος. Κι' άφαιρέθηκαμε σιγά-σιγά με μια ίστορία..

Στ'ο μεταξύ είχαν μπη μέσα πιά. 'Ο Γιάννης άναψε τ'ο φως.

—'Απόψε είσαι τρέλλα! έιπε στη γυναίκα του καθώς την είδε ντυμένη και μακιγιαρισμένη.

Κι' έξαφνα, τη ζύγωσε, την πήρε στην άγκαλιά του, κι' έκει, μπροστά στον 'Αλλο, τής έδωσ' ένα φιλι θερμό, παράφορο γεμάτο πόθο κι' ήδονή, λίγο θάνασσο κι' άγριο! 'Ηταν η πρώτη φορά που ο Τάσος αισθάνθηκε τ'ον 'Εαυτό του μειωμένο, ταπεινωμένο, και τ'ο δάγκωμα της ζήλειας να τ'ον πονέ φρικτά, άβάσταχτα.

—'Ο Γιάννης άφησε τη γυναίκα του άπότομα, σπρώχνοντας την με περιφρόνηση, σχεδόν χυδαία.

—Φίλα τη λοιπόν, κι' έσύ! Τι κάθεται; τού έιπε πρόστυχα.

—'Ο Τάσος τ'ον κύτταξε χωρίς να μπορεί να πη λέξη. Κι' 'Εκείνος έέσπασε σ' ένα γέλιο φρικτό.

—Δεν τη φίλας ;.. Γιατί ;.. Μήπως δεν τ'ο θρίσκεις σωστό; 'Η δεν συμβιβάζεται με τ'ους κανόνες της άλλης συμπεριφοράς ;... 'Οπως θέλεις, τέλος πάντων! Δε σε διάζω!

—'Εκανε μια μικρή παύση, κι' έξαφνα έθριξε μια ματιά στο ρολόι του τούχου.

—Πωπό! έιπε άπλά. 'Αργήσαμε! Θα χάσουμε τ'ο «ζουρνάλ». Και έγνηκε πρώτος απ' τ'ο δωμάτιο στ'ο χώλλ σφυρίζοντας:

Je me suis dans tes bras si petite...

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΔΗΣ

'Η διπλή διάρρηξις

Ένα αστυνομικό διήγημα του Γκράνβιλ Γιόρκ

Τ'ο κτήμα τ'ο Χίλμπρου βρισκόταν χαμένο πίσω από άτέλειωτες και πυκνές σειρές κυπαρισσιών κοντά στ'ο δημόσιο δρόμο που οδηγούσε στην έξοχη τ'ο Μέλντοκ κοντά στ'ο Λονδίνο.

Ξαφνικά οι φάροι ενός αυτοκινήτου πρόβαλαν στη στροφή τ'ο δρόμου ύστερα όμως έσβυσαν άπότομα και σ'ε λίγο μια μυστηριώδης λιμουζίνα πλυσίαζε και σταματούσε λίγο πιά μακρυά απ' την είσοδο της μοναχικής βίλλας.

—'Ο Χέρμαν 'Ενφιλντ πήδηξε έλαφρά απ' τ'ο αυτοκίνητό του, μερικώς ματιές γύρω του για να βεβαιωθεί ό,τι κανείς δεν τ'ον παρακολουθεί και χάρηκε μέσα σ'α φηλά δέντρα.

—'Η νύχτα ήταν θεοσκότεινη κι' ούτε φύλλο δεν κουνούσε. Τ'α βήματά του άκούγοντουσαν καθαρότατα μέσα στην άπόλυτη ήσυχία που βασιλευε. 'Όταν έφθασε μπροστά στην πόρτα, έβαλε μια μαύρη μάσκα, σήκωσε τ'ο γι-ακά τ'ο σμόκιν του και βύθισε τ'ο χέρι του στην τσέπη του από όπου έβγαλε ένα μικρό γυαλιστερό περιστρόφο. Ξανάθριξε μια προσεκτική ματιά γύρω του και άφοι έπέσθηκε ό,τι κανείς δεν τ'ον παρακολουθεί άνοιξε την πόρτα της βίλλας μ' ένα άντικλειδί.

—'Η κλειδαριά έθριξε, άλλ' αυτό δεν τ'ον άνησούχησε πολύ γιατί ήξερε ό,τι τ'ο προσωπικό τ'ο κτήματος έλειπε στ'ο πανηγύρι που γινόταν σ' ένα κοντινό χωριό.

—'Ο μόνος που ήταν μέσα εκείνη τη στιγμή, όπως υπέθετε, θάταν ο οικοδεσπότης.

—'Εβγαλε μια ηλεκτρική λάμπα απ' τη τσέπη του κι' άφοι έκλεισε με μεγάλη προσοχή την έξώπορτα προχώρησε στ'ο έσωτερικό τ'ο σπιτιού. Πέρασε ένα μεγάλο διάδρομο στην άκρη τ'ο δόλοιο ήταν μια όρθανοιχτή τζαμπορτα. Τη διέσχισε, και τ'ο δωμάτιο που φαινόταν σαν τραπεζαρία, και έφθασε μπρός σ'ε μια άλλη κλειστή έύλινη πόρτα. Την άνοιξε με προσοχή και ο φατεινός κύκλος της λάμπας του, τού άπεκάλυψε ένα νέο μικρό διάδρομο στ'ο βάθος τ'ο δόλοιο ή φωτισμένη κλειδαρότρυπα ενός δωματίου τ'ον προειδοποίησε ό,τι, άσφαλώς, κάποιος θα ήταν μέσα. Κατ'α πάσαν πιθανότητα, εκεί θα βρισκόταν τ'ο γραφείο με τ'ο χρηματοκιβώτιο τ'ο Σέντρικ Μπλέκ.

—'Ο 'Ενφιλντ χτύπησε δυο τρεις φορές διακριτικά στην είσοδο. Ένα άδύνατο «έμπράς» τού άπίντησε. Γύρισε τ'ο πόμοιο και μπήκε με τ'ο γι-ακά πάντα άνεβασμένο ως τ' αυτιά, τ'η μάσκα στ'ο πρόσωπο και τ'ο πιστόλι στ'ο χέρι.

—'Ο άνθρωπος που ήταν σκυμμένος πάνω στ'ο γραφείο γύρισε έκπληκτος. Μόλις άντίκρουσε τ'ον άγνωστο έπεχείρησε να σηκωθεί αλλά τ'ο περιστρόφο που ήταν προτεταμένο πρós

τ'ο μέρος του τ'ον έκαμε να αλλάξη γνώμη.

—'Ο 'Ενφιλντ χαμογέλασε: — Στ'η θέση σας, έιπε, δεν θα έπιχειρούσα ούτε την παραμικρότερη κίνηση. Είναι μια φιλική συμβουλή τ'ου σ'ας δίνα, 'Αλλοιώς θ' άναβέσω στ'ο περιστρόφο μου να σ'ας δώση την κατάλληλη άπάντηση. Τ'ο μόνο που σ'ας παρακαλώ είναι να σηκώσετε δυο τ'ο δυνατόν ψηλότερα τ'α χέρια σας και να τ'α κατεβάσετε όταν σ'ας διατάξω, διατάξω.

—'Ο άλλος συνεμορφώθη.

— Τ'ο χρηματοκιβώτιό σας, έξηκο-



—Τ'ο μυστικό, και δεν έχω καιρό για χάσιμο!

λούθησε ο 'Ενφιλντ, μ' ενδιαφέρει έξαιρετικά. Θα είχατε την καλωσύνη να μου υποδείξετε πώς άνοιγει. Νομίζω ό,τι μου διαφεύγει έντελώς αυτή τη στιγμή ο τρόπος με τ'ον όποιον μπορεί να μω στ'ον σιδερένιο αυτόν παράδεισο.

—Να πάτε στ'ο διάολο, φώναξε ο συνομιλητής τ'ο Χέρμαν.

—Κάπου σας έχω δη πρόσθεσε, μά δε θυμάμαι ποδ.

—Πουθενά δε συναντηθήκαμε μένετε ήσυχος. Θα μου άποκαλύψετε τ'ο μηχανισμό τ'ο χρηματοκιβωτίου;

—'Ασφαλώς, όχι.

—Προσέξτε και θα σ'ας βγίη τ'ε κακό, ενώ κατά βάθος δεν είμαι κακός άνθρωπος.

—'Ο 'Ενφιλντ πλυσίασε και άκούμπησε την κνήμη τ'ου περιστρόφου τ'ου στ'ο στήθος τ'ο Μπλέκ. 'Η φωνή τ'ου πήρε τόνο άπειλητικό.

— Τ'ο μυστικό, Μπλέκ, και δεν έχω καιρό για χάσιμο.

— Δέν μου άφήνετε καλύτερα τ'η διεύθυνσή σας, να σ'ας γράψω;

— Μπλέκ, σου έπαναλαμβάνω για τελευταία φορά, δεν έχω καιρό για χάσιμο. 'Η ώρα περνά θά με ύπακούσης θέλοντας και μη.

—'Ο άλλος δεν άπίντησε. —'Απότομα τότε ο 'Ενφιλντ άρμωσε έπάνω στ'ο συνομιλητή τ'ου και με

καταπληκτική ταχύτητα τ'ον έδεσε στ'ο κάθισμά του.

— Καί τώρα, έξηκολούθησε ο 'Ενφιλντ, παρακολούθησε με καλά.

— Μ' ένα περίεργο μειδίαμα σ'α χέλι, ο 'Ενφιλντ έσκυψε πρós τ'ο γραφείο, πάτησε ένα κουμπι τ'ου βρισκόταν κάτω απ' τ'ο τραπέζι κι' άμέσως ένα άόρατο, ως εκείνη τη στιγμή, συρτάρι άνοιξε άπότομα.

— 'Ιδού τ'ο μυστικό σου Μπλέκ. Κύτταξε τί βρήκα μέρ' στ'ο συρτάρι: Ένα σημείωμα με την έξήγηση τ'ου μηχανισμού τ'ο χρηματοκιβωτίου σου. Παρακολούθησε, τώρα, προσεκτικά την τελευταία σκηνή της ζωής σου.

—'Ο 'Ενφιλντ πλυσίασε τ'ο χρηματοκιβώτιο και άκολουθώντας τις οδηγίες τ'ου σημείωματος τ'ο παραβίασε με μεγάλη ευχέρεια. 'Απλωσε τ'ο χέρι τ'ου και πήρε ένα σακκούλακι γεμάτο σπάνια πετράδια.

—'Ο 'Ενφιλντ γύρισε άπότομα πρós τ'ο μέρος τ'ου Μπλέκ και δείχνοντάς τ'ο τ'ο θησαυρό που κρατούσε σ'α χέρια τ'ου.

— Ξέρεις πολύ καλά άθλιε τ'οράνε για πιά λόγο βρίσκομαι έδώ. Για να εκδικήσω τ'ον άδελφό μου. 'Εσύ τ'ου πήρες αυτά τ'α πετράδια για ένα κομμάτι ψωμί κι' ύστερα τ'ον άφησες να πεθάνη μέσα στη δυστυχία. 'Ηρθε η στιγμή να πληρώσης Μπλέκ. Θα πεθάνης..

—'Ο Μπλέκ έγινε άσπρος σαν τ'ο κερί.

—'Ησυχάστε σεβαστέ μου κύριε Μπλέκ, άκούστηκε να ληξαι φωνή η φωνή τ'ου 'Ενφιλντ, ενώ ταυτοχρόνως έβγαζε τ'η μάσκα τ'ου και έλευθέρωνε τ'ον Μπλέκ από τ'α δεσμά τ'ου.

—'Ο Μπλέκ έμεινε κατάπληκτος.

—'Ο Χέρμαν 'Ενφιλντ ψιθύρισε καταπληκτος άτός. 'Ο ήθοποιός!

— Θα σ'ας έξηγήσω τί συμβαίνει, άφοι σ'ας ζήτησα συγγνώμη για την πρόστυχη διαγωγή μου. Έμαθα ό,τι θ' αναλάβετε τ'ο γυρισμό μιας άστυνομικής τανίας στην 'Αμερική. Καί επειδή θέλω πολύ να λάβω μέρος σ' αυτό τ'ο φιλμ άπεφάσισα να σκηνοθετήσω σ'α τ'η κλοπή για να πεισθήτε για τ'η αξία μου. Τώρα μπορώ να έλπιώ.

—'Ασφαλώς, ψιθύρισε ο Μπλέκ.

— Σ'ας έπιστρέφω τ'α πολύτιμα πετράδια σας και φεύγω.

—'Ο άλλος άνέπνευσε.

— Στ'η αρχή τ'ον πήρα για τρελό. 'Αλλ' εύτυχώς η λύσις της ύποθέσεως ήταν ευχάριστη. 'Αν δεν έρχόταν αυτός, ποτέ δε θα μπορούσα μόνος να βρω τ'ο μυστικό τ'ου χρηματοκιβωτίου. 'Ας είναι, η σημερινή μέρα δεν πήγε χαμένη, έκανα μια άνέλπιστη δουλειά. Φοιτάζομαι τ'α μυστρα που θα κινή ο φουκαράς ο Μπλέκ όταν έρθη απ' τ'ο ταξίδι και δη άδεια τ'ην κάσση τ'ου.

— Καί ο άληθινός λαποδότης, κλεινοντας προσεκτικά τ'ην έξώπορτα έγινε λαγός.

Γ. ΓΙΟΡΚ

Μπέλλα Γκούνες

Το τέρας με την άγγελική μορφή

Η ειδησις της προσεχούς έκτε-
λέσεως στην ηλεκτρική καρέ-
λα της 'Αμερικανίδος φαρ-
μακευτριάς, 'Αννας Χάν, την
οποία παρουσιάζουν ως ένα από τους
πιο εγκληματικούς θηλυκούς τύπους
του αιώνας μας, μάς φέρνει στην μνή-
μη μίαν αντίπαλόν της, στο ρεκόρ
των δολοφονιών, αντίπαλον, που την
είχε ξεπεράσει μάλιστα πολύ εις την
αγριότητα και τον αριθμόν των θυμά-
των της. Αυτήν δεν πρόφθασε να την
τιμωρήσει η ανθρώπινη δικαιοσύνη,
την τιμώρησε, όμως, φριχτά η θεία.
Πρόκειται για την Μπέλλα Γκού-
νες, που «έδρασε» και πέθανε έδω
και τρία χρόνια.

Η Μπέλλα Γκούνες, που σκότωσε,
ούτε λίγους ούτε πολλούς, τριάντα
άνθρώπους, θυμίζει δε η δράσις του
ιδιαιτέρως τον Λαντρώ, τοδ οποίου
είχε εφαρμόσει τας μεθόδους. Δηλα-
δή, για να είμεθα ακριβέστεροι, ο
δολοφόνος του Γκαμπά είξε μιμηθεί
τις δικές της μεθόδους. Θυμίζει επί-
σης και τον δολοφόνο του Σαιν
Κλό, όπως θα δούμε παρακάτω.

Νορβηγικής καταγωγής η Μπέ-
λλα Ζέσερ, όπως ήταν το οικογενει-
ακό της όνομα, είχε φύγει από την
πατρίδα της παιδί ακόμη έννεα έ-
των, με την οικογένειά της. Ο πα-
τέρας της, που είχε σταν τόπο του
ένα μικρό μαγαζάκι, κατεστράφη
και πήγε με την οικογένειά του
στον Νέον Κόμο, κατά τα 1869 ζη-
τώντας τύχη.

Στην 'Αμερική ο γέρο Ζέσερ τα
κατάφερε τωόντι καλά και μέσα σε
λίγα χρόνια κατώρθωσε να κερδίξη
άρκετά και να εξασφαλίση στην οι-
κογένειά του κάθε δυνατή άνεση.

Έν τω μεταξύ η Μπέλλα μεγαλώ-
σε. Ο πατέρας της την σπούδασε με
έπιμέλεια, την έμαθε να μιλή και να
γράφη τέσσερις γλώσσες. Η νέα, ό-
μως, έχει ιδιαίτερη επίδοση στα
σπόρ, επίσης αγαπά την μουσική.

Σε ηλικία 18 χρονών είναι ένα ώ-
ραίο και γερό κορίτσι. Είναι πολύ
ψηλή, 1.76 μ. και ζυγίζει 85 κιλά.
Αυτό έννοστοις δεν της χαλά την
χάρη της. Κολυμβά, πηγαίνει ιππα-
σία, χορεύει, φλερτάρει.

Την εποχήν όμως εκείνη οί δου-
λειές του πατέρα της δεν πηγαίνουν
και πολύ καλά και αποφασίζει αυ-
τός να την παντρεύη.

Πραγματικά, στα 1887 η Μπέλλα
παντρεύεται έναν Νορβηγό μετανά-
στη, τον Σόρενσον, που ήταν από
καλή οικογένεια. Την επομένη του
γάμου των ο Σόρενσον, άνθρωπος
πρακτικός, κάνει μιά σπουδαία ά-
σφάλεια ζωής. Το ζεύγος περνά βίο
άγαπημένο και αρμονικό. Ο ένας
λατρεύει τον άλλον. Η εύτυχια, ό-
μως, αυτή δεν βαστάζε πολύ. Μετά
δύο χρόνια ο Μάξ Σόρενσον πεθαίνει.
Είχε προσβληθή από μιά παράξενη
άρρώστια, που κανένας γιατρός
δεν μπορούσε να την καταλάβη. Έ-
πι έξη εβδομάδες έλυανε σιγά-σιγά
σαν το κερί. Στο τέλος πέθανε.

Η δυστυχισμένη χήρα είναι άπα-
ρηγόρητη. Δεν είναι, όμως, μόνον

αυτή η καταστροφή της. 'Υστερα ά-
πό λίγους μήνες το ωραίο σπιτάκι,
που της είχε χτίσει ο άντρας της,
καίεται και όλα τα έπιπλα της μαζί.
Ευτυχώς όμως ήταν κι' αυτό άσφα-
λισμένο και πολύ καλά μάλιστα. Έ-
ται μέσα σ' ένα χρόνο ή Μπέλλα είσ-
πράττει από την ασφάλεια ζωής του
συζύγου της κι' από την ασφάλεια
πυρκαϊγής το στοργικό ποσόν των
4.000 χρυσών λιρών, ποσόν άρ-
κετά σημαντικό για την εποχήν έ-
κείνη.

Με τα λεπτά αυτά ή Μπέλλα άνοι-
γει ένα κατάστημα ειδών νεωτερι-
σμού, επειδή δε φοβείται μήπως το
κακό τριτώσει, ασφαλίζει το κατά-

διά, για τα όποια θα διατηρήση μέ-
χρι της τελευταίας πούης της την
τυφή αγάπη, που αισθάνεται ή τί-
γρις για τα νεογνά της.

Δέν περνούν πολλά χρόνια κι' ο
Λόρυ Γκούνες βρίσκει τραγικό, όσο
και ύποπτο θάνατο. Μιά μέρα χτυπά
έπάνω σ' ένα σανίδι και με το
σκουτούφλημα αυτό, το σανίδι πα-
ρασύρει ένα τοσκούρι, που ήταν κρε-
μασμένο στον τοίχο. Άνοιγει το κε-
φάλι του Γκούνες και ο δυστυχισμέ-
νος μένει νεκρός στον τόπο.

Η Μπέλλα κλαίει πάλι άπαρηγό-
ρητη.

Ο Γκούνες δεν ήταν άσφαλισμένος
δύο μήνες, όμως, πριν πεθάνη, είχε
κάνει διαθήκη κι' άφηνε γενικό κλη-
ρονόμο του την γυναίκα του. Της ά-
φήνει σχεδόν ένα εκατομμύριο.

Η Μπέλλα Γκούνες μένει τώρα
στο κτήμα της. Δεν έχει καμιά ό-
ρεξη να παντρευτή και για τρίτη φο-
ρά, αυτό, όμως, δεν σημαίνει πως
θα άρηθη και τις έρωτικές άπολαύ-
σεις. Συχνά δημοσιεύει στις έφημε-
ριδες την έξιξη άγγελία:

«Πλούσια και νέα χήρα, ιδιοκτή-
τρια άγροτικής επαύλειος, έπιθυμεί
να γνωρισθί με κύριον ύγιη, κάτο-
χον άναλόγου περιουσίας για πιθανόν
συνοικέσιον».

Στην άγγελίαν αυτήν άπαντούν
πολλοί. Η Μπέλλα Γκούνες έχει
τρομερή Ικανότητα στο να διαλέγη
τά θύματά της και το δράμα έξελίσ-
σεται πάντοτε με τον αυτό ρυθμό.

Ο «κύριος» που θα διαλέξη άνάμε-
σα από την άλληλογραφία προσκα-
λείται στο κτήμα. Τοδ γίνεται θαυ-
μασία ύποδοχή. Έπακολουθούν χά-
δια, που τον μεθούν. Με διάφορους
τρόπους ή Μπέλλα τον κάνει να κα-
ταλάβη ότι πρέπει να φέρη ένα σο-
βαρό ποσόν και να το καταθέσει έπ'
όνόματί της.

Την ήμέρα, που ο δυστυχισμένος
θα φθάση με τα χρήματα έπάνω του
ή τύχη του έχει κριθί. Την νύχτα έ-
νδ κοιμάται ή Μπέλλα θά τον πνίξη
με τα χέρια της και πριν ζημερώση
θα τον θάψη μόνη της στον κήπο.

Η φρικτή αυτή Ιστορία θα έπανα-
ληφθί έπι δώδεκα δόκιπλα χρόνια
τριάντα ή τριάντα δυο φορές. Και
κανείς δεν θα συγκινηθί. Κανείς δεν
θα διερωτηθί τί γίνονται τόσοι νέοι
πλούσιοι που γάνονται ξαφνικά. Κα-
νείς δεν θα παρατηρήση πως ο κή-
πος της Μπέλλας είναι άνασκαμμέ-
νος περισσότερο από ένα νεκροτα-
φείο. Κανείς δεν θα την πιάση την
ώρα, που θάβει τα θύματά της. Το
πράγμα φαίνεται άπίστευτο και ό-
μως έτσι συνέβη. Έως στα 1908 ή
φρικτή μέγαιρα μπορεί και συνεχί-
ζει ήσυχη το άπαισιο έργο της. Και
ποίος ξέρει πόσους θα εξαπέστειλεν
άκόμη άν δεν την πάθαινε επί τέ-
λους.

Την νύχτα της 30 Μαΐου 1908 πιά-
νει φωτιά στο σπίτι της και καίγεται.
Η Μπέλλα και τα τρία παιδιά της
βρίσκουν φρικτό θάνατο. Και τότες
μόνον από κάτι σημειώσεις της άνα-
καλύπτονται τα τρομερά εγκλήματά
της.



Σε ηλικία 8 ετών ή κοπέλλα είναι
ένα ωραίο και γερό κορίτσι.

στημά της και μάλιστα για ένα με-
γάλο ποσό. Είχεν, όπως άπεδείχθη,
δίκην να λάβη τα μέτρα της αυτά,
γιατί στα 1894 μέσα σε λίγες ώρες
το κατάστημα Σόρενσον έγινε παρα-
νόλωμα του πυρός.

Στάθηκε αδύνατο να βρεθί πός
είχε πιάσει ή φωτιά.

Οί ασφαλιστικές 'Εταιρίες έντού-
τοις άρχισαν πιά να άνησυχούν και
στο τέλος κατήγγειλαν την Μπέλλα,
ότι αυτή έκαψε το κατάστημα.

Γίνονται άνακρίσεις, οί όποιες, ό-
μως, δεν φέρνουν τίποτε εις φώς.
Η τρομερή γυναίκα άπαλλάσσε-
ται πάσης κατηγορίας και κατοπίν
αυτού οί 'Εταιρίες άναγκάζονται να
της πληρώσουν τα ασφάλιστρα. Για
τρίτη φορά.

Όπως είναι φανερό την γλύτωσε
φθηνά. Αυτό, όμως, της γίνεται μά-
θημα και καταλαβαίνει πως δεν μπο-
ρεί να έχη και για τετάρτη φορά δο-
σοληψίες με τις 'Ασφαλιστικές 'Εται-
ρίες. 'Αφήνει, λοιπόν, αυτή την φά-
μπρικα.

Έν τω μεταξύ στα 1895 παντρεύε-
ται για δεύτερα φορά έναν πλούσιο
γαιοκτήμονα, τον Λόρυ Γκούνες, ο
όποιος την έρωτεύεται τρελλά. Από
τον γάμον αυτόν άποκτá τρία παι-

Λ. ΤΡΕΣ

Ένας πρωινός περίπατος

Διήγημα της Μόνα Αλοϊζι

Υποσχέθηκα στην Κλάρα να την
πάρουμε αύριο μαζί μας. Επι-
θυμούσε τόσο να κάνει ένα γύ-
ρο μ' άνοιχτό άμάξι.

— Μάλιστα, άποφασίσαμε ν' άγο-
ράσουμε ένα αυτοκίνητο των δύο θέσεων
για να μη έχουμε συντρόφους στα ταξί-
δια μας. Γι' αυτό το πράγμα μείναμε
κι' οί δυο σύμφωνοι. Κι' είχαμε άκομη
κι' οί δυο τη γνώμη, πως την ήμέρα που
θα συμφωνήσουμε να δεχθούμε ένα συ-
νοδό, αυτό θα σημαίνει πως δεν αγαπιό-
μαστε πιά το ίδιο.

— Δεν πρόκειται για την αγάπη μας,
καλέ μας. Πρόκειται άπλώς να εύχαρι-
στήσουμε μιά φιληνάδα μας. Έπειτα δεν
ήταν δική μου ιδέα αυτή ή έκδρομή.
Την πρότεινε ή Κλάρα και αυτή δεν έ-
κρυψε την έπιθυμία της να μάς συνο-
δεύση.

— Μά πως μπορούμε να ταξιδεύουμε
τρεις με ένα άμάξι δυο θέσεων; Δεν θα
μπορώ να διευθύνω. Θα ήθελα να άνα-
βάλω αυτή την έκδρομή. Έτσι θα μεί-
νουμε πιστοί στη συμφωνία μας και στον
έρωτά μας.

— Μά εγώ ύποσχέθηκα.
— Θα έπρεπε να ύποσχεθής, ύπό τον
όρο να δεχθί κι' ο άντρας σου. Όλος ο
κόσμος δε ξέρει; πως οί νέοι σύζυγοι
δεν δέχονται τρίτα πρόσωπα στον ιδι-
αίτερό τους βίο.

— Μά τί ιδιαίτερο βίος; Ένας γύ-
ρος μ' άνοιχτό άμάξι είναι ιδιαίτερος
βίος;

— Μην είσαι άδικη Μπίτσα. 'Ιδιαίτε-
ρος βίος δεν σημαίνει να είμαστε μόνο
κλεισμένοι οί δυο σ' ένα δωμάτιο.

— Μά εγώ ύποσχέθηκα και δεν θέλω
να κάνω άσχημη φιγούρα.

— Δεν πρόκειται για την άσχημη φι-
γούρα, άλλα θέλεις να δείξης στην φι-
ληνάδα σου πως το άμάξι μας είναι θαυ-
μάσιο, πως πηγαίνει με εκατόν δέκα χι-
λιόμετρα, χωρίς να κρεπάη και πως έ-
χεις έναν άντρα χαριτωμένο κι' άφωσιω-
μένο.

— Μη λές άνοησίες.
Φύγανε την Κυριακή το πρωί. Ο
Γκουίντο διψήθηκε. Η Κλάρα καθόταν
στη μέση. Η Μπίτσα στην άλλην άκρη.
Η ήμέρα ήταν καθόρα και γεμάτη φώς.
Η Κλάρα ήταν γεμάτη εύχαρίστηση. Η
Μπίτσα φαινόταν λιγότερο εύχαριστη-
μένη από κάθε άλλη φορά. Ο Γκουίντο
διψήθηκε σαν τρελλός. Τα μαλλιά των
δύο γυναικών τα άνέμιζεν ο άέρας και
τα πρόσωπά τους είχαν παγώσει, μολο-
ντί ή ήμέρα ήταν ζεστή.

— Δεν μπορείς να πηγαίνης πιά σιγά,
φώναξε ή Μπίτσα.

— Όχι θέλω να δομαίωω τη μεγαλεί-
τερη ταχύτητα του αυτοκινήτου.

Η Μπίτσα σώπασε, μα ή Κλάρα εξα-
κολουθούσε να μιλή. Έλεγε τουτο και
κεύνο. Για την λίμνη όπου πήγαιναν, για
την χαρά να έχη κανείς ένα αυτοκίνητο,
για το θαυμασμό της με τον τρόπο, που
διηύθυνε ο Γκουίντο. Δεν φοβότανε διό-
λου άκόμη κι' άν θα περνούσανε τα εκα-
τόν δέκα.

— Προσοχή!—φώναξε ή Μπίτσα. Φθά-
σαμε τα σίδερα του τρένου.

Μόλις είχε τον καιρό να φρενάη,
μπρός στη μπάρα που κατέβαινε. Το ά-
μάξι τρανιάτρησε και το χέρι του Γκου-
ίντου

λίτο ακούμπησε στον αστράγαλο της
Κλάρας.

— Συγγνώμη—είπε και την ίδια σι-
γή γεμάτος συγκίνηση σκέφθηκε. «Νά
είναι τάχατες παγωμένα και τα πόδια
της Μπίτσας». Έπειτα ρώτησε—Φοδη-
θήκατε;

— Λίγο, άπήνησε ή Κλάρα.

— Εγώ διόλου, έκαμεν ή Μπίτσα.

Άναψε ένα σιγαρέττο, χωρίς να δώ-
ση στις κυρίες. Συγαίνονταν τις γυναι-
κες που καννίζον. Η Κλάρα άνοιξε
την τσάντα της και πήρε ένα από τα δι-
κά της σιγαρέττα. Το μάθημα αυτό δεν
του άρεσε και πέταξε το σιγαρέττο, λέ-
γοντας πως είναι καλλίτερο να μην κα-



—Μά εγώ ύποσχέθηκα, είπε ή Μπίτσα.

πνίξη κανείς το πρωί. Η Κλάρα ετρά-
βηξε ένα δυο ρουφηξίες κι' έπειτα το
πέταξε κι' αυτή, συμφωνώντας με τη
γνώμη του Γκουίντο.

Το τρένο πέρασε. Οί μπάρες σηκώ-
θηκαν. Το αυτοκίνητο ξανακίνησε. Σιω-
πή. Η Μπίτσα ήταν ψυχρότατη. Το πρό-
σωπό της είχεν άλλαξει έκφραση.

— Φρόνιμα, ψιθύρισε ή Κλάρα στο
Γκουίντο. Η Μπίτσα θα ύποφέρει ίσως.
Δέν είναι σαστό αυτό.

— Ναί, έκαμε ο Γκουίντο. Μάς βλέ-
πει στο τζάμι, που μιλούμε.

Η Κλάρα γύρισε στη Μπίτσα.
— Έλεγα στον άντρα σου, άν θα μπο-
ρούσι να έβαζε πιά ίσια το τζάμι. Έ-
τσι θα έκανε λιγότερη ψύχρα.

— Το τζάμι είναι στερεωμένο, άπή-
νησε ψυχρά ή Μπίτσα.

Φθάσαμε τέλος στη λίμνη, που ήταν
ονομαστή για τις πέτροφές της και πή-
γανε στο ξενοδοχείο, όπου έφαγαν.
Χωρίς κερύ όμως. Μετά το φαγητό
πήγανε στην λίμνη και νοίμασαν μιά
βάρκα. Τραβούσαν κομψά πότε ο ένας
και πότε ο άλλος. Όταν ήρθεν ή σειρά
της Κλάρας ο Γκουίντο δεν μπόρεσε να
κρατηθί και να μη κινιάρη τις κοιλίες
γυμνές της Κλάρας, που ήταν έννομενες
στο έθιμο της βάρκας. Η Μπίτσα το
πρόσεξε.

— Πάμε πίσω, είπε ή νέα και πήρε
τα κομπά.

Όταν γύρισαν στην όχθη εκείνη θο-
ήθηκε την Μπίτσα να θυγή από την
βάρκα.

— Δεν αισθάνεσαι καλά; τη ρώτησε.
— Διόλου.
— Είσαι κουρασμένη;
— Ούτε. Μά θα ήθελα να γυρίσουμε
άμέσως σπίτι.

Προχώρησε πρώτη, τρέχοντας σχεδόν
κι' όταν ανέβηκε στο άμάξι τους κύτταξε
χαμογελώντας... Δεν ήθελε να φανή πως
ζηλεύει. Η έπιστροφή ήταν λιγότερο
εύθυμη. Η έπίδραση του κρασιού είχε
περάσει. Έμενε μόνο ή άντιπόφηση ψυ-
χική κατάστασι που δημιουργεί ή ύπο-
ψία κι' ή Μπίτσα είχε καρφωμένα τα
μάτια στο τζάμι, για να ανακαλύψη κά-
ποια κίνησι συνεννόησης της Κλάρας
με το Γκουίντο. Η Κλάρα χαμογελούσε
άβωα και ευγενική.

— Φθάσαμε στα σίδερα—είπε ή Μπί-
τσα. Σταμάτα, χωρίς να φρενάης όπως
πριν.

Ο Γκουίντο σταμάτησε. Η μπάρα εί-
νε κατεβαμένη. Περίμεναν. Όπως και
το πρωί ο Γκουίντο άναψε ένα σιγαρέτ-
το. Η Κλάρα δεν τον μιμήθηκε.

— Ήταν ωραίος ο περιπάτός μας—
είπεν ή Κλάρα. Δεν θα τον ξεχάσω. Μού
ξύπνησε κάτι στην καρδιά μου.

— Θα περάση, έκαμεν ή Μπίτσα. Καμ-
μιά φορά νομίζει κανείς πως άναφεν ά-
σβεστη φωτιά, ένφ δεν ήταν παρά ένα
σπίρτο!

— Δεν σε καταλαβαίνω. Τί θέλεις να
πής.

— Αυτό, που λέω. Τίποτε παραπάνω.
Φάνηκε το τρένο. Ο Γκουίντο κατέ-
βηκε να διή άν είναι καλά κλεισμένο το
ρεζερβουάρ. Η Μπίτσα σηκώθηκε κι' ά-
νοιξε την πόρτα από το μέρος της.

— Σε παρακαλώ, είπε σοβαρά-σοβαρά
στην Κλάρα, κατεβαίνεις μιά στιγμή;
— Θέλεις ν' αλλάξουμε θέσι;
— Ίσως. Πάρε επίσης την τσάντα
σου και το καπέλλο σου. Νά, πάρε και
τα γάντια σου.

Τα άλλα αυτοκίνητα άρχισαν να φεύ-
γουν. Οί δυο γυναίκες είχαν κατέβει.
Ο Γκουίντο ξαναέβηκε στη θέσι του
και κύτταξε την σπηλή. «Τώρα κι' άπα-
χτούνε...» συλλογίζότανε. Μά δεν άπα-
χτιζαν. Μόνον ή Μπίτσα άνέβηκε γρή-
γορα-γρήγορα κι' έκλεισε την πόρτα.

— Τράβα! είπε στον άντρα της.
Το άμάξι κίνησε τρανιάτρησε έπάνω
στα σίδερα και χάθηκε από το άλλο μέ-
ρος. Η Κλάρα στην άκρη του δρόμου,
με τα χέρια στανωμένα έπάνω στην
τσάντα της έμεινε άκίνητη, σαστισμένη,
με άνοιχτό το στόμα και έξω φρενών ά-
πό το θυμό της.

Οί δυο φιληνάδες συναντήθηκαν την
άλλη μέρα.

— Γεια σου, Μπίτσα, έκαμεν ή Κλάρα
με άδιαφορία. Χθές έκαμεν ένα θαυμάσιο
περίπατο. Έωγα μ' ένα αυτοκίνητο με
δυο θέσεις και γύρισα μ' ένα με έξη...
Και σ' διασκέδασες;

— Όσο δεν φαντάζεσαι. Διασκέδασα
περισσότερο από τον άντρα μου.
— Και στο γυρισμό;
— 'Ιδιαίτερος στα γυρισμό.

MONA ALOIZI

Το "αρωγότο κρίνο"



ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Στο 'Αζαί, ένα γραφικό κάτατο χωριούδακι της κοιλάδας του 'Ιντρο, στη μεσοβερνική Γαλλία ζή η όμορφη Σαρλόττα Λαμάρς με τα δίδυμα κοριτσάκια της, την Κλαίρη και τη Λουίζα, δυο χαριτωμένα αγγελούδια, εξ' ετών. 'Ο άνδρας της Σαρλόττας, Ζώρς Λαμάρς, άπουσιάζει από διετίας στην Αυστραλία, όπου πήγε για να δουλέψει και σχηματίσει την προίκια των κοριτσιών του. Μιά μέρα ή Σαρλόττα αισθάνθηκε μια παράξενη άδιαθεσία που την άνάγκαζε να βγαίνει έξω για ν' αναπνήσει καθαρόν άέρα. Αυτό συνέβαινε όποτε δούλευε το άσβεστάδιο που βρισκότανε πλάι στο σπίτι της. Άλλ' ή Σαρλόττα δέν είχε προσέξει αυτή την παράξενη σύμπτωση. 'Η άδιαθεσία αυτή μεγάλωσε μέρα με την ήμέρα και ή Σαρλόττα κατέφυγε στο δάσος, τριλιζόντας σαν μεθυσμένη από τις περιεργες σιοτοδίνες που την κατελάμβαναν. Παράμυλοσε, γελούσε χωρίς λόγο και εί-

χε έγγκαταλείψει τελείως το σπίτι της. 'Ο κόσμος άρχισε να τη φωνάζει «Μπεκρού». Πολλές φορές την εύρισκαν ξαπλωμένη, άναίσθητη μέσα στα χωράφια. Κι' ένα πρωί, ή Σαρλόττα, χωρίς να ξέρη πότε και πως, γέννησε ένα αγοράκι, τον 'Ανού. Το σκάνδαλο ύπηρεξε τρομερό στο χωριό. 'Άλλ' ή Σαρλόττα ήταν τελείως άθια. Το νόθο παιδάκι άρρώσθησε κι' αυτό. 'Ο γιατρός νόμισε ότι το είχαν δηλητηριάσει. 'Η κατακραυγή του χωριού για τη Σαρλόττα μεγάλωσε. «Θέλει να το σιοτώσει, φώναζαν για να μη το δει ο άνδρας της!». Και να που μια μέρα, ο Ζώρς Λαμάρς ξαναγύρισε από την Αυστραλία επιστρέφον χαρούμενος στο χωριό του.

βρέθηκε μπροστά σ' ένα νεκρό παιδάκι: Τόν 'Ανού. Τρελλός από την άπελπισία του ο Λαμάρς, για την άπιστία της γυναίκας του, παίρνει τα δυο του κοριτσάκια και φεύγει, ενώ ή Σαρλόττα μένει μόνη κι' άπροσάτευτη.

'Η κατακραυγή του χωριού, άναγκάζει τόν εισαγγελέα να διατάξει ανακρίσεις για τόν θάνατο του μικρού παιδιού. 'Η Σαρλόττα συλλαμβάνεται ως δηλητηριάστρια και το δικαστήριο την καταδικάζει εις θάνατον, χωρίς καμμίαν άλλη άποδείξη, εκτός από την ιατροδικαστική έπιθεση του γιατρού Μαρινιάν, ο όποιος, έξετάσας τα σπλάχνα του μικρού παιδιού, άπεφάνθη ότι πέθανε από δηλητηρίαση.

'Ενα βράδυ, όμως, έντελως τυχαίως, ο γιατρός Μαρινιάν έμαθε ότι δίπλα στο σπίτι της Σαρλόττας ήταν ένα άσβεστάδιο, του όποιου οι άναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. Τώρα εξηγείτο ή παράξενη άρρώστεια της Σαρλόττας και ο θάνατος του παιδιού της, το όποιον πέθανε από άσφυξία. Αισθανόμενος τύψεις συνειδήσεως γι' αυτό ο Μαρινιάν, πηγαίνει εν βράδυ κρυφά στο άκατοικητο σπίτι της Σαρλόττας, για να διαπιστώσει αν πράγματι οι άναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. 'Επαθε, όμως, ο ίδιος από άσφυξία, βγήκε έξω σαν τρελλός και σωριάσθηκε άναίσθητος στο δρόμο.

'Από ένα τυχαίο περιστατικό που περιήλθε εις γνώσιν της Δικαιοσύνης, ή Σαρλόττα Λαμάρς έπηρε χάριν, μετατραπείσης της ποινής της εις ισόβια δεσμά. 'Ο άντρας της, όμως, τρελλάθηκε από την άπόγνωσή του και τα δυο δίδυμα κοριτσάκια, ή Κλαίρη και ή Λουίζα εκλείσθησαν σ' ένα όρφανοτροφείο, όπου υπέφεραν τα πάνδεινα από τα άλλα κορίτσια, που είχαν μάθει την ιστορία της Μπεκρούς.

Δώδεκα χρόνια άργότερα, ή Σαρλόττα Λαμάρς έβγήκε από τη φυλακή, χαρισθέντος του ύπολοίπου της ποινής της. Και άμέσως έτρεξε στο Βουβραί, όπου το όρφανοτροφείο, για να ξαναδη τα κορίτσια της. 'Η προϊσταμένη, όμως, του ίδρυματος δέν της έδωσε άμέσως την άδεια, γιατί ήθελε να βεβαιωθεί περί της ταυτότητός της.

1708

Γρήγορα, όμως, καθυσόχασε. Το γλυκό χαμόγελο και το ίκετευτικό βλέμμα που της έστειλε ή Σαρλόττα, μόλις κατευνάθησαν τα νεύρα της, την έπεισε ότι όλη αυτή ή άδημονία προήρχετο από τόν φλογερό πόθο που είχε, να σφιξη στην άγκαλιά της τα δυο της κορίτσια.

—Μάλιστα, κυρία, της είπε, θα τα δητε.

—Γρήγορα;

—Τό έλπίζω.

—Τό έλπίζετε; Δέν είναι, λοιπόν, βέβαιον;

—Είμαι... 'Άλλά μη στενοχωρείσθε.

'Ακούστε μια στιγμή τις εξηγήσεις που θα σας δώσω...

—'Άλλά γιατί αυτή ή καθυστέρηση; Δέν έχω άνάγκη από εξηγήσεις.

Ξαναδώστε μου τα παιδιά μου!

—'Αν έρχόταν μια γυναίκα, πρό δέκα πέντε ήμερών, και ζητούσε να δη τα κορίτσια της, λέγοντας ότι είναι ή Σαρλόττα Λαμάρς και ότι είχε βγη από τη φυλακή... τη θα λέγατε;

—Θά σας έλεγα ότι θαπρεπε να την πιστέψετε εύκολα.

—Σας σταματώ αυτό είπε ή προϊσταμένη, μ' ένα γλυκό χαμόγελο... Δέν ξέρω ποιά είσθε... Δέν άμφιβάλλω ότι είσθε ή Σαρλόττα Λαμάρς, ή μητέρα της Κλαίρης και της Λουίζας... Δώστε μου τόν καιρό να τηλεγραφήσω στη νομαρχία και στις φυλακές του Κλερμόν...

—Και τότε θα έχετε άπάντηση;

—Σέ λίγες ώρες... Πέντε, ξη ή το πολύ.

—Και πριν λάβετε τηλεγράφημα, δέν θα μπορέσω να τα δω;

—'Οχι.

—'Εστω και χωρίς να άποκαλύψω την ταυτότητά μου; ίκέτευσε ή Σαρλόττα.

—'Οχι, είπε ή προϊσταμένη. 'Η εθύνη που με βαρύνει είναι πολύ μεγάλη. 'Εξ άλλου, αυτή τη στιγμή τα κορίτσια σας δέν είναι στο όρφανοτροφείο...

—Πού είναι;

—'Εργάζονται έξω... Σ' ένα εργοστάσιο...

'Η Σαρλόττα σιώπησε.

Μιά έλπίδα γεννήθηκε ξαφνικά στην καρδιά της.

—'Ισως να συναντούσε τα κορίτσια της έξω. Και είπε:

—Θά έπανέλθω, λοιπόν, το βράδυ.

—Ναί. 'Απόψε, θα έχω να σας δώσω μιάν ευχάριστη άπάντηση... Είμαι βεβαία!

—Και θα μπορέσω να τις πάρω μαζί μου;

—'Αμφιβάλλω... Δέν έχετε άκόμα τα μέσα συντηρήσεως... Θα πεινάσετε... Και τι εθύνη!... 'Ενώ έδω μέσα, κανένας κίνδυνος δέν άπειλεί τα κορίτσια σας.

—Ναί... ναί... 'Ελπίζω, όμως, άργότερα.

—Φυσικά... 'Όταν θα τακτοποιηθείτε... 'Εν τώ μεταξύ, όμως, θα έρχεσθε συχνά να τις βλέπετε...

—'Απόψε, λοιπόν; είπε ή Σαρλόττα θλιμμένη.

—Ναί, καλή μου γυναίκα!

Και ή προϊσταμένη, καθώς επέστρεψε στο γραφείο της, ψιθύρισε:

—'Όσο σκέπτομαι ότι αυτή ή γυναίκα κατεδικάσθη εις θάνατον γιατί δηλητηρίασε το παιδί της!... Τό πρόσωπό της έχει τέτοια καλωσύνη, ώστε μούρχότανε να της άνοιξω την άγκαλιά μου...

—'Όταν ή Σαρλόττα βγήκε στην ά-

Η ιστορία ενός μαρτυρικού έρωτος που τιδετα στην πιθ άπρόοπτη και δραματική δοκιμασία.

ΟΝΙΟΝ ΟΤΩΩΩΩ



λή, είδε κοντά στην έξώπορτα δυο άνδρες... 'Ενα γέρον κι' ένα νέο, που μιλούσαν με την άδελφή νοσοκόμο... 'Η Σαρλόττα πέρασε μπροστά από τους δυο άνδρες με το κεφάλι σκυμμένο...

'Ο Μαρινιάν, όμως, την άνεγνώρισε, μ' όλο που τα μάλλια της είχαν άσπρσει, μ' όλο που το πρόσωπό της είχε μαραθη από τα τόσα βάσανα. 'Ανεσκήρτησε και είπε με βραχνή φωνή:

—'Ω! Θεέ μου!

'Ο Γκωτιέ κύτταξε τόν πατέρα του:

—Τι έχεις;

Και καθώς το βλέμμα του πατέρα του παρακολουθούσε τη Σαρλόττα, ξαναρώτησε:

—Ποιά είναι αυτή ή γυναίκα;

'Εκενη τη στιγμή πλησίασε τους δυο άνδρες ή προϊσταμένη. Και άπήνησε άντι του Μαρινιάν:

—'Η Μπεκρού!

—Αυτή! 'Ελεύθερη!

—Ναί, πήρε χάρη κι' ήλθε να δη τα κορίτσια της!

'Η είδησις ήταν τόσο άπότομη, ώστε ο Μαρινιάν έκλονίσθη... Τα δόντια του γτυποδσαν... Ναι, την είχε άναγνωρίσει τη Σαρλόττα, από την πρώτη στιγμή... 'Ελεύθερη!... Και έτοιμη, το δίχως άλλο, να επειρήση τα άδύνατα, για να άποδείξει σ' όλόκληρον τόν κόσμο την άθωότητά της!...

Νά γιατί ο Μαρινιάν κατεθορυβήθη.

'Η προϊσταμένη με τη νοσοκόμο είχαν άπομακρυνθη. 'Η πόρτα έκλεισε και οι δυο άνδρες βρέθηκαν έξω.

—Πατέρα! Πατέρα! έλεγε ο Γκωτιέ τρομαγμένος.

'Ο Μαρινιάν, χωρίς να προσέχη στα λόγια του, ψιθύριζε:

—Είναι έλεύθερη! Είναι έλεύθερη! Τότε ο Γκωτιέ κύτταξε σιωπηλά τόν πατέρα του και άγρίασε. Για πρώτη ίσως φορά, δοκίμασε κάποιον σφιξιμο στην καρδιά του... Μιά ύποψία του πέρασε...

'Ο Μαρινιάν, όστόσο, άνέλαβε κάπως την ψυχραιμία του.

Και προσεπάθησε να γαμογελάση:

—Μούρθε μια λιποψυχία, είπε... Με πείραξε, φαίνεται ο δυνατός ήλιος...

—Ναί... ναί... ψιθύρισε ο Γκωτιέ.

—Τόν τελευταίον αυτόν καιρό, δέν αισθάνομαι και πολύ καλά... 'Εχω

κάτι πονοκεφάλους...

Πήρε το γυιό του από το μπράτσο και ξεκίνησαν. Στο βάθος του στενού δρόμου, προχωρούσε ή Σαρλόττα, βαδίζοντας άργά, με το κεφάλι χαμλωμένο...

Νά βρίσκεται τόσο κοντά στα κορίτσια της και να μη μπορη να τα δη...

Αυτό ήταν άνώτερο τών δυνάμεών της...

'Εργαζότανε σ' ένα εργοστάσιο, είχε πη ή προϊσταμένη. Δέν θα μπορούσε άραγε ή Σαρλόττα να το βρη αυτό το εργοστάσιο;

Ζήτησε πληροφορίες.

'Υπήρχαν τρία εργοστάσια, που άπασχολούσαν όφρανεές, μεταξύ του προσωπικού των.

Τά έμαθε άμέσως. Πήγε και στα τρία, ρωτώντας στο καθένα:

—'Ερχομαι από το όρφανοτροφείο, Πρέπει να δω την Κλαίρη και τη Λουίζα... Δυο άδελφές δίδυμες... Μπορείτε να μου τις δείξετε;

Στα δυο πρώτα, έλαβε άρνητική άπάντηση.

Στο τρίτο, της είπαν:

—'Η Κλαίρη και ή Λουίζα Λαμάρς; Οι δυο μικρές Μπεκρούδες;

Μιά τρομερή και άπότομη συγκίνηση της έσφιξε τόν λαϊμό.

Οι κόρες της είχαν κληρονομήσει το παρατσούκλι της μητέρας;

—'Ωστε, καθ' όλο αυτό το διάστημα τών δώδεκα χρόνων, τα κορίτσια της υπέφεραν; Δέν είχε ληφθη φροντίς να λησιμονήσουν την τραγωδία της ζωής των και να ζήσουν άμερίμνες; 'Ηταν φοβερό!

—'Φτωγά μου παιδιά!

—'Εγυτε άδεια από το όρφανοτροφείο; τη ρώτησε ο άρχιεργάτης.

—'Οχι... Λησιμόνησα να ήτησα.

—Τότε δέν μπορείτε να τις δητε... 'Εξ άλλου, αυτή την ώρα έχουν δουλειά.

—Θά περιμένα να τελειώσουν.

—'Αν θέλετε... 'Εξω από το εργοστάσιο, δέν μάς μέλλει ότι και να κάνουν. Δέν έχουμε εθύνη...

—Μπορώ να περιμένα έδω μέσα;

—Μονάχα στην αυλή.

—Και πόση ώρα θα περιμένα;

'Ο άρχιεργάτης κύτταξε το ρολόγι του και είπε:

—Μιά ώρα ακριβώς... Θ' άκούσετε το κουδούνι.

Και άπεμακρύνθη.

'Η Σαρλόττα έτρεξε πίσω του.

—'Ακόμα μια λέξη, κύριε. Είναι φρόνιμα αυτά τα κορίτσια; Είσθε ευχαριστημένος;...

—Πολύ ευχαριστημένος, είπε ο άρχιεργάτης, έπιταχώνον το βήμα του... Τα κορίτσια είναι πολύ καλλίτερα από τη μητέρα...

Και την άφισε, πληγωμένη κατά καρδα με τα σκληρά του λόγια...

Για να σκότηση την ώρα της ή Σαρλόττα, πλησίασε στο θυρωρείο.

—Περιμένετε κανένα, κυρία; τη ρώτησε ο θυρωρός, ένας γέρος άνάπηρος.

—Ναί. 'Εχω άδεια...

—Τότε, άντι να μένετε έξω και να ψήνεσθε στον ήλιο, περάστε στο θυρωρείο καλλίτερα ή πηγαίνετε στον κήπο, εκεί κάτω... Νά καθίσετε στη σκιά...

—Ευχαριστώ πολύ, κύριε...

Και ή Σαρλόττα τράβηξε με άργό βήμα προς τόν κήπο και κάθησε κάτω από ένα δέντρο.

'Υστερ' από ένα τέταρτο της ώρας, άκουσε κάτι βήματα... 'Ηταν δυο κορίτσια δεκάξη ως δεκαοκτώ έτών, που κρατιόνταν από το γέρι... Πέρασαν μπροστά από τη Σαρλόττα, χωρίς να τη δούν.

Φορούσαν τη στολή τών κοριτσιών του όρφανοτροφείου. Παρ' όλη, όμως, την απλότητα της φορεσιάς, ήταν κομψές... Τα γλυκά τους πρόσωπα έφωτιζόνταν από μεγάλα έκφραστικά μάτια... Τό βλέμμα τους, όμως, ήταν άνησυχο... Κύτταζαν διαρκώς πίσω τους και άβλεπε κανείς ότι φοβόντανε μήπως τις παρακολουθούσαν.

—Νομίζεις ότι μάς είδαν; ρώτησε ή μία χαμηλόφωνα.

—'Οχι, είμαι βεβαία...

—Και ο θυρωρός;

—Κοιμόταν επάνω στον πάγκο του.

—Θά προλάβουμε;

—'Εχουμε άκόμα μισή ώρα καιρό, μέχρις ότου χτυπήσει το κουδούνι.

—'Ας κάνουμε γρήγορα.

'Ηταν ή Κλαίρη και ή Λουίζα.

Και είχαν άποφασίσει να θέσουν εις έφαρμογήν το σχέδιο της δραπέτευσέως των. Δέν μπορούσαν πια να ζήσουν μέσα στο όρφανοτροφείο...

Την προηγούμενη μέρα, είχαν καταστρώσει το σχέδιό τους εν πάση λεπτομερεία.

Θά έπωφελούντο της μεταβάσεώς

Το αρρωδύο κρινο

των στο άτελιέ, θα εϋρι-
ρισκαν ένα πρόσχημα για
ν' αφήσουν τη δουλειά για
μερικά λεπτά, θα έπαιρ-
ναν το κλειδί της πόρτας
του κήπου, θα άνοιγαν
και θα τώσκαγαν.

Το πρόσχημα για την
ξεοδο το βρήκε άμέσως η

Κλαίρη:

—Θά προσποιηθώ, είπε, την άρρω-
στη, λέγοντας ότι με πείραξε ή ζέ-
στη... Θά μού πουν νά περῶ έξω, για
νά πάρω άέρα... Θά ζητήσης την ά-
δεια νά με συντροφέησι, μήπως και
πάθω τίποτε... Κι' έτσι, θά μωρέσου-
με νά τὸ σκάσουμε, χωρίς δυσκολία.

Και όπως το πρόβλεψαν οί δυο ά-
δελφές, έτσι έγινε.

—'Αλλ' άν γίνη άντιληπτή ή φι-
μας;... Θά μās καταδιώξουν... Και
δέν θά δυσκολευθουν νά μās πιά-
σουν...

—Ναι, έφ' όσον είμαστε μαζί, ό
κίνδυνος θά νάι μεγάλος... Θά ήταν
πολύ εύκολο νά τεθούν επί τά ίχνη
μας... Δυο κορίτσια μαζί!

—Τι πρέπει, λοιπόν, νά γίνη;
—Μόλις βγούμε έξω, θά χωριστού-
με... Θά πάρομε ξεχωριστόν δρόμο
ή κάθε μιά.

—Και πώς θά ξανανταμώσουμε;
—Θά δώσουμε ραντεβού αύριο, στο
σταθμό του Μπλουά.

—'Ας κάνουμε, λοιπόν, γρήγορα,
είπε ή Λουίζα.

Κι' άρρισαν νά τρέχουν πρὸς τὸ
βάθος του κήπου, όταν ξεάφνα έμμη-
ξαν μιά κραυγή φόβου. Είχαν δη τη
Σαρλόττα.

—Ποιά είναι αυτή ή γυναίκα; ψι-
θύρισε ή Λουίζα.

—Είμαστε χαμένες. Θά μās έμφο-
δίση νά φύγουμε...

Κι' όπισθοχώρησαν, γεμάτες θυμό.
'Η Σαρλόττα, όμως, τις πλησίασε,
ψιθυρίζοντας μηχανικά:

—Αυτή την ηλικία θά είχα και τὰ
δικά μου κορίτσια... Και άσφαλώς
έτσι δυοφορα θά είναι...

Οί δυο άδελφές φοβήθηκαν τή μα-
ροφορεμένη αυτή άγνωστη, πού τις
έκυτταζε με τέτοια επίμονη περιέ-
ρεια.

—Τι θέλετε, κυρία; Δέν κάνουμε
τίποτε κακό...

'Η Σαρλόττα σταμάτησε και είπε
με φωνή γλυκεία:

—Μη φοβάσθε από μένα... Δέν εί-
μαι κακή.

—Πρέπει νά φύγουμε.

—Θά φύγετε... Δέν μωρεείτε, όμως,
νά μείνετε μιά στιγμούλα, για νά
μωδ άπαντήσετε στην έρώτηση πού
έγω νά σας κάνω;

—Είμαστε βιαστικές και θά μās
μαλώσουν άν άρνήσουμε.

—'Οστόσο, ή Λουίζα, καθουχασμέ-
νη από την καλωσύνη της άγνωστης,
είπε:

—Πέστε τί θέλετε, κυρία... Κι' άν
μωρούτε, θά σας δώσουμε την ά-
πάντηση πού θέλετε...

—Μένετε στο όρφανοτροφείο της
'Αγίας Μαρίας;

—Τότε, λοιπόν, θά νωορίζετε...

Σταμάτησε... Πλησίασε άκόμα
περισσότερο... Είχε δη ότι τὰ μάτια
της μιάς ήταν γαλανά και της άλλης
μαστανά.

—Θεέ μου! ψιθύρισε και της ήρθε
σαν λιποθυμία... Μήπως τυχόν είναι
αυτές;

Και με φωνή πού μόλις άκουγόταν
από τη συγκίνηση, άποτελείωσε τη
φράση της:

—Γνωρίζετε δυο άδελφές, την Κλαί-
ρη και τη Λουίζα; Τὰ κορίτσια μιάς
δυστυχισμένης πού τη λένε Σαρλότ-
τα Λα...

—Σαρλόττα Λαμάρς;
—Μάλιστα.

—Την Μπεκρού; είπε ή Κλαίρη με
φωνή σκληρή.

—Ναι, είπε ή Σαρλόττα, πού νόμι-
σε ότι θά πέθαινε.

Οί δυο άδελφές, άντήλλαξαν ένα
βλέμμα. Είχαν πολύ ύποφέρει άπ'
αυτό τὸ όνομα, του όποιου έφεραν
τὸ άβάσταχτο βάρος, επί τόσα χρό-
νια...

Και μαζί με την άπόφαση της φυ-
γής είχαν πάρει και την άπόφαση
ν' αλλάξουν όνομα.

—'Οχι δέν θά άνομαζόντο πιά θυγα-
τέρες της Σαρλόττας Λαμάρς! Δέν
θά ήταν πιά οί κόρες της Μπεκρούς!

Τὸ είχαν πάρει άπόφαση.

Και νά γιατί άπάντησε έτσι ή Κλαί-
ρη χωρίς νά φαντάζεται ή ταλαίπω-
ρη ότι μπροστά της είχε την ίδια τη
μητέρα της...

—Τις ξέρουμε, είπε, τις δυο αυτές
άδελφές, αλλά δέν μιλούμε μαζί.

—Γιατί;

—'Εξ αίτίας της μητέρας των!

'Η Σαρλόττα κλονίσθηκε. Και για
νά μη πέση, στήριχθηκε στον κορμό
ένός δέντρου.

'Η Λουίζα τη λυπήθηκε. Νόμιζε
ότι ήταν άρρωστη.

—Κυρία! είπε. 'Υποφέρετε;

'Αλλ' ή Κλαίρη τράβηξε την άδελ-
φή της από τὸ χέρι.

—'Ελα γρήγορα... Πάμε... 'Η ώ-
ρα περνάει...

'Ετρεξαν στην πόρτα κι' ή Κλαί-
ρη έβραλε τὸ κλειδί στην κλειδαριά...

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ



—'Ο νεοφερμένος κατὰ δι-
κος:—Είναι γερά αυτά τὰ κάγκελλα;

—'Ο δεσμοφύλαξ:—Περά λείει!

—Δοκίμασε, άν μωρής, νά τὰ σπάσης!

—Δέν πρόκειται διόλου νά δραπετεύ-
σω, άπεναντίας, φοβούμαι μή μή ή γυ-
ναίκα μου από εκεί!...

'Αλλά δέν μωρέσε ν' άνοιξη.
Και είπε στην Κλαίρη:

—Βοήθησέ με!

'Η Λουίζα έπεχείρησε κι' αὐ-
τή, αλλά στάθηκε άδύνατο νά
γυρίση τὸ κλειδί μέσα στην
κλειδαριά...

Οί δυο άδελφές κυττάχτηκαν με
βλέμματα άπελπίστας.

Προσάθησαν και πάλι, βάζοντας
όλη τη δύναμη τους. 'Αλλά μάταιος
κόπος.

Τότε ή Κλαίρη πήρε μιά τολμηρή
άπόφαση.

—Κυρία, είπε, στραφέισα πρὸς τη
Σαρλόττα... 'Αργήσαμε πολύ έξ αι-
τίας σας και θά μās τιμωρήσουν...
Θά έπρεπε νά είχαμε ήδη έπιστρέψει.

Βοηθήστε μας ν' άνοιξουμε την πόρ-
τα.

Την ίδια στιγμή άκούσθηκε τὸ
κουδούνι του εργαστηρίου. 'Η Σαρ-
λόττα πλησίασε στην πόρτα και την
άνοιξε. Οί δυο άδελφές ώρμησαν έ-
ξω. Και ή «Μπεκρού», καθώς τις έ-
βλεπε ν' άποακρύνωνται, μονολο-
γούσε θλιβερά:

—'Ο Θεός νά τις συγχωρήση για
τὸ κακό πού μωκαναν...

—'Υστερα έπέστρεψε στην αὐλή, ό-
που έν τὸ μεταξύ, οί όρφανές έργά-
τριες είχαν παραταχθί στη γραμμή,
έτοιμες νά έπιστρέψουν στο όρφανο-
τροφείο.

Πλησίασε τὸν άρχιεργάτη.

—Κύριε! Κύριε! τὸυ είπε.

—'Εκείνος έστράφη.

—'Α! Σεις είσθε;... Θέλετε νά δη-
τε τις δυο μικρές;

—Ναι, δέν μωρεείτε νά μού τις δε-
ξετε;

—'Απευθυνήτε στις δυο καλό-
γρηες πού συνοδεύουν τὰ κορίτσια.

'Η Σαρλόττα έτρεξε πρὸς τις δυο κα-
λόγρηες και άπευθυνόταν πρὸς τη
γεροντότερη, της είπε:

—'Ηθελα, άδελφή μου, νά δῶ δυο
κορίτσια... 'Η κυρία προϊσταμένη μ'
έστειλε εδῶ.

—Πῶς όνομάζονται;

—Κλαίρη και Λουίζα Λαμάρς.

'Η καλόγρηα, χωρίς νά ύποπτευ-
θῆ τὸ ψέμμα της Σαρλόττας, έστρά-
φη πρὸς τὰ κορίτσια και φώναξε:

—Κλαίρη και Λουίζα! 'Ελάτε μιά
στιγμή εδῶ!

Και μιά άπάντησε.

—Κλαίρη και Λουίζα! Ξαναφώνα-
ξε ή μοναχή. Δέν άκούσατε;

'Η ίδια στιγμή. Οί όρφανές κυττάζόν-
τανε με άπορία. Και ή μιά έξ αυτών
είπε:

—'Η Κλαίρη και ή Λουίζα δέν εί-
ναι δῶ.

Τότε ή καλόγρηα θυμήθηκε ότι
πρὸ μισῆς ώρας, ή Κλαίρη είχε δη-
λώσει άδιαθεσία και βγήκε έξω μα-
ζί με την άδελφή της... Θά ήταν, λοι-
πόν, άκόμη στον κήπο.

'Αμέσως, ή μοναχή έστειλε τις ά-
ναζήτησιν των δυο άδελφών μίαν όρ-
φανή. 'Αλλά σε λίγο, τὸ κορίτσι έπέ-
στρεψε λέγοντας:

—Δέν είναι κανείς στον κήπο.

—Περιέργο! Πολύ περιέργο! ψιθύ-
ρισε ή καλόγρηα.

Τότε, ή Σαρλόττα πού είχε άκού-
σει, πλησίασε και είπε:

—Μιλάτε για τὰ δυο κορίτσια πού
ήταν πριν λίγη ώρα στον κήπο;

—Ναι... 'Ηταν ή Κλαίρη και ή
Λουίζα... Τις είδατε;

'Η Σαρλόττα έμεινε συλλογισμέ-
νη... Τὸ κεφάλι της έβουίζε. Κάτι
της έφοιγγε τὸ λαιμό... 'Ενας σφο-
δρός πόνος έπίεζε την καρδιά της.

('Η συνέχεια στο προσεχές)

Πρόβλήματα συνειδήσεως

Παιὸν δὰ σώζατε σὲ περίπτωση κινδύνου: τὴν μητέρα σας, τὴν γυναίκα σας ἢ τὰ παιδιὰ σας;

Ενα περιεργο όσο και θλιβερό
περιστατικό συγκινεί την στιγ-
μήν αυτή, όλόκληρη την 'Α-
μερική. Είναι ένα φοβερό δι-
λημμα, από τὰ φοβερότερα, πού
μωροῦσαν νά γίνουν, πού τίθεται μπρο-
στά στους γονείς, της μικρῆς 'Ελέ-
νης Κολών.

'Η 'Ελένη εδῶ και πέντε εβδομά-
δες ύποφέρει από ένα καρκινώδες
οίδημα πού έχει έξασθενήσει την όρ-
ρασί της και πού άπειλεί τώρα νά
προσβάλη τὸν έγκέφαλο.

Οί γιατροί θεοαίου, ότι μωροῦν
με μιά χειρουργική επέμβαση νά σώ-
σουν την μικρή, μετά την έγχειρη-
σιν όμως θά μείνη τυφλή. Και από
την στιγμή, πού έτέθη τὸ δίλημμα :

ή ζωή ή ή όρασις, άπειρες έπιστολές
φθάνουν κάθε μέρα στους γονείς
της 'Ελένης. Οί μὲν τούς ίκετεύουν
νά μη καταδικάσουν τὸ παιδί τους
στο παρατεταμένο κι' αίώνιο μαρ-
τύριο της τυφλώσεως, άλλοι πάλι
τους θεοαίωνουν, ότι μωρεεί νά ύ-
πάρξη εύτυχία και χωρίς τὰ μά-
τια.

Κατὰ τὸν «Κήρυκα της Νέας 'Υ-
όρκης», ή μητέρα της 'Ελένης, πού
είνε σύμφωνη με τὸν σύζυγο της εί-
χαν άποφασίσει ν' αφήσουν την φύση
νά ένεργήση μόνη της και νά μη έ-
πιτρέψουν καμιά χειρουργική έ-
πέμβαση, άλλαξε γνώμη και άνε-
κάλεσε την πρώτη άπόφασή της, πού
έσήμανε καταδική της μικρῆς σὲ
θεώσιο θάνατο. Κι' έτσι οί γονείς
της 'Ελένης κατόπιν σχετικής γνω-
ματεύσεως δώδεκα γιατρῶν έδέχθη-
σαν νά γίνη έξόρυξη του ένός ματιού
της κόρης της.

Πρόκειται περὶ δραματικῆς ἀληθι-
νά περιπτώσεως φωνῆς της συνειδή-
σεως, ή όποια όμως κατὰ την γνώ-
μη μας, δέν είναι και τόσο προβλη-
ματική. 'Εμείς τουλάχιστον ξέρουμε
πολλούς Γάλλους γονείς, οί όποιοί
δέν θά έδισταζαν ποτέ, άν θρικό-
τανε μπρὸς σὲ παρόμοιο δίλημμα.
Μωροῦμε μάλιστα τὰ θεοαίωσου-
με κατηγορηματικά, ότι στην Γαλ-
λία δέν θά θρικότανε ούτε ένας πα-
τέρας, πού δὲ περισσότερο μιά μη-
τέρα, στις εκατό, πού θά δεχότανε
νά θυσιάσουν την ζωή του παιδιού
του.

Δέν είναι αυτό τὸ πρώτο πρόβλημα
πού τίθεται μπρὸς στην ανθρώπινη
συνείδηση. 'Εχουμε τὸ κλασσικό και
δυστυχῶς συχνὸ παράδειγμα του
μειωτήρος πού έχει νά εκλέξη με-
ταξὺ της ζωῆς της μητέρας και του
παιδιού πού πρόκειται νά γεννηθῆ.
Και πάντα θυσιάζεται τὸ παιδί, κά-
νεις δὲ δέν μωρεεί νά άμφοσητήση
ότι αυτό είναι τὸ σωστό. 'Υπάρχουν
όμως και άλλες περιπτώσεις πού
πιο περίπλοκες.

Πρὸ τριῶν ετών ό «Χρόνος» των
Παρισίων είχε άσχοληθῆ με μιά τέ-
τοια περίπτωση, πού είχαν έμφανισθῆ
στις Φιλιππίνες.

Μιά μέρα πλημμύρισε από μιά

νεροποντή τὸ σπίτι ένός Ιθαγενούς
κι' αυτός κατέφυγε με την μητέρα
του, τη γυναίκα του και τὰ τρία
παιδιά του σ' ένα δένδρο. Σὲ λίγο
όμως τὸ δένδρο άρχισε νά κλονίζε-
ται. 'Ο Ιθαγενής ήξερε κολύμπι, μω-
ροῦσε δὲ νά σώση ένα μόνον από
τὰ μέλη της οικογενείας του. 'Αλλά
ποιό ; Την μητέρα του, τη γυναίκα
του ή ένα από τὰ παιδιὰ του ; 'Ε-
σωσε τη γυναίκα του.

Κι' όλες σχεδόν οί έφημερίδες, πού
έσχολιάσαν τὸ γεγονός τὸν έδικαί-
ωσαν, κάνοντας τὸν έξῆς συλλογι-
σμό:

«'Η μητέρα έχει κάνει ήδη τὸν
προορισμό της. Νά σώση τὸ ένα από
τὰ τρία παιδιὰ, θά ήταν τρομερή
άδικία, για τὰ δυο άλλα. Τὸ ένστι-
κτό του άδήγησε τὸν άνθρωπο στην
όρθη λύση. Αὐτός κι' ή γυναίκα του
θά μωροῦσαν νά ξαναφτιάσουν άλ-
λα παιδιὰ».

Μιά έφημερίς όμως έκαμε και την
έξῆς παρατήρηση:

«'Υπήρχε και μιά άλλη λύση : νά
χαθῆ με όλους τούς δικούς τους».

Τί θά κάνατε σεις, άν είσθε στη
θέση του ;

Στὰ 1932, δυο έφημερίδες, ή «'Ε-
σπερινή Σημαία» του Λονδίνου και
ή «'Ηχώ των Παρισίων» υπέβαλαν
στους άναγνώστας των σειρά λεπτῶν
περιπτώσεων και τούς ρωτοῦσαν τί
άπόφαση θά έπαιρναν σὲ κάθε μιά
από τις περιπτώσεις αυτές.

Τὸ πρώτο πρόβλημα, πού έθεσαν
στους άναγνώστας των οί δυο έφη-
μερίδες ήταν έξαιρετικά εύκολο, ό-
πως θά δοῦμε. 'Ιδου τὸ έρώτημα πού
έθεταν:

«'Σ' ένα Ιπποδρόμιο, ένας σχολινο-
βάτης, κρεμασμένος από τὰ πόδια
από ένα τραπέζι, κρατεί με τὰ δόν-
τια του ένα άγκίστρι, άπ' όπου είναι
κρεμασμένο τὸ παιδί του. 'Αντίκρυ
του σ' ένα άλλο τραπέζι, είναι ή γυ-
ναίκα του, πού κάνει διάφορα άγω-
νίσματα. 'Εξαφνα ό σχολινοβάτης
θλάπει, πώς ένα από τὰ σχολινα
του τραπέζιου της γυναίκας του είναι
έτοιμο νά σπάση. Τί νά κάνη ; 'Αν
φωνάξη για νά είδοποιήση την γυ-
ναίκα του θά σκοτωθῆ τὸ παιδί του.
'Αν δέν φωνάξη πάλι καταδικάζει
σὲ θάνατο την γυναίκα του. Τί θά
κάνη ;

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Τὸ φεγγάρι

Χαράστο τὸ φεγγάρι σου, Ουρανέ...
Μ' ένα κομμάτι άγουρωπό πεπόνι,
μιάς πάσης νά γλυκάνουν θες οί πό-
νοι !...

Χαράστο τὸ φεγγάρι σου, Ουρανέ!...

ΝΟΤΗΣ Κ. ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

«'Η μητέρα έχει κάνει ήδη τὸν
προορισμό της. Νά σώση τὸ ένα από
τὰ τρία παιδιὰ, θά ήταν τρομερή
άδικία, για τὰ δυο άλλα. Τὸ ένστι-
κτό του άδήγησε τὸν άνθρωπο στην
όρθη λύση. Αὐτός κι' ή γυναίκα του
θά μωροῦσαν νά ξαναφτιάσουν άλ-
λα παιδιὰ».

Μια έφημερίς όμως έκαμε και την
έξῆς παρατήρηση:

«'Υπήρχε και μιά άλλη λύση : νά
χαθῆ με όλους τούς δικούς τους».

Τί θά κάνατε σεις, άν είσθε στη
θέση του ;

Πολύ πιο δύσκολη είναι ή ιστορία
πού άεροπόρου, πού δίδει τὸ θάφτι-
σμα του άέρου, σὲ δώδεκα επίεά-
τας, μεταξὺ των όποιων θρικότανε
τὰ δυο παιδιὰ του. Την ώρα, πού
προσγειώνεται άντιλαμβάνεται, ότι
τὸ μηχανήμα δέν λειτουργεί κανο-
νικά. 'Αν έξακολουθήση όμως την
προσγείωση πρὸς την κατεύθυνση
πού κατεβαίνει, και πού έτσι μόνο
μωρεεί νά σωθῆ, θά πέση άπάνω σ'
έναν όμιλο περιέργων, μεταξὺ των
όποιων θρικότανε και τὰ άλλα δυο
παιδιὰ του. 'Αν κάνη μιά στροφή,
τότε είναι θεοαία ή καταστροφή του
αεροπλάνου και ό θάνατος των έπι-
βατών και αυτού. Τί νά κάνη λοι-
πόν ;

Είνε όμως άνάγκη τάχα νά παρα-
τηρήσουμε, ότι όλα αυτά έχουν πολὺ
θεωρητική σημασία και ότι πολὺ
σπάνια μωροῦν νά παρουσιασθουν
παρόμοιες περιπτώσεις:

'Υπάρχουν όμως και μερικές άλ-
λες επίσης λεπτές και λιγώτερο θλι-
βερές. Νά μιά από αυτές.

'Ενας μικρός υπάλληλος κλέβει
από τὸ ταμείο του προϊσταμένου του
100 φράγκα γαλλικά, αγοράζει ένα
λαχείο, τὸ όποιον κερδίζει 100 χιλ.
φράγκα. Μωρεεί νά κρατήση για
λογαριασμό του τὰ 99.900 φράγκα
γαλλικά και νά έπιστρέψη μόνον τὰ
εκατό πού εκλεψε;

Είνε όμως άνάγκη τάχα νά παρα-
τηρήσουμε, ότι όλα αυτά έχουν πολὺ
θεωρητική σημασία και ότι πολὺ
σπάνια μωροῦν νά παρουσιασθουν
παρόμοιες περιπτώσεις:

Είνε όμως άνάγκη τάχα νά παρα-
τηρήσουμε, ότι όλα αυτά έχουν πολὺ
θεωρητική σημασία και ότι πολὺ
σπάνια μωροῦν νά παρουσιασθουν
παρόμοιες περιπτώσεις:

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

του Μιχάλη Μασέμ

Μασέμ

Αριστοτεχνική μετάφρασις του Έμ. Ροϊδη

160N

Μή εύρισκων την κλειδα εις την θύραν, ηρχισε και εξηκολούθησεν ο Κολίνος να κρούη αυτήν επιμόνας επί δέκα τουλάχιστον λεπτά χωρίς να λάβη απάντησιν καμμίαν.

Ο πρωϊνός εκείνος θόρυβος ειλικυσε τον θυρωρόν, οστις παρεκάλεσε τον φιλόσοφον να ησυχάση.

Ο κύριος, ειπε, τον οποίον ζητείτε, κοιμάται ακόμη.

Και διά τουτο ζητώ κι' εγώ να τον εξυπνήσω, απήντησεν ο Κολίνος, κρούων διά του γρόνθου την θύραν. Δύσκολον όμως μοι φαίνεται να μη τον εξύπνησε το τόσο κτύπημα.

Ημπορεί και να μη θέλη ν' ανοίξη, ειπεν ο θυρωρός καταθέτων πρό της θύρας δύο ζεύγη υποδημάτων, εν ανδρικών και εν γυναικείων.

Πιθανόν είνε και ν' απατώμαι και να μη κατοική εδώ, επιθύρησεν ο Κολίνος, παρατηρών τα πρό της θύρας καταθεθέντα υποδήματα. Λουστρίνια με ελαστικό ολοκαίνουργια! Άλλη θα είνε η πόρτα του.

Άλλα ποιόν ζητείτε τέλος πάντων; ηρώτησεν ο θυρωρός.

Επειτα βλέπω εδώ και γυναικεία παπουτσάκια, εξηκολούθησε μονολογών ο Κολίνος, ενω αυτός δεν άγαπούσε τας γυναίκας. Αυτό το δωμάτιον δεν είνε του Ροδόλφου.

Με συγχωρείτε, κύριε, ειπεν ο θυρωρός, εδώ κατοικεί ο κύριος Ροδόλφος.

Νομίζω ότι απατώσαι, καλέ μου άνθρωπε.

Διατί απατώμαι;

Τι είνε αυτά; επρόσθεσεν ο Κολίνος δεικνύων τα λουστρίνια.

Αυτά είνε τα υποδήματα του κ. Ροδόλφου; διατί ερωτάτε;

Και αυτά; ειπεν ο Κολίνος, δεικνύων τα γυναικεία.

Αυτά είνε τα υποδήματα της κυρίας του.

Της κυρίας του; ανέκραξεν ο Κολίνος. Τώρα εννοώ διατί δεν βλέπει ν' ανοίξη ο παραλυμένος.

Διατί θυμώνετε; Αυτός ο νέος είνε ελεύθερος να κάμνη ό,τι θέλει, ειπεν ο θυρωρός. Ειπήτε μου, παρακαλώ το όνομά σας διά να τον ειδοποιήσω όταν ζυγνήση.

Περιττόν, απήντησεν ο Κολίνος, θα έλθω πάλιν, και ετρεξε ν' αναγγείλη εις τους φίλους του την ανευρεσιν του Ροδόλφου, του οποίου τα λουστρίνια και η έρωμένη έθεωρήθησαν ύπ' αυτών ως υπερούσια προϊόντα της γονίμου φαντασίας του φιλοσόφου.

Τα παράδοξα όμως ταύτα απέδειχθησαν μετ' όλιγον πραγματικά εκ της κατωτέρω επιστολής, την οποίαν

έλαβε κατ' αυτήν εκείνην την έσπεραν ο Μαρκέλος:

Ο κύριος και η κυρία Ροδόλφου, συγγραφείς και ποιητάι, παρακαλοῦσιν τους κ. κ. Μαρκέλον, Κολίνον και Σωνάρ ν' αναπαύσων μετ' αυτών αυριον το έσπερας εις τας πέντε. Υ. Γ. Θα υπάρχουν πινακία και ποτήρια διά όλους.

Κύριοι, ειπεν ο Κολίνος κοινοποιών την πρόσκλησιν εις τους φίλους του, η εϊδησις επιβεβαιώνεται. Ο Ροδόλφος φαίνεται ότι έχει έρωμένην και πλην αυτής πιάτα και ποτήρια. Τα τελευταία ταύτα ενδέχεται να είνε λυρική υπερβολή. Αυριον βλέπομεν.

Την έπιουσαν έφθασαν κατά την άρισθεϊσαν ώραν και πεινασμένοι ως πάντοτε εις του Ροδόλφου, τον όποιον εϋμον παίζοντα με ένα κόκκινον γάτον, ενω η νέα του σύντροφος έστρωσε την τράπεζαν.

Κύριοι, ειπεν ο Ροδόλφος σφίγγων την χείρα των φίλων του, σας ζητώ την άδειαν να σας παρουσιάσω εις την οικοδέσποιναν. Μιμη, επρόσθεσε στρεφόμενος προς αυτήν, σου παρουσιάζω τους καλούς μου φίλους. Καιρός τώρα είνε να παρατεθῆ το γεῦμα.

Κυρία μου, ειπεν ο Σωνάρ υποκλινόμενος προς αυτής, εισθε δροσερά ως άσθος λειμώνος.

Μετά την υπόκλισιν και άφου έβεβαιώθη ότι υπήρχον επί της τραπέζης πινακία δι' όλους, ηρώτησε τί επρόκειτο να φάγωσι και μη αρκεσθεις εις ερωτήσεις, επήγε ν' αποκαλύψη τας χύτρας όπου έμαγειρευέτο το γεῦμα.

Η θεά άστακου έπροξένησεν εις αυτόν μεγάλην εντύπωσιν.

Ο δε Κολίνος εϊχεν άπομονώσει τον Ροδόλφον εις μίαν γωνίαν διά να του ζητήση πληροφορίας περι του φιλοσοφικού του άρθρου.

Το άρθρον σου, απήντησεν ο Ροδόλφος, έδόθη προς τύπωσιν και θα δημοσιευθῆ εις το φύλλον του «Κάστορος» της προσεχούς Πέμπτης.

Κύριοι, ειπεν έπειτα εις τους φίλους του, σας ζητώ συγγνώμην διά την όκταήμερον έλλειψίν μου, της όποιας σας έπαρουσίασα προς όλιγου την αιτίαν.

Και διηγήθη εις αυτούς την Ιστορίαν της συζεύξεώς του μετά της χαριστάτης εκείνης κόρης, ητις του έφερεν ως προίκα τα είκοσι της έτη, δύο φλυτζάνια από πορσελάνα και τόν κόκκινον γάτον, ο όποιος ώνομάζετο Μιμη, ως εκείνη.

Άλλα καιρός είνε να καθήσωμεν εις το τραπέζι. Το συμπόσιον θα είνε λιτόν την έλλειψιν φασιανών

και ανανάδων θ' αναπληρώση η ευθυμία.

Το γεῦμα υπήρξε τω όντι ευθυμώτατον, όχι όμως και ως το άνήγγειλεν ο Ροδόλφος, άπερίττον, άλλ' ίκανώς πολυόφον και εκλεκτόν.

Ο Κολίνος παρετήρησεν ότι τα πινακία ήλλάσσοντο τακτικά και άνεκήρυξε την Μιμην αξίαν να κοσμήση την κεφαλήν της διά της δάφνης της άσφαρτικής, αξιόλογον δηλαδή μαγειρίσσαν, ως μετέφρασεν ο Ροδόλφος γαλλικά το έγκώμιον εις την μη έννοήσασαν την σασκρικτικήν φράσιν Μιμην.

Η εισόδος του άστακου εχαιρετίσθη διά χειροκροτημάτων ο δε Σωνάρ, επί τη προφάσει ότι ειχε σπουδάσει χάριν της ζωγραφικής την ανατομίαν, ανέλαθε τον διαμελισμόν του όρεκτικού όστρακοδέρμου, του όποιου όχι μόνον άπένευμεν εις τον εαυτόν του διπλασίαν των άλλων μερίδα, αλλά και δεν ησυχύνθη να τυλίξη εις χαρτίον το περισσεύμα διά να του χρησιμεύση ως πρότυπον εις εικόνα φαγωσίμων, την όποιαν ητοίμαζε διά την προσεχή εκθεσιν της καλλιτεχνίας.

Ο δε Κολίνος υπερηγάπα τα γλυκίσματα και ήρνηθη επιμόνας ν' ανταλλάξη την δευτέραν μερίδα της άμυγδαλόπηττας αντί του προσφερόμένου εις αυτόν υπό του Σωνάρ εισιτηρίου εις το φυτοκομείον των Βερσαλλιών.

Την ευθυμίαν έκορύφωσε η έμφάνισις τριών φιαλών οίνου με πρασίην σφραγίδα και τετάρτης φεροῦσης το άργυροῦν κράνος της Καμπανίας. Η τελευταία αυτή ητο εκ των κατασκευαζόμενων και πλουσιμένων εις Παρισίους λόγω διαλύσεως του καταστήματος αντί δύο φράγκων.

Ο τοιοῦτος καμπανίτης έχει μεν γεῦσιν κατά τι διάφορον της του γνησίου, άλλ' υπερέχει τούτου κατά το ποσόν του άφροῦ. Όπωςδήποτε υπερίηρσεν εις τους Βοημούς και πρό πάντων εις τον Σωνάρ, τόν τρίς ήδη κατορθώσαντα ν' ανταλλάξη λαβραίως το κενόν αυτού ποτήριον με το γεμάτον του Κολίνου, ενω οστος κατεγίνετο να εξηγήση εις την Μιμην το μέλλον να δημοσιευθῆ εις τον «Κάστορα» υπερφυσικόν του άρθρον. Τας εξηγήσεις όμως ταύτας διέκοψεν άποτόμως άχαρις μορφασμός και ευθύς έπειτα δήλωσις του φιλοσόφου, ότι ησθάνετο κατεπεύγουσαν ανάγκην να εξέλθῃ... να θαυμάση την δύσιν του ήλιου, του από πολλοῦ ήδη αναπαυόμενου εις της Θέτιδος τόν κόλπον.

Κρίμα να μην είνε ο καμπανίτης παγωμένος, ειπεν ο Σωνάρ μετά ματαίαν άπόπειραν να υπεξαιρέση και του άλλου του γείτονος το ποτήριον.

Κυρία, έλεγεν εις την Μιμην ο Κολίνος, ο έπιστρέψας ήσυχώτερος εκ της εκδρομής του, ο οίνος της Καμπανίας δροσιζεται διά πάγου προερχομένου εκ της πήξεως του ύδατος, ητις είνε αποτέλεσμα του ψύχους, υπό του όποιου ένικήθη ο Ναπολέων εν Ρωσσία... Ροδόλφε, δόσε μου, παρακαλώ, εν άλλο ήμιστίχιον καμπανίτου.

Τι θα ειπή ήμιστίχιον; ηρώτησεν η Μιμη.

Μισό ποτήρι, άπεκρίθη ο Ροδόλφος, παρέχων το ζητηθέν εις τον Κολίνον, όστις όμως αντί να πῆ εκτύπησεν αίφνης τον ώμον του ξενοδόχου τραυλίζων:

Αῦριον είνε Πέμπτη!

Όχι, αῦριον είνε Κυριακή, απήντησεν ο Ροδόλφος.

Απατάσαι, είνε Πέμπτη.

Κυριακή, σοῦ λέγω.

Το λέγεις, αλλά δεν είνε αλήθεια; αῦριον είνε Πέμπτη...

Ταῦτα ειπών άπεκοιμήθη, χάσας την μύτην του εις το πρό αυτού πινακίον χλωροῦ τυρίου.

Τι έχει με την Πέμπτην; ηρώτησεν ο Μαρκέλος.

Τώρα, ένεθυμήθη, απήντησεν ο Ροδόλφος. Η Πέμπτη είνε ήμερα της εκδόσεως του «Κάστορος», όπου δημοσιεύεται το άρθρον του... Ακούσατε! όμιλεί περι αυτού εις τον ύπνον του... Μιμη, δόσε μας καφέ.

Η Μιμη έσηκόθη διά να εκτελέση την παραγγελίαν, άλλ' ο Κολίνος έζυπνήσας την ήρπασεν από την μέσην και έπιθύρησεν εις το ώτιον της έμπιστευτικώς:

Ο καφέ, κυρία μου, προέρχεται εκ της Αραβίας και άνεκαλύφθη από μίαν αίγα. Ο Βολταίρος επινεν 25 φλυτζάνια την ήμεραν, εγώ μόνον τέσσαρα και τον άγαπώ ζεστόν.

Πάρα πολύ σοφός είνε αυτός ο κύριος, έλεγεν η Μιμη προσφέρουσα καφέν και καπνόν.

Το μεσονύκτιον εν τούτοις ειχε σημαίνει πρό πολλοῦ και ο Ροδόλφος επροσπάθη να υποδείξη εις τους φίλους του ότι θα ητο καιρός να τον καληνυκτίωσι.

Τούτο όμως ένόησεν ο μόνος διατηρήσας άκείρας τας φρένας του Μαρκέλος, όστις ήγέρθη ν' αναχωρήση, ενω ο Σωνάρ, βλέπων ότι άπέμενεν ακόμη ποσόν τι κονιάκ εις την φιάλην, εκήρυττεν ότι δεν θα πεισθῆ ότι έσήμαναν τα μεσάνυκτα πριν το άποτελειώση, ο δε Κολίνος εξηκολούθει να παραληρή:

Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη...

Δεν ήξεύρω τι να κάμω, έλεγεν ο Ροδόλφος άμυχανών. Άλλοτε θα τους έφιλοξενούσα προθύμως όλην την νύκτα, αλλά τώρα άλλαξαν τα πράγματα, επρόσθεσε παρατηρών την Μιμην, εις της όποιας το ήδυπαθές βλέμμα εικονίζετο σαφώς ο πόθος μοναξίας.

Τι να κάμω, Μαρκέλε; συμβούλευσε με, δεν ήμπορείς να εφεύρης κανένα τρόπον να τους διώξης;

Δεν είμαι εφευρετικός, απήντησεν ο ζωγράφος, άλλ' ήμπορώ να μιμηθώ τας ξένας εφευρέσεις. Τώρα ένθυμήθην καμωδιαν, εις την όποιαν υπάρχει έξυπνος υπήρτης κατορθώνων ν' απαλλάξη τον αυθέντην του από δύο κρασσοπατέρας ως τους ίδιούς μας.

Η σκηνή αυτή εύρίσκεται εις το

Μασέμ

δράμα «Κήν». Έχεις δίκαιον η θέσις μου ομοιάζει πολύ με την ιδικήν του, απήντησεν ο Ροδόλφος.

Απομένει όμως να ιδώμεν κατά πόσον είνε το θέατρον πιστή του όβου εικόνα. Ας άρχισωμεν από τον Σωνάρ. ΕΙ Σωνάρ, ζύπνια! εφώνασεν ο Μαρκέλος.

Τι είνε; τι με θέλεις; ηρώτησεν ο Σωνάρ, όστις έπλεε μακαρίως εις τον γαλανόν αιθέρα της μέθης του.

Θέλω να σοῦ ειπώ, απήντησεν ο Μαρκέλος, ότι δεν άπέμεινεν εδώ κανέν είδος ποτοῦ και όλοι διψοῦμεν.

Με το δίκηο μας, ειπεν ο Σωνάρ. Τα σημερινά μπουκάλια είνε τόσο μικρά...

Ο Ροδόλφος, διέκοψεν αυτόν ο Μαρκέλος, άπεφάσισε να ξενοκτίσωμεν εδώ. Αλλά πρέπει να υπάγης να πάρης μερικά εφόδια, πριν κλείσουν όλα τα καταστήματα.

Ο κρασσώλης μου, επρόσθεσεν ο Ροδόλφος, έχει το κατάστημά του εδώ παρακάτω εις την γωνίαν της όδοῦ. Ζήτησέ του διά λογαριασμόν μου δύο φιάλας ροῦμι η ό,τι άλλο θέλεις.

Προθύμως και ευχαρίστως, απήντησεν ο Σωνάρ, όστις εν τη βία του έφόρεσε αντί του ίδικού του, το έπανωφόρι του Κολίνου, καταγινομένου ήδη, κατά την καλήν του συνήθειαν να χαράσση διά της μαχαίρας γεωμετρικά τμήματα εις το τραπέζιομάνδηλον.

Ελυγώσωμεν από τον ένα ο άλλος θα μας δώση περισσότερον κόπον. Αλλά μοῦ ήλθε μια ιδέα. Κολίνε! έκραξε μεγαλοφώνως, σείων τον βραχιόνια του φιλοσόφου.

Τι είνε; απήντησεν οστος.

Ο Σωνάρ έφυγε και επήρε κατά λάθος το έπανωφόρι σου.

Ο Κολίνος, άνοιξας τους όφθαλμούς, παρετήρησε τω όντι εις την θέσιν του καστοναῦ του επενδύτου, τον άσπρόμαυρον του Σωνάρ.

Η άνησυχία του υπήρξε μεγάλη, όταν ένθυμήθη ότι εις τα θυλάκια του υπεξαιρεθέντος ένδύματος περιείχετο το προϊόν της πρωϊνης του εκδρομής εις τα παλαιοπαλεία, ήτοι γραμματική της Φιλανδικής γλώσσης, αίσθηματικόν τι μυθιστόρημα του άκαθηματικού Νιζάρ επιγραφόμενον: Η ακηδεία της άρμεκτριας και τέσσαρες η πέντε τόμοι φιλοσοφίας, τους όποιους έφερε πάντοτε μαζί του, διά ν' άντλή έξ αυτών επιχειρήματα εν περιπτώσει σπουδαίας συζήτησεως.

Η ιδέα ότι η πολυτιμος αυτή συλλογή εύρίσκετο εις την διάκρισιν του Σωνάρ, τον έκαμε ν' ανατριχιάση.

Διατί να πάρη αυτός ο θεοτρελός το ίδιο μου έπανωφόρι;

Το έπηρε κατά λάθος.

Άλλ' είνε ίκανός να καταχρασθῆ τα θυλάκια μου.

Μη φοβάσαι, δεν θα τα διαβάση.

Δεν φοβούμαι αυτό, αλλά μη το μεταχειρισθῆ διά να άνάψη την πίπαν του.

Άφου είσαι τόσο ανήσυχος, έχεις καιρόν να τρέξης κατόπιν του. Μόλις τώρα έφυγε. Θα τον προφθάσης εις την θύραν.

Όπου και αν είνε θα τον εύρω, απήντησεν ο Κολίνος, θέτων επί της κεφαλής τον πλιν του, του όποιου ο γυρος ητο τόσο πλατύς, ώστε θα ήδύνατο να παρατεθῆ επ' αυτού τσακί διά δώδεκα ανθρώπους.

Τώρα είσαι ελεύθερος, ειπεν ο Μαρκέλος εις τον Ροδόλφον, σ' ευχόμαι καλήν νύκτα και θα παραγγείλω του θυρωροῦ να μην άνοιξη αν κτυπήσουν.

Καλή νύκτα και ευχαριστώ, απήντησεν ο Ροδόλφος.

Προπέμων τον Μαρκέλον, ηκουσεν εις την κλίμακα λιγυρόν νανούρισμα, εις το όποιον απήντησεν ο κόκκινος του γάτος δι' άλλου λιγυροτέρου, προσπαθών να δραπετεύση διά του άνεπαρκούς άνοιγματος της θύρας.

Καῦμένη Ρωμαίε, σε κράζει η Ίουλιία σου, ειπεν ο Ροδόλφος, άνοίγων την θύραν εις το έρωτευμένο ζώον, το όποιον έρρίφθη διά δύο πηδημάτων εις τας άγκάλας της έρωμένης του.

Μείνας μόνος με την ιδικήν του, ητις όρθη πρό του κατόπτερου εξέπλεκε την κόμην της μειδιώσα προκλητικώτατα, έπλησίασεν άθορόβως και περιεζώσεν αυτήν διά των βραχιόνων του.

Επειτα, ως μουσικός, όστις πριν άρχιση την εκτέλεσιν του μέλους κρούει συγχορδίαν προς δοκιμήν του όργάνου του, οῦτω και ο Ροδόλφος εκάθησε την Μιμην εις τα γόνατά του και άπέθεσεν επί του γυμνοῦ ώμου της μακρόν φιλημα, υπό το όποιον ησθάνθη αναπάλαν το σώμα της έαρινής εκείνης κόρης.

Το όργανον ητο τελείως χορδισμένον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

Η Κυρία Μιμη

Τι έπαθες, φίλε Ροδόλφε, και ήλαξεν η όψις σου τόσο πολύ; Πρέπει άρα να πιστεύσω όσα λέγονται ότι ήρκεσε κοινότατον δυστύχημα να καταβάλλῃ το ανδρικόν σου θάρρος;

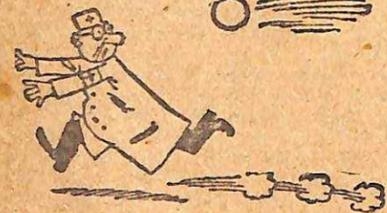
Και πως δύναμαι εγώ, ο υμνητής της Ιαράς σου βοημικής περιπλανήσεως, να θρηνήσω με δακρυσφόρους όφθαλμούς την συμφοράν, ητις σ' έκαμε να καλύψης με μαύρην σκέπην την ευθυμίαν σου και να λησμονήσης τα τόσο πρωτότυπα της στωϊκής σοφίας σου άποφθέγματα; Το πάθημά σου είνε δυσάριστον, το όμολογώ, όχι όμως και άξιον του κόπου να ριφθῆς εις τον ποταμόν.

(Η συνέχεια εις το επόμενον)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ Δ.Ο.Δ.Ο.

Αυτός ήταν

Τό εξής νόστιμο συνέβαινε αυτές τις μέρες, σ' ένα μεγάλο ποδοσφαιρικό αγώνα στο Παρίσι.



Ένας παίκτης, έρριξε χωρίς να θέλη, την μπάλλα μέσα στους θεατάς. Ή μπάλλα θήκε έναν από αυτούς στο μάτι και του τ' έπριξε. Ο άνθρωπος έπεσε κάτω μισολύθουμος από τόν πόνο. Οι άλλοι θεαταί, έτρεξαν άμέσως να θρουνε τόν γιατρό του Σταδίου για να περιποιηθή τόν τραυματία.

Παρ' όλες τις αναζητήσεις των άλλων, ο γιατρός δεν έβρισκότανε πουθενά.

Κάποτε ο τραυματίας συνήλθε από τόν πόνο και άκούγοντας όλην εκείνην την φασαρία είπε:

— Ζητούσατε τόν γιατρό της υπηρεσίας; Μά... είμαι εγώ!

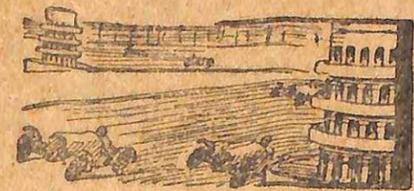
Παρόμοιο επεισόδιο, χωρίς βέβαια την κομικότητα του προηγουμένου, έγινε και κατά τούς τελευταίους αγώνες του χόκεϊ, επάνω στο πάγο, στο Παρίσι και πάλι.

Η σφαίρα παρεξέκλινε και έδω και θήκε στο πρόσωπο τόν γιατρό του Ρόουκ-Κλούμπ της Γαλλίας.

Τό χτύπημα ήταν πολύ σοβαρό και παρ' όλο που ο άτυχος γιατρός νά μείνη στόν τόπο. Εύτυχώς, όμως, τήν γλύτωσε και τώρα νοσηλεύεται στο νοσοκομείο.

Τό τελειότερο αυτοκινητοδρόμιο

Τελευταίως έγινε έξω από τήν Νέα Υόρκη, ένα αυτοκινητοδρόμιο, πού είνε τό τελειώτερο από όλα έγιναν ως τώρα.



Τό π' αν έχει ύπολογισθή κατά τήν κατασκευή του αυτοκινητοδρόμιου αυτό ούτως ώστε να περιορισθούν στο ελάχιστο όριο τ' α δυστυχήματα. Π. χ. καθ' όλον τό μήκος της πίστας, έχουν τοποθετηθή ηλεκτρικά φώτα

Ό παλαιστής πού πηδά

Έίδατε παλαιστή να πηδά και να δίνει κλώτσους στόν αέρα!

Στό Παρίσι είδαν έναν τέτοιο και είνε ο Άμερικανός Τζόε Σαβόλδι, άλλοτε ποδοσφαιριστής της ομάδος της Νότρ Ντάμ.

Ό Σαβόλδι, είνε ένας περίφημος άθλητής, άλλ' έχει αυτήν τήν άτυχίαν να μην μπορή να ξεχάση μερικές από τις συνήθειές του του ποδοσφαιρικού στίβου.

Έτσι, εκεί πού παλεύει με κάποιον, οι θεαταί έκπληκτοι τόν βλέπουν να παρατάη για μιά στιγμή... τό θύμα του, να πηδάη όσο ύψηλότερα μπορεί στόν αέρα, και να κλώτσα και με τ' α δύο πόδια του τήν μασσέλα του αντίπαλου!

Τό περιεργότερο δέ είνε ότι ύστερα από τόν πηδο αυτόν ο Σαβόλδι ξαναβρίσκεται όρθιος στα πόδια του, και συνεχίζει τόν αγώνα!

Ό ίδιος χρησιμοποιεί επίσης τήν ελαστικότητα των σχοινιών του



ρίγκ, για να πάρη φόρα και αν πέφτη σαν καταπέλτης επάνω στόν αντίπαλό του.

κόκκινα, κίτρινα, και πράσινα. Τό κίτρινο φως ειδοποιεί τόν αυτοκινητιστή ότι πρέπει να επιβραδύνη τήν πορεία του, τό κόκκινο, ότι πρέπει να σταματήσει και τό πράσινο, πως όλα πάνε καλά.

Έκτός από αυτά, επάνω σε ειδικούς πύργους έχουν τοποθετηθή μεγάφωνα και μέσου αυτών δίδονται διάφορες οδηγίες στούς αυτοκινητιστάς.

Τ' α γιγαντόφωνα αυτά, έστοίχησαν παραπάνω από 110.000 δολάρια!

Τό αυτοκινητοδρόμιο έχει 16 κομπές, με άκτινα, από 42-100 μέτρα.

Η πίστα έχει ελάχιστον πλάτος 18 μέτρα και άνωτατον 30.

Στήν πρώτη καμπή, υπάρχει μιά περίεργη διακλάδωση. Ό αυτοκινητιστής πού δέ θα προλάβη να άρη τήν στροφή, δέν είνε... ύποχρεωμένος με μιά στραβομάδα να σπάση τ' α μούτρα του, πάνω στόν τοίχο από μπετόν πού είνε δίπλα του. Δέν έχει παρά να τραβήξη κατ' ευθείαν εμπρός και να πάγη να πέση επάνω σε μπάλλες από σανό, πού είνε τοποθετημένες στο βάθος του δρόμου. Έτσι δέν παθαίνουν τίποτε!...

Τό Όλυμπιακό έγχειρίδιο

Όταν κατά τούς τελευταίους όλυμπιακούς αγώνες, πού έγιναν στο Βερολίνο, έγινε λόγος να δοθή στούς νικητάς και κάτι ως ένθύμιον, εκτός από τ'



βραβεία και τ' α έπαθλα.

Η έπιτροπή πού είχε αναλάβει τό τε τήν έκλογή του ένθymiου αυτού, άπεφάσισε να δοθή στούς νικητάς άπό μιά μικρή δρο, μέσα σε γλάστρα, ή όποια θα έφτυτεύετο στήν γενέτειραν του νικητού, προς διαίωνα σιν τής νίκης του.

Η Ίαπωνία όμως ή όποια θα διοργάνωση τούς προσεχείς Όλυμπιακούς αγώνες, άπεφάσισε να δώση και αυτή ένα μικρό ένθύμιον στούς νικητάς.

Αντιθέτως όμως δέν άνέθεσε τήν έκλογήν του σε έπιτροπήν, αλλά... έκανε δημοψήφισμα. Και ξερέτε τί άπεφάνθη ο Ίαπωνικός λαός;

Ότι τό καλύτερο ένθύμιον θα ήτο ένα ίαπωνικό έγχειρίδιο!

Όχι βέβαια για να κόψουν τόν λαϊμό τους οι νικηταί!...

Ένας άνάπηρος τεννίστας

Ψατάζεσθε, βέβαια, ότι ένας πρωταθλητής του τένις, πρέπει πρό παντός να έχει όλα τ' α δάχτυλα για να μπορέση να μεταχειρισθή όπως πρέπει τήν ρακέττα του. Εν τούτοις, υπάρχει και ένας άσος της άντισφαιρίσεως πού παίζει με τ' α σερρα μόνον δάχτυλα στο δεξί του τό χέρι. Είνε ο Γερμανός φόν Κράμμ. Σε ηλικία 8 ετών είχε πάθει ένα δυστύχημα συνεπεία του όποιου του είχε άποκοπή ο δεικτής του δεξιού χεριού, όλόκληρος σχεδόν. Εν τού-



τοις, αυτό δέν εμπόδιζε τόν φόν Κράμμ, να μάθη τένις, και να τό μάθη τόσο καλά, ώστε να θεωρείται σήμερα ως ένας από τούς καλύτερους παίκτας του κόσμου!

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

120N

Ποιός έστειλε αυτή τήν κρέμα; Δέν ξέρω. Ό μικρός κσεές με τήν κρέμα ήλθε με τό ταχυδρομείο χωρίς κάρτα.

— Πρίν πεθάνη τόν έπεσκέφθη κανείς; — Μάλιστα.

— Ό ένομοτάρχης Λέιν εξέφρασε τήν έπιθυμία να μιλήση για τήν ύπόθεσι Πέβερλι.

— Ναι, άμέσως μόλις αίσθάνθηκε τόν έαυτό του καλύτερα.

— Είχε μάθει τήν σύλληψιν του Ντάροου.

— Εγώ του τό είπα.

— Και από εκείνη τή στιγμή φάνηκε πολύ σκεπτικός;

— Ναι.

— Τόν έπεσκέφθη κανείς;

— Ναι.

— Ό έπισκέπτης ήταν ντέτεκτιβ, ιδιωτικός ντέτεκτιβ στήν ύπηρεσίαν της ύπερασπίσεως;

— Ναι.

— Του έπέτρεψαν να ιδη τόν άρρωστον για μίγα λεπτά;

— Ναι.

— Ό Λέιν δέν είχε πιά τή δύναμη να μιλήση;

— Πράγματι.

— Άλλά είχε τις αισθήσεις του;

— Τί συνέβη;

— Έδειξε ότι ήθελε να γράψη κάτι, άμέσως ο ντέτεκτιβ του έδωσε ένα κομμάτι χαρτί και ένα μολύβι.

— Είδατε εκείνο πού έγραψε;

— Όχι.

— Και έπειτα;

— Ό ντέτεκτιβ έφυγε, αφήνοντάς τον υπό τήν επίβλεψιν της άδελφής, τήν όποϊαν άφησα για να πάω στήν κουζίνα να του έτοιμάσω ένα φλυτζάνι σοάι. Ένω ήμουν εκεί, διέκρινα τόν ντέτεκτιβ πού περνούσε μπροστά από τό παράθυρο. Περίεργη, πήγα στο παράθυρο της κουζίνας και τόν είδα πού έψαχνε άνάμεσα στα άπλυτα σκεύη στο διαμέρισμα πού πλένονν τα πιάτα.

— Τόν είδατε να παίρνη τίποτε απ' εκεί;

— Ναι.

— Ξέρετε τί ήταν αυτό;

— Όχι.

— Σας εύχαριστώ, μίς Μάρσαλ.

— Η νοσοκόμος Μάρσαλ είχε άπομακρυνθή από τήν έδρα.

— Έρμαντ Γκλύντ...

— Ό κοντός άνθρωπάκος προχώρησε ζωηρά.

— Προσελήφθητε από τήν υπεράσπισιν, κύριε Γκλύντ, προς τόν σκοπόν να

προσπαθήσετε να άποδείξετε τήν άθωότητα του κατηγορουμένου;

— Άκριθώς.

— Φθάσατε εις τό συμπέρασμα ότι ο ένομοτάρχης Λέιν ύπήρξε θύμα έπιθέσεως επειδή εύρίσκειτο επί τ' α ίχνη του δολοφόνου;

— Είμαι άπολύτως βέβαιος.

— Πιστεύετε, ότι δύο φορές επεχείρησαν να σκοτώσουν τόν Λέιν και ότι ή δεύτερη άπόπειρα έπέτυχε. Ό δράστης των δύο αυτών άποπειρών θα ήτο ασφαλώς ο δολοφόνος του Έντγκαρ Στάλλαρ;

— Μάλιστα.

— Μέχρι της στιγμής δέν είχατε άποδείξεις δια να ύποστηρίξετε τήν γνώμη σας αυτήν;

— Πράγματι.

— Όταν πήγατε στο νοσοκομείον να έπισκεφθήτε τόν Λέιν, αυτός ήταν έτοιμοθάνατος;

— Ναι.

— Άλλά έπιθυμούσε να σας άνακοινώση κάποια πληροφορία, τήν όποϊαν στο τέλος κατώρθωσε να σκαλίση σ' ένα κομμάτι χαρτί;

— Ναι.

— Η πληροφορία αυτή, πού ελήφθη υπό τ' α όσον τραγικός συνθήκας, σας έχω σίμμενος καθόλου;

— Ναι, μόλις μπορούσε κανείς να διαβάση τα γράμματα, αλλά κατώρθωσε έπειτα από πολλές ώρες να τό διαβάσω. Τ' α λόγια εκείνα έκαναν ύπαιτιμό για δύο παλιές ύποθέσεις.

— Φθάσατε στο συμπέρασμα ότι ύπήρχε σχέση μετ' α τής μίας από τις δύο άποθέσεις και των προσκεκλημένων του Πέβερλι;

— Ναι.

— Και ότι ο Στάλλαρ άπειλούσε κάποιον με τήν δημοσίευσιν του σκανδάλου;

— Άκριθώς.

— Οπρόεδρος κτύπησε τόν Λότζελ.

— Καθορίσατε, παρακαλώ...

— Ό δικηγόρος ύπήκουσε εις τήν ύπόδειξιν.

— Έχετε τίποτε συγκεκριμένον να μας πητε σχετικάς με τόν θάνατον του Λέιν;

— Ναι. Βρήκα τόν κσεό πού περιείχε τήν κρέμα στήν κουζίνα του νοσοκομείου και τόν πήγα στόν Άσα Λάβεστον Μπρόξ τόν χημικόν, του όποιου τήν έκθεση έλαβα πού όλίγου. Ίδού τήν... Άλεμόνασε εις τ' α ύπολέψιματα της κρέμας, πού έμειναν εις τ' α τοιχώματα, έσσεινών εις ποσότητα σημαντική. Έπίσης ανακάλυψα τήν ιδιωνότητα του γαλακτοπώλειου, ή όποια έπώλησε τόν κσεό τήν κρέμα τήν προπερασμένη Δευτέρα και τήν διευθύντρια του ταχυδρομικού

παραρτήματος, δια του όποιου τήν ίδια μέρα έστάλη ο ίδιος κσεός τ' α δύο αυτά πρόσωπα είναι παρόντα και πρόθυμα να όνομάσουν τόν άποστολέα.

— Τώρα το άκροατήριον βρισκόταν σε έξαιρετική ύπερδιεγερσιν οι φρουροί προσπαθούσαν να έπιβάλουν ήσυχία.

— Ό Σέρ Χένου μιλούσε χαμηλόφωνα με τόν Πάρλυ.

— Έπιθυμώ, κύριε πρόεδρε, να ύποβάλω μερικάς ερωτήσεις εις τόν μάρτυρα. Πρώ όλίγου μάς διηγήθητε μίαν πολύ καταπληκτικήν ιστορίαν, κύριε Γκλύντ. Αν δέν άπατώμαι, είσατε από τούς πρώτορας εκείνους πληροφοριών, πού έχουν ειδικευθή εις τ' α ύποθέσεις διαζυγίων;

— Πολύ σπανίως άσχολούμαι με τέτοιες ύποθέσεις.

— Γιατί;

— Είμαι πολύ εύκολος ύποθέσεις, ελήπτησε ο Γκλύντ, και σε μένα άρέσουν οι δύσκολες ύποθέσεις.

— Μερικοί χαμογέλασαν.

— Δέν είχατε πάντοτε αυτό τό έπαγγελμα;

— Όχι.

— Πέρασα πολλά επαγγέλματα;

— Πολλά.

— Κάποτε ήσαστε ταχυδακτυλουργός στο ποτόν-χόλλ;

— Πέρασα ώρες εδντυχιμένες και ώρες δυστυχιμένες...

— Ό Γκλύντ, πού ως εκείνη τήν ώρα στεκόταν με τήν πλάτη γυρισμένη προς τήν πόρτα, γύρισε και άρχισε να δείχνη έλαφρά σημεία άνησυχίας δυσδιάκριτα σχεδόν, άλλ' όμως όρατά σ' ένα προσεκτικόν παρατηρητήν. Τό χαμογέλιό του εξαφανίσθηκε, ύδρανε. Ό Σέρ Χένου, κλονισμένος στήν άρχή από τήν γοημί πού είχε πάρει ή υπεράσπισις, ξαναβρήκε τήν ψυχραιμία του.

— Πέρασε καμμία φορά στα βράχια της δικαιοσύνης δια ψευδομαρτυρίαν;

— Όχι.

— Είχατε πάντοτε τύχη στή ζωή σας;

— Όχι έξαιρετική.

— Και όμως τώρα μόλις τό παραδειχόμαστε.

— Ός τα σήμερα δέν μου δόθηκε άλλη φορά ή εύχαιοσύνη να βρεθώ άπεναντί σας, Σέρ Χένου.

— Εύναριστώ. Θα ήσο κανείς επεβολικώς ως σας έχω ακτήριζε ως τυχοδιώκτην;

— Αυτό εξαρτάται από τήν έννοια πού αποδίδετε σ' αυτή τή λέξη.

— Ό Γκλύντ, φανερά άνησυχος τώρα, έρριξε πάλι μιά ματιά πάνω από τόν ώμο του. Ό Πάρλυ, πού τόν παρακολούθουσε, ένιωπε σ' έναν ύποστάμενό του και πού έδωσε οδηγίες χαμηλόφωνα.

— Δέν θα έμεινον, είπε ο Σέρ Χένου.

ρου σε φαιδρό τόνο. Οι κύριοι ένοχοι, που γνωρίζουν τον κόπον, θα σκεφθούν και θα κρίνουν αν συντόχει ή όχι περίπτωσις να δώσουν πίστιν εις αυτόν τον ιάτρουα.

Ο τελευταίος μάρτυς

— Έντα Μπάρεντ.
Μιά χονδρή κοκκίνη γυναικία πλησίασε στην έδρα και φώτισθη. Ο Λότζελ άπειθυνόμενος στον πρόεδρο:
— Άν επιτρέψετε, κύριε πρόεδρε, ή μάρτυς αυτή να καταθέση υπό μορφήν δηλώσεως. Δέν γνωρίζω ούτε και εγώ τό περιεχόμενον της καταθέσεώς της.
— Έχετε καμμίαν αντίρρησην, Σέρ Χένρυ; ρώτησε ο πρόεδρος.
— Καμμίαν, κύριε πρόεδρε.
— Η Μίς Μπάρεντ άρχισε την αφήγησίν της χαμογελώντας:
Είμαι διευθύντρια του γαλακτοπωλείου «Τό Νέον», στο Μπάντλν Τέρρας. Ήμουν μόνη εκείνη την ήμερα στο κατάστημα, θυμάμαι την ήμερα, γιατί είχα τή γιορτή μου. Μπήκε ένας πελάτης ν' άγοράση έναν κωσό κρέμα του ένός σελλιτιού, σ' ένα τενεκεδένιο κωσό ζήτησε, για να μπορή να τον στείλη με τό ταχυδρομείο... Ήταν ένας γελοίος τύπος, άνεργος, όπως φαινόταν. Είχε πολύ άξιοδάρητη εμφάνισιν και όταν έφευγε, τον παρακολούθησα από μέσα από τά τζάμια. Στή γωνιά του δρόμου κάθηκε... Κατά τύχη έπειτα από λίγες στιγμές τον είδα να ξαναπερνά και να μπαίνη σ' ένα μπαρ.
— Τί μέρα ήταν, Μίς Μπάρεντ;
— Ή προπερασμένη Δευτέρα.
— Σάς ευχαριστώ. Καθυστα.
— Να προσέλλη ή τελευταία μάρτυς, Γκλάντνς Κρόκερ.
Ή Μίς Κρόκερ ήταν ψηλή, άδύνατη, φορούσε ματογυάλια από ταρταρούχα και άρχισε να αφήγηται με σαφήνεια.
— Εργάζομαι στο ταχυδρομικό παράστημα του Γκράνβιλ Ρόου, και θυμάμαι, ότι την προπερασμένη Δευτέρα ένα πρόσωπο κατέβησε στο ταχυδρομείο ένα μικρό δέμα. Για να σάς πώ την αλήθεια, ύπήρχαν πολλά δέματα και δέν θα θυμόμουν τό γεγονός αυτό, αν ένα άπ' αυτά δέν είχε τή διεύθυνσι του Πάρμινστερ, πράγμα που έπέσυρε τήν προσοχή μου, γιατί είχα διαβάσει στις εφημερίδες άφηγησεις της δολοφονίας.
— Θα μπορούσατε, Μίς Κρόκερ, να μάς περιγράψετε αυτό τό πρόσωπον;
— Ένας ψηλός κύριος, με ζωηρό χρώμα και πολύ καλούς τρόπους.
— Θα μπορούσατε να τον αναγνωρίσετε;
— Ναί.
— Από εκείνη την ήμερα τον ξαναείδατε;
— Τόν είδα πρό άλλου εδώ μέσα. Ήταν καθισμένος σ' εκείνη τή θέσι και βγήκε πρό δέκα λεπτών.
Ο πρόεδρος έσηκη λίγο.
— Επρόκειτο περί του κυρίου Τζώρτζ Τάνμπριτζ;
— Νομίζω, κύριε πρόεδρε.
— Να τον βρούν και να τον οδηγήσουν εδώ.
Πληροφορήθησαν ότι ο Τάνμπριτζ είχε φύγει με τό αυτοκίνητό του. Ο πρόεδρος έδωκε τις αναγκαίες διαταγές να προσέλλη τό έπιπέμον προΐ να έξετασθή δε μάρτυς και διέταξε τή συνεδρίασι. Έπειτα βγήκε από την αίθουσα και οι γλώσσες λύθησαν. Ο Λότζελ ξαναβήκε τον Βάλλανς.
— Ποϋ είναι ο Γκλάντν;
— Ο Θεός ξέρει. Κατάφερα να τον βλευθερώσω από τους άστυνομικούς, που τον εμπόδιζαν να βγή, και κάθηκα σάν άστραφή.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

— Πάμε να ποιήμε δυό λόγια στον πελάτη μας πριν τον πάρουν...
Καθισμένος δίπλα σ' έναν από τους φρουρούς σ' ένα δωμάτιο συνεχόμενο με τή μεγάλη αίθουσα ο Ντάρσου περιέμενε τό αυτοκίνητο, που θα τον μετέφερε στο Λονδίνο.
— Γιατί τώρα θέλετε να ένοχοποιήσετε τον άτυχο Τζώρτζ, ειπε στους άγγόρους του σπινθηράς τους τό χέρι.
— Υπομονή, κύριε Ντάρσου, προσπαθούμε να σας γλυτώσουμε...
— Μα είναι άνοσησία, ο Τζώρτζ είναι άθώος σαν μωρό!
— Είσαθε χαριτωμένος πελάτης! φώναξε ο Λότζελ θυμημένος. Δέν θέλετε λοιπόν να σωθήτε;
— Όχι μ' αυτά τά μέσα.
— Σάς όμολογώ, ότι και σε μένα προξενεί μεγάλη κατάπληξι, ειπε ο Λότζελ. Ή συζήτησις σταμάτησε εκεί, γιατί ένας φρουρός πήγε και άνήγγειλε ότι τό αυτοκίνητο έφθασε. Ο Ντάρσου τούς άπεχαιρέτησε.
— Μη με θεωρείτε άγάριστον, ειπε με φωνή βραχνή από τή συγκίνησι, άλλ' άσφαλώς πρόκειται περί πλάνης... Ο Τζώρτζ αύριο τό πρωί θα άθωωθή μιά χαρά κι' εγώ θα ευχαριστηθώ πολύ. Ο Θεός άε σας εύλογη και τους δυό σας...
Τό παρελθόν ζωντανό
Ή τετάρτη μέρα της δίκες άρχισε μέσα σε άτμόσφαιρα έντατικής προσδοκίας συνταρακτικές διαδόσεις κυκλοφορούσαν.
Ο Τζώρτζ Τάνμπριτζ πλησίασε στην έδρα και μόνη ή εμφάνισι του δημιούργησε ρευμα συμπάθεια ύπέρ αυτού, γιατί με όλη τή σοβαρότητα της στάσεως του δέν είχε καθόλου τό ύφος έγκληματιού στις ερωτήσεις που του ύπεβλήθησαν άπήνησε καθαρά και χωρίς τον έλάχιστο δισταγμό.
— Δέν ήσαστε εδώ χθές τό άπόγευμα όταν σάς καλέσαμε, κύριε Τάνμπριτζ, πώς εξηγείται αυτό;
— Ήμουν κουρασμένος. Ή άτμόσφαιρα είχε γίνει άποικνικτική και δέν ήξερα ότι θα με έχρειάζεσθε. Γύρισα στο σπίτι μου με τό αυτοκίνητο.
— Δέν είχατε, λοιπόν, πρόθεσιν να δραπετεύσετε;
— Ο μάρτυς χαμογέλασε.
— Κάθε άλλο...
— Κύριε Τάνμπριτζ, μετά την αναχώρησιν σας μία μάρτυς κατέθεσε ότι την παραπελθούσαν Δευτέρα παρεδώσατε πολλά δέματα σ' ένα ταχυδρομικόν παράστημα του Σάουθ Κέιςγικτον. Είμαι άκριβές αυτό;
— Άκριβέστατον.
— Ξέρετε αν εκείνη την ήμερα ή κυρία Στόρεϋ είχε βγή προηγουμένως από τό σπίτι της;
— Μάλιστα. Ή ξενοδόχος που μάς συνήτησε στο χόλλν όταν βγαίναμε κάτι τέτοιο της ειπε, ότι ήταν ή δεύτερη φορά που την έβλεπε να βγαίνη και ότι δέν έπρεπε να κοιράζεται.
— Μιά άκόμη ερώτησι. Θυμάσθε τή νύχτα που ο ένομοτάχης Λέιν δηλητηριάσθηκε στο Πέβεριλ από γαζή;
— Πολύ καλά.
— Πέσατε να κοιμηθήτε τή συνηθισμένη σας ώρα;
— Μάλιστα κατά τις ένδειξι.

— Κατά τό διάστημα της νύκτας βγήκατε καθόλου από τό δωμάτιό σας;
— Όχι. Θυμάμαι που αργούσε να με πάρη ο ύπνος.
— Σάς ευχαριστώ, δέν έχω άλλη ερώτησι.
Ο Τάνμπριτζ έστράφη προς τον Σέρ Χένρυ, άλλ' αυτός με τό κεφάλι του έκαμε σημειον ότι δέν σκόπευε να τον ρωτήση.
Ο Λότζελ άφού συμβουλευθήκε τις σημειώσεις του άρχισε:
— Κύριε πρόεδρε, κύριοι ένοχοι. Οφείλω κατ' άρχην να σας ευχαριστήσω, δια τήν ύπομονή που δείξατε παρακολουθώντας τά έπιχειρήματα της ύπερασπίσεως. Εύρέθημεν πρό μιάς δολοφονίας έπιμελώς παρασκευασμένης και δέν μέμφομαι τήν άστυνομίαν, ή όποία ένόμισε ότι ο πελάτης μου ήτο ένοχος. Ο Ντάρσου εύρέθη εις τον τόπον του έγκλήματος, είχε κάθε λόγον να μισή τον Στάλλαρ και ή μη άμεσος άναγγελία της θεραπείας του εις μέρους του ήσαν στοιχεία έπιβαρυντικά δι' αυτόν. Αναζητήσαμε μάρτυρας οι όποιοι θα μπορούσαν να ρίψουν νέον φώς εις τό καταπληκτικόν αυτό μυστήριον... Αυτούς τούς άκούσατε και θή βγήκε νέον ύπνοι σας τά συμπεράσματα. Δέν είσαι εγώ εκείνος που θα σας πώ: Να ο δολοφόνος! Έκείνου που σάς ζητώ τώρα είναι ή έτυμνηγορία σας δια τον Ντάρσου να είναι άθωωτική. Δέν θα σας είπω περισσότερα διότι άντιλαμβάνομαι ότι ο διακεκριμένος συνάδελφός μου έχει να σας κάμη μιαν άνακοίνωσιν.
Ο Σέρ Χένρυ σηκώθηκε.
— Κύριε πρόεδρε και κύριοι ένοχοι, δέν θα σας άπασχολήσω επί πολύ. Οφείλω να άνακοινώσω εις τό δικαστήριον ότι ή κυρία Στόρεϋ, μία από τους μάρτυρας της ύπερασπίσεως ή όποια εύρίσκειτο εις τό Πέβεριλ όταν έδολογογήθη ο Στάλλαρ, εύρέθη εις κακήν κατάστασιν εις τον σιδηροδρομικόν σταθμόν όπου έπεριμένε τό τραίνο δια τό Λονδίνο. Τήν μετέφεραν στο νοσοκομείον όπου την νύχτα άπέθανε αλλά έπρόφθασε και ύπήρχεσθε τήν άκόλουθον ήλωσησιν.
«Ο Στάλλαρ ανέκάλυψε τό πραγματικόν μου όνομα και ή πέπεισε ότι θα περιέγραφε τήν ζωήν μου εις ένα βιβλίον του και ότι θα γνωστοποιούσε τήν ταυτότητά μου εις τον Σέρ Χιούστας. Τόν σκότωσα μ' ένα ψαλλίδι κι' αυτό τό έκαμα με τον άπλούτερον τρόπον, αλλά δυστυχώς δέν κατόρθωσα εκείνη τή νύκτα να φύγω από τό δωμάτιό μου και να καταστούσω τά χειρόγραφα που μου είχα δείξει. Εγώ σκότωσα και τον άστυνομικόν. Αυτή είναι ή αλήθεια.»
Ο πρόεδρος άπλωσε τό χέρι.
— Δόστε μου αυτήν τήν ήλωσησιν, πέπει να τήν δούν και οι κύριοι ένοχοι. Τώρα, Σέρ Χένρυ, τί προτίθεσθε να κάμετε;
— Παρατιούμεθα της κατηγορίας, κύριε πρόεδρε. Αί άποδείξεις έναντιον του κατηγορουμένου έφάνησαν καταθλιπτικά, τό όμολόγησε ο ίδιος ο δικηγόρος του, όφείλω να όμολογήσω ότι ή διεξαγωγή της ύπερασπίσεως είχε τήν σφραγίδα μιάς πρωτοτυπίας ή όποία, έλπίζω να μήν άποτελέση προηγουμένον.
— Θα προσέχω εγώ, Σέρ Χένρυ, ειπε ο πρόεδρος. Ο γηραιός δικαστικός στερέωσε τά ματογυάλια του και προσέβλεψε τό άκροατήριον. Έπειτα μίλησε γιας δυόμισι ώρες. Δέν έθιξε παρά στο τέλος τήν όμολογίαν του άληθινού ένόχου.
Ή έτυμνηγορία
«Είμαι ένοχος;»

«Όχι».
Θεώρησα από χειροκροτήματα χαίρετις τήν έτυμνηγορία των ενόχων.
Ο πρόεδρος συνεχάρη τον άθωωθέντα ήταν τό πρώτον του όήμα προς τήν δέξαν.
— Συγχάρητε τον Γκλάντν, ειπε στον Ντάρσου.
— Αυτόν ζητώ. Ποϋ είναι;
— Πήγε κατ' ευθείαν στο ξενοδοχείο ν' άναγγείλη τήν άπόφασιν στην κυρίαν Κλέαρ.
— Η κυρία Κλέαρ σάς περιμένει, ειπε ο Βάλλανς.
— Μπορούμε να πηγαίνουμε τώρα;
— Μερμένετε μιά στιγμή, κύριε, ειπε ένας από τους φρουρούς. Ο κόσμος άκόμη δέν διαλύθηκε...
Ο Γκλάντν παρουσιάσθηκε ξαφνικά.
— Πήγα να τήν ειδοποιήσω. Μάς περιμένει.
Ο Χούγκ του έσφιξε δυνατά τό χέρι και τον ευχαρίστησε.
— Η ύπόθεσις είχε άρκετό ενδιαφέρον, ειπε ο Γκλάντν, αλλά χωρίς τον κωσό της κρέμας θα τά εύρισκα σκοθρα... Αυτή ή γυναικία είχε τή νοσοτροπία του εις γενετής δηλητηριαστού, που έξουλοθει τήν δουλεία του ως τήν ώρα που θα τον γραπούσαν.
Τό μικρό δωμάτιο για μόνα έπιπλα είχε ένα τραπέζι με τέσσαρες καρέκλες: στο τζάμι σπινθηροβόλουν τά φύλλα. Όλοι κάπνιζαν εκτός από τον νετέκτιβ ή όποιος ζύμωσε τό άγαπημένο του κομμάτι του κεραιοϋ.
— Αναρωτιέμαι πώς καταφέρατε να τήν κάμειτε να όμολογήση ότι τή νύχτα που δηλητηριάσθηκε ο Λέιν είχε βγή από τό δωμάτιό της, ειπε ο Βάλλανς.
— Ήταν μπόλφα. Έβγαλα και της παύν, ότι κάποιος τήν είχε δη και διαόθηκε να σκορώση μιαν ιστορία, ή όποία ένοχοποιούσε τον Τζώρτζ Τάνμπριτζ. Τό παράκαμα όμως δινόντας του να ταχυδρομήση τό κωσό με τήν κρέμα, αλλά και αυτό άκόμη ήταν πολύ χαρακτηριστικό. Πολύ ενδιαφέρουσα γυναικία, προσέθεσεν ο Γκλάντν.
— Υποθέτω, ότι χθές, φεύγοντας από τό δικαστήριον, κατάλαβε ότι τό παινίδι ήταν χαμένο αλλά δέν πιστεύω, ότι έδηλητηριάσθηκε με τον ίδιο τρόπο, ειπε ο Λότζελ, άνάθωντας άλλο ταίγαρο. Νομίζω ότι θα προσπαθούσε άκόμη να μάς παρακλινήση. Καί γιατί πήγε να δη τήν Κα Κλέαρ;
— Γιατί; Από μίσησ στο πρόσωπο που κρυβόταν πίσω από τήν ύπερόσπισιν και τό όποιον είχε δείξει φίλια στην έγγονή της και τήν είχε βοηθήσει να πάση τον άνδρα που άγαπούσε. Άς έλπίζουμε, και αυτό μεταξύ μας, ότι ή Ντιάνα δέν θα πάση τον δρόμο της για τήν νύχτα! Κατόρθωσ τον κίνδυνο. Δέν θα ξεγάνω τον θηριό μου όταν έμείνει οι δλιάνες δέν μ' άφησαν να προσάσι! Ά, αν είχε στο χέρι της μαχαίρι! Άλλά ο άλλος τούτος της ήταν πιό γνόφος και δόξα τό Θεό έφθασα στην ώρα.
«Όλα τά μάτια καρφώθησαν επάνω του.»
— Τί θέλεις να πής; ρώτησε ο Βάλλανς.
— Όταν έφθασα μόλις ή κυρία Κλέαρ είχε τηλεφωνήσει για λογαριασμό της κυρίας Στόρεϋ. Ο ύπηρέτης μόλις είχε πάει τά δυό φλυτζάνια και ή κυρία Στόρεϋ είχε γεμίσει τό δικό της τασί... Έπίεξε τήν κυρία Κλέαρ να πής τό τασί τή πριν κοιώση. Εκείνη τή στιγμή μπήκα εγ... και άρπαξα τό βιβδι από τά κέρατα. Βοήκη και γό δέν έξω τί για ν' άποσπάσω τήν προσοχή τους και να τις κάμω να κιντάξουν από τό παράθυρο και όπως είχαν γυρισμένες εις πλάτες άλλαξα τή θέσι των δύο φλυτζανιών.

Έπικολούθησε σιωπή.
— Αυτά μεταξύ μας, δέν θα τά πώ στην άνάκρισι. Εκείνη τήν στιγμή δέν είχα τίποτε να κάμω και όμολογώ ότι τό άποτέλεσμα... Τί τά θέλετε, είναι βέβαιον, ότι αν καλώσα τήν άστυνομία και τής παρέδιδα τά δυό φλυτζάνια, ή Έμιλυ Τρέγκιλντερ θα ζούσε άκόμη. Άλλά δέν είχα καμμία θεαλιότητα... Ένήργησα από ένστικτο. Στην τσάντα της έξ άλλου είχε δηλητήριο που μπορούσε να σκοτώση ολόκληρο σύνταγμα...
— Θεέ μου! ψιθύρισε ο Χούγκ, που νόμιζε ότι άναιρεύοταν. Δέν μπορούμε να φύγουμε τώρα;
Ο Βάλλανς βγήκε από τό δωμάτιο και έπέστρεψε λέγοντας ότι έβραχε οργασία και τό πλήθος είχε διαλυθή. Έπειτα από ένα λεπτό ο Χούγκ αλοθάνησε τή θεία δροσιά της νύκτας στο μέτωπό του. Οι φίλοι του τον συνόδεψαν στο ξενοδοχείο και δέν τον άφησαν παρά μπροστά στην πόρτα της Ρούθ... Εκεί στάθηκε για μιαν στιγμή τρέμοντας από συγκίνησι, έπειτα πήρε τήν άπόφασιν...
Ή νεαρή γυναικία ήταν καθισμένη στην άκρη του τζακιού και τό δωμάτιο φωτιζόταν μονάχα από τις φλόγες των ξύλων που έκαιγαν... Ο Ντάρσου γονάτισε μπροστά της. Εκείνη έσκυψε πάνω του για να τον άγγελάση και να σφιξη στο στήθος της τό κουρασμένο κεφάλι του φίλου της ψιθυρίζοντας του φερά λόγια.

Ο έργάτης ο καλός

Ένα μαγιάτικο θράδυ ο έπιθεωρητής Κόλλιερ συνήτησε τον Γκλάντν στο έστατιόριο του Ζωολογικου Κήπου. Ο νετέκτιβ δειπνούσε μαζί με τήν Μίς Μπρίγες και δέχτηκε τον Κόλλιερ με πολλή έγκαρδιότητα.
— Έρχεσαι συχνά εδώ; Κι' εγώ. Έπειτα από τους άνθρώπους με τους όποιους μάς ύποχρεώνει τό έπάγγελμά μας να συνναστρεφόμεθα, μ' ευχαριστεί πολύ να θρίσκουμε άνάμεσα στα καλά σ'τά ζώα... Άλήθεια, τί κάνει ο Πάρου;
— Πάντα ο ίδιος, ειπε ο Κόλλιερ, συννοδεύοντας τά λόγια του μ' ένα μορφαμό. Με τή γούφα του στην ύπόθεσι Πέβεριλ στην άρχή ήταν μονοδιασμένος, αλλά αυτό δέν βασίτε πολύ. Ξέρεις ότι ο κ. Τάνμπριτζ πουλά τή βίλλα;



Ο Γκλάντν προσέφερε στην Μίς Μπρίγες ένα σακκουλάκι με φρούτκια.
— Πηγαίνετε να δήτε τους πιθήκους που ρώνε και προσφέρετέ τους τά φρούτκια αυτά εις μέρους μου.
— Δέν νομίζω ότι τό είδος αυτό της τροφής...
Ο Γκλάντν της έγενεψε ν' άπομακρυνθή και πλησίασε τήν καρέκλα του κοντά στην καρέκλα του Κόλλιερ.
— Είναι πραγματικά δυστύχημα να βλέπη κανείς να πουλιέται ή ώρα αυτή βίλλα, που άνήκει στην οικογένεια Τάνμπριτζ εδώ και τριάντα χρόνια... Τις προάλλες διάβασα σε κάποια έφημερίδα ότι ο κύριος και ή κυρία Τάνμπριτζ θα έκαναν τό γύρο του κόσμου και θα έλειπαν για δυό χρόνια.
Ο Κόλλιερ έκαμε μιαν έπιβεβαιωτική κίνησι.
— Ο Σέρ Χιούστας με τή γυναικία του είναι στη Βενετία. Ο Παβλόβσκι άδηγη ένα ταξί στο Λονδίνο και ή Ντιάνα φιογουράει σ' ένα θέατρο έπιθεωρήσεως.
Ο Γκλάντν κίταζε τις άρκούδες που θημάτιζαν βαρειά μέσα στο λάκκο τους.
— Τό πιό περίεργο σ' όλη αυτή τήν ύπόθεσι, ξαναόχισε ο Κόλλιερ, είναι που ο Στάλλαρ σκοτώθηκε μ' ένα ψαλλίδι κεντήματος. Οι έγκληματιά συνήθως είναι άθροσοι πολύ της ρουτίνας πράγμα για τό όποιο έμεις της Σκότλαντ Γάρντ τούς χρωστάμε έννομοσύνη.
Έρνευε τις ήμέρες αυτές έναν στη φυλακή που συνελήφθη γιατί έννοούσε πάντα στο σπίτι που έκλεβε να παίρνη τό γούνα του με κομμάτια από φρούνλα.
Ή Έμιλυ Τρέγκιλντερ χρησιμοποιούσε τό άσενικόν και μου έκανε έντόπωσι όταν τήν είδα να έλέγη καινούργιο όπλο.
— Η έπιπέξις σου θα ήταν δικαιολογημένη, ειπε ήμερα ο Γκλάντν, αν είχε πραγματικά χρησιμοποιήσει τό ψαλλίδι αυτό.
— Χάνα τό μυαλό, Γκλάντν, έξηγήσου... Τί προμερδός άνθρωπος που φαίνεσαι! Είσαι πάντα μυστηριώδης!
Έκείνος πρόσθεσε σοβραά:
...Μη μου πής ότι ή γυναικία αυτή ήταν άθώα!
— Όχι για τό θάνατο του Λέιν, ειπε ο Γκλάντν, ο όποιος είδε τό πρόσωπο του Κόλλιερ να σαθραπάξη στο όνομα του φίλου του. Ούτε για τήν άπόπειρα έναντιον της κυρίας Κλέαρ. Άλλά θυμήσου ότι μου μίλησε για τις συνήθειες των έγκληματιών. Η Έμιλυ Τρέγκιλντερ ήταν φαρμακείτρια, από γούστο, χρησιμοποιούσε τον έμισιον τρόπον...
— Ναί, αλλά τί διάβολο, Γκλάντν, αυτή όμολογήσε! Τήν όμολογία της τήν άπέγραψε και ή ύπογραφή της πιστοποιήθηκε από άξιολύστους μάρτυρες!
— Σόβαφοι, άπήνησε εκείνος, και πέθανε μάλιστα στο ίδιο κρεβάτι με τον Λέιν. Η όμολογία της μάς έξυμνήτησε πολύ. Η άνάκρισι διεπίστωσε άυτόκτονίαν, πράγμα που έθεσε τέμα στην όλη ύπόθεσι. Η κυρία Κλέαρ, ή καλύτερα ή κυρία Ντάρσου, μου έστειλε ένα τασί σινοδευόμενο από μιαν θαυμασία ευχαριστήριον έπιστολή και αυτό ύπήρξε τό φινάλε. Άλλά εγώ δέν ήμουν τέλεια ικανοποιημένος, αυτό μεταξύ μας, Κόλλιερ. Ήταν κάτι που δέν μου φαινόταν σωστό... Έξουλοούθησα να σκεπτόμαι τήν ύπόθεσι, αυτή από άπλη περιέργεια, άσού δέν είχα πιά τίποτε να κερδίσω· αλλά δέν μ' άρέσει ν' άφήνω άτελείωτο κάτι που άνέλαβα.

Δί χορωδίαί μας

Γ' Η «Παλλάδιος Χορωδία». (Μαθητικά τμήματα ανδρών και γυναικών)

Μιά πρωτότυπη έρευνα του Πιμπρινέτ

Η «Παλλάδιος Χορωδία» έχει λοιπόν τέσσερα τμήματα και δύο μαθητικά, γυναικείο και ανδρικό. Στο περασμένο μας φύλλο πήραμε τα τέσσερα πρώτα τμήματα των επίσημων χορωδών ανδρών και γυναικών. Σήμερα έρχεται ή σειρά δύο μαθητικών τμημάτων. Πρέπει να μη μείνη παραπονεμένος όλος αυτός ο κόσμος και να γραφούν και λίγα γι' αυτούς. Σάματι είναι και λίγοι; Κάπου πεντακόσιοι μαθηταί και μαθήτριά πάσης τάξεως, πλούσιοι, φτωγοί, βιοπαλαισταί, εργάται, κοριτσόπουλα, μαθηταί σχολείων, παντρεμένοι, παντρεμένες. Χάνει ή μάνα το παιδί και το παιδί τη μάνα. Δύο ογκώδη μητρώα γεμάτα ονόματα. Ποιούς να πρωτογράψη και ποιούς να προταφήση κανένας. Η μεγαλύτερη χορωδία, όπως βλέπετε, απ' όλες τις ελληνικές είναι ή «Παλλάδιος» και ή πιό πολυμελής και από χορωδούς και από μαθητάς. Και να δ΄ητε τι άσχημη έποχή που διάλεξε ό υποφαινόμενος να πάη να κάνη ρεπορτάζ στη χορωδία αυτή. Έπάνω στις φούριες της. Έπάνω στη μεγάλη δουλειά και στο ξεθέωμα του διευθυντού της και των άλλων οργανωτών της συναυλίας «Μίσησα Σολέμνις» που άφησε έποχή στα μουσικά χρονικά της Ελλάδος.

Μέσα στη φούρια αυτή λοιπόν την ώρα που οί μισοί απ' τους μαθητάς που είπα και οί άλλοι μισοί από τους έκτελεστάς που έχουν γυρίσει από την πρόβα, έχουν περικυκλώσει τον κ. Κόντη άλλος για «προσκήσεις», άλλος για παράπονα, άλλος για κουβεντολόι... Μπαίνω κι' εγώ... Άντε τώρα να σ' αφήσουνε τα κοριτσόπουλα και οί τραγουδιστάδες να πής κουβέντα. Ναυάγιο του ρεπορτάζ πλήρες. Και είναι και ή τελευταία ημέρα ή Πέμπτη. Άβριο το φύλλο κλείνει, και άβριο (Παρασκευή) είναι και συναυλία της χορωδίας και είναι άδύνατον να αναβληθ ή ρεπορτάζ...

- Δυό λόγια μονάχα...
- Εύχαριστως, αγαπητέ μου, μ' βλέπεις πώς μου είναι άδύνατον. Πνίγομαι.
- Λίγα ονόματα των μαθητών σας για τα β) συνέχεια και τελειώνουμε...
- Λίγα;... Ποι να τα βρω τα λίγα; Για κυττάετε...
- Και ανοίγοντας βιαστικά το συρτάρι του ό κ. Κόντης μου βγάζει δυό μεγάλα βιβλία (αυτά που ανέφερα παρά πάνω) λέγοντάς μου:
- Θά με υπογραφέσετε να συμβουλευθ ήτε τα μητρώα μας...Τά άλλα τά ξέρετε. Άλλωστε τους έπαινονε σας, για τους όποιους και σας ευχαριστούμε όλοι μας τους γράψατε στο περασμένο φύλλο της αγαπητής έβδουμάς...
- Έστω... Στην αγαβροχιά καλό και το χαλάζι. Άς περιορισθούμε ά-

φου το θέλει ό κ. Κόντης μόνο στο ρεπορτάζ των ονομάτων.

Ο «άδελφός» Κουράκος, ό νεότερος άδελφός του κ. Γ. Κουράκου, ό όποιος είναι και εις έκ των ιδρυτών της «Παλλάδιος Χορωδίας» αναλαμβάνει να μ' άπαγορεύση ονόματα.

-Άνακατωμένα όμως κύριε Πιμπρινέτ γιατί τά μητρώα μας έτσι τάχουνε...

-Άς είναι και άνακατωμένα...

Και το τροπάρι αρχίζει. Κρατήστε την ύπομνη και διαβάστε... Είρ. Κουράκου, Ι. Οικονομίδης, Π. Βογιατζής, Κ. Συρέτης, Δ. Θωμαζόγλου, Δ. Τσατρίης, Άλ. Κονδύλης, Άγ. Κονδύλης, Β. Κουτσογιαννόπουλος, Π. Άλευράς, Ι. Κανέζος, Γ.



Ο κ. Κόντης.

Μπαζίγκος, Άγγ. Μαυρογένης, Π. Καράλης, Έπαμ. Κύριλλος, Ν. Δοκόπουλος, Ι. Φιλίππου, Πλ. Φρατζεσκάκης, Κ. Τσαγανός, Λ. Άλεξίου, Ι. Φωτόπουλος, Ι. Ματζάκος, Γ. Κανάρης, Ι. Χατζηπέτρος, Β. Μαυρογιαννάκης, Ι. Μαλαντάκης, Άνδρ. Νομικός, Ι. Σειμάνιτης, Χριστοθέα Ξανθόκου, Κ. Ταβλάς, Εύγ. Λακάτζης, Λέλα Κατοπόδη, Μαρ. Χατζοπούλου, Γ. Μεθωνίτης, Ά. Άγαπητός, Κ. Φώτρος, Δ. Καραιώτης, Κατ. Σπυροπούλου, Δ. Κοντοπανάς, Εύθ. Θεοκάτος, Άν. Φατούρος, Μ. Μυκοϊνιάτος, Λ. Κωσταντινίδης, Εύστ. Σταθάτος, Έμμ. Δροσούλης, Ρίτα Καλλιναίκου, Ι. Χαλκιάς, Σ. Βάης, Άν. Ζαχαρίου, Γερ. Άλεξανδρόπουλος, Κ. Μησσηλίδης, Γ. Ζερβός, Ν. Χαροατής, Χ. Γιαμπανός, Άντ. Πεσκόστας, Ν. Ρουμπανικάκης, Σπ. Ηλιάδης, Άθ. Μπαμπόλης, Εύάγγ. Κορωνάιος, Β. Θεοδόρου, Ι. Μπερτσιάδης,

Ν. Μπερτσιάδης, Π. Δούτσαρης, Ι. Μωρίδης, Μ. Άναστασιάδης, Άιμ. Δημητριάδης, Μαρ. Γαβαλάς, Κ. Χατζής, Γ. Μανάς, Β. Δημητρίου, Φιφή Μυλογραφική, Δ. Μπούκαλης, Άσπασια Μυκοϊνιάτου, Χρ. Μεγαλογιάννης, Κ. Διαμαντίδης, Β. Σακελλαρόπουλος, Ι. Βέλας, Είρ. Παμπούλου, Άνδρ. Κρυσταλίδου, Φιλομήλα Γαλάνη, Δ. Πετρόπουλος, Γρ. Γρηγορίου, Στ. Άναγνωστάκης, Ι. Τοπαλιάν, Γ. Λεονέτης, Κ. Καζούνης, Εύστ. Θωμόπουλος, Δημ. Φρόνιμος, Θ. Καραμάνωφ, Γ. Τζαβελάκης, Θ. Δελληγιάννης, Άθ. Κουδούνας, Άλκη Κολιάτσου, Άφρ. Μαργαρίτου, Χρ. Κρυσταλίδης, Ιάκωβος Νικολαΐδης, Στέφ. Παπαστεφάνου, Μιράνα Μαύρου, Βασ. Κάκος, Π. Φραγκογιάννης, Μαίρη Κουλούρη, Μιράνα Μαύρου, Π. Ρόμπος, Πίτσα Εύθυμιάδου, Μάχη Κτενουπάκη, Σπύρ. Νικολόπουλος, Δημ. Τσόγας, Στυλ. Γιαννίσης, Θ. Τζανετάτος, Χρ. Πατάς, Στρ. Κορδάτος, Διου. Φωκάς, Έμμ. Γεωργίτης, Νικ. Καραβίτης, Άνδρ. Στεφανόπουλος, Κ. Καλιακιώτης, Άντ. Πατελέοκας, Άφρ. Καραμήτρος, Κ. Ροϊδόπουλος, Γ. Πρωτοπαπάς, Π. Γιαννόπουλος, Σπύρ. Φωτιάς, Δημ. Καφής, Λυκ. Τοδμπού, Διον. Άνδρεάδης, Ν. Μάτσικας, Κων. Δεδόπουλος, Άνθούλα Τάρου, Έλ. Παπαστεφάνου, Χρ. Κανελλόπουλος, Κ. Τσιμπής, Π. Άρχοντίδης, Γ. Τράγκας, Κ. Πύργκιος, Κ. Κορρές, Καίτη Μισίου, Σωτηρ. Χαλιόσας, Κ. Ζησόπουλος, Έμμ. Χερέτης, Δ. Τερζόπουλος, Ι. Σαραντίδης, Ι. Ζαργανίτης, Εύσταθία Μπόμπη, Χρ. Χριστοδούλου, Φ. Κουβουσιώτης, Σωτ. Δρακόπουλος, Π. Κωτσόνης, Κ. Μέρμηγκας, Σπύρ. Παπαγιαννόπουλος, Σπύρ. Ρακόπουλος, Κ. Χριστοφής, Μιλ. Μομφεράτος, Π. Σιφονόπουλος, Άβραάμ Παυλίδης, Γ. Ζαμπέλης, Δ. Καλαβούνης, Έλ. Διαλινός, Ν. Δουτζόγλου, Π. Κακόπουλος, Έλ. Λεωνή, Δανάη Βούλγαρη, Εύαγγ. Νικολαΐδου, Π. Παναγιωτάκος, Δέσποινα Παλαιολόγου, Κ. Δασκαλάκη, Β. Ρούλιας, Γ. Τσοτρόπουλος, Σπύρ. Σκέλλας, Κ. Πισσάνος, Σ. Σκορδούλης, Συμ. Μαυρόπουλος, Βασ. Παναληντίδης, Π. Ράσης, Στέλλα Τζελέπη, Δ. Βαλάτση, Κυρ. Παναγιόπουλος, Άντιγόνη Σχινά. Όδ. Δημητριάδης, Σωτ. Μαυροβουνιώτης, Κ. Γεωργίου, Κ. Καλλίτης, Γ. Δερβονούλας, Ά. Σταματιάδης, Ι. Δουλκάκος, Εύάγγ. Ματζαβάκος, Δ. Ζέρβας, Νικ Κόνσολας, Β. Ίωαννίδης, Λ. Μακρίδης, Δ. Σκιαδόπουλος, Ήλ. Σερετόπουλος, Κ. Γιαρίκης, Β. Ματσάρας, Ι. Δελτίνης, Μ. Βερράσος, Γ. Μπάρας, Άθ. Δροσιογιάννης, Χαρ. Άβραμπίδης, Λ. Καρατινιού, Εύστ. Καραμάνου, Σάρα Σεβίλλια, Λ. Καυπορόπουλος Χ. Κρίκας, Γερ. Γιαννακόπουλος, Ι. Γιαννακόπουλος, Στ. Σταφιλόπουλος, Λ. Λαμπροκλής, Π. Μαυρούκας, Μερ. Γλυκοφούδη, Ήρ.

Γερολυμάτος, Στ. Καρακώστας, Ι. Μόγκελος, Βασίλ. Οικονόμου, Όλ. Γκολιάτη, Σπύρ. Άρμάς, Δ. Δούκας, Λιλή Ταφαίρη, Έλ. Οικονόμου, Ι. Χαλκιάς, Γ. Άναγνωστόπουλος, Ίσιδώρα Παπαγεωργίου, Φούλα Καρανίκα, Κ. Κάρολος, Γεωργία Ισάμπου, Μαρ. Ντούση, Π. Κέλερης, Άλ. Διαλισμάς, Κ. Περωτινάς, Έλευθ. Σαρρής, Χρ. Γκιιάτης, Φ. Μάρκου, Στέλιος Μαυρομάτης, Χαρ. Κεσαλίδης, Κ. Μέρμηγκας, Ι. Δεσίπρης, Έπαμ. Πάσχος, Άναστ. Τσαρδαλίδης, Μαρ. Βαΐδου, Άντ. Χανιώτης, Γ. Καλλιανιώτης, Κ. Κορδούκης, Γρ. Άρτινας, Κ. Μελισσοουργός και Δημ. Κομμαιώτης.

Έδώ τελειώνει το ένα μητρώον, μ'ά τα βάσανα του υποφαινόμενου δεν τελειώνουν! Άρχίζει το άλλο...

Σωτ. Μπογδάνος, Έλ. Φωκάς, Ι. Λεστοπόπουλος, Δ. Καπνιάς, Π. Κωνσταντινίδης, Ι. Ταργάνης, Β. Τσουκαλάς, Άλ. Συράκος, Τούλα Άσούρη, Έλ. Χρηστάς, Άθ. Κοντέσης, Νικ. Έλευθερίου, Έλ. Σινοπούλου, Έλ. Μηχαηλίδου, Ι. Παπαευθυμίου, Εύθ. Παναγιωτίδης, Γ. Χειμνάς, Μαίρη Παξεβανόγλου, Γ. Όρφανουδάκη, Ι. Ρεμπάμητη, Κ. Μπέκη, Γ. Λεβαντής, Ι. Τζάβας, Χρ. Άγγελόπουλος, Κ. Λάπτης, Δημ. Ράπτης, Π. Τρίτσας, Π. Βλάχος, Π. Παπακωσταντινίου, Κίρκη Μηχαηλίδου, Άνδρ. Καραμπούρης, Δημ. Νικολαΐδης, Κ. Βούλγαρης, Άθ. Καραμπάλης, Άλ. Τσαπάς, Κ. Χαραλαμπίδης, Νικ. Καρμπόνης, Πελ. Καμάρης, Εύστρ. Λιναρδής, Έλευθερία Βεσάγη, Πολυχρόνης Κόγκος, Μαρ. Λουκιανού, Άλ. Άναστασίου, Σπύρ. Άθανασόπουλος, Π. Κοντογιάννης, Εύθ. Μιμπίκος, Άθ. Διαμαντόπουλος, Χρ. Σιμυριουδάκης, Γ. Πετρινίτης, Κ. Δουκάκης, Εύάγγ. Καινιάς, Νικ. Γαρμπής, Νικ. Βουρλιάνης, Βασ. Βλασίδης, Ήλ. Σκουμπαρδούκας, Π. Έξάρχος, Ν. Παπαδάκης, Ι. Χρυσούλης, Δημ. Γιαννιόκης, Μην. Γούλας, Έλ. Συριάνη, Γεωργία Συργιάνη, Μιχ. Σχινάς, Β. Στιπολέτης, Δημ. Χρυσόπουλος, Π. Πανόπουλος, Ν. Βλαχοπούλου, Χρ. Μίγκουλας, Γ. Άθανασιάδης, Θεοδώρα Στελιανίδου, Θ. Ζανάτος, Εύαγγ. Τσορόπουλος, Ροδόπη Κωσταντινέτη, Δημ. Καραούδης, Σπύρ. Γιαννούλης, Μιχ. Κατριτζόγλου, Έλ. Μουδρέα, Άνδρ. Μουδρέα, Π. Βεργόπουλος, Δ. Δανιήλ, Έλ. Λουκατατζίδης, Σοφία Μακρίδου, Κ. Νίντος, Β. Μέτος, Π. Χαϊγκάς, Γ. Στρατηγέλης, Άν. Νικολαΐδης, Μαρ. Τουλανδρή, Δ. Παγιός, Ν. Νικολαΐδου, Γ. Διαμαντίδης, Κ. Μέντης, Γ. Τσαγκρής, Ν. Βεργωτάς, Δ. Κωσταντινίδης, Μιχ. Ντάντης, Σπύρ. Λειτουργός, Ν. Άλεξίου, Δ. Ξένος, Σπύρ. Λουκουματζίδης, Π. Μπαζιώτης, Γερ. Λεγάτος, Έμμαν. Πραββάς, Νικ. Άβραμίδης, Θ. Δημόπουλος, Στ. Μπόγρης, Γ. Πρινοπούλου.

Καταλαβαίνω πολύ καλά, είπε ό Κόλλιερ. Ό μικρός ντέτεκτιβ γεμάτος ένθουσιασμό έσκυψε στ' αυτί του.

Πρώτα, πρώτα: γιατί ή γρηά εκείνη αισθάνθηκε την άναγκη να προβή σε όμοιολογίες; Αυτή που ήταν γεμάτη μισος και καμία έναντίον όλων εκείνων που είχαν ματαιώσει τά σχέδιά της... Έπειτα, ή εξομολογήσει της σταματούσε τελειωτικά κάθε νέα έρευνα. Μήπως σκέπαζε κανένα άλλον; Άσφαλώς δεν ήταν ή Ντιάνα που είχε παίξει τον θρωμερόν ρόλον. Άλλά ποιός, λοιπόν;

Έξακολουθήσε, είπε ό Κόλλιερ. Η Έμιλυ Τρέγκιλντερν, όταν καταδικάστηκε από τριανταπέντε χρόνον, και μιά άλλη περίπου δέκα χρόνον. Όταν βγήκε από τη φυλακή, έπειτα από είκοσι χρόνια, στο 1915, για να είναι άκριβής, ή μεγαλύτερη κόρη της ήταν παντρεμένη και είχε ένα κοριτσάκι, τη Ντιάνα. Έπειδή οί γονείς πέθαναν λίγο άργότερα, ή Έμιλυ Τρέγκιλντερν, που είχε αλλάξει όνομα, έφυγε για τό έξωτεροκό και πήγε μαζί και την έγγονή της. Τι είχε άπομνην ή άλλη της κόρη; Όμολογώ ότι δεν είμαι σε θέσι ν' αποδείξω τίποτε, αλλά νομίζω ότι πήγε στο θέατρο και ότι άπέσπασε μετά τον πόλεμο παντρεύτηκε με κάποιον πολύ πλούσιον. Τίποτα θά έπρεπε να είναι σαρανταπέντε χρόνον πτωχού.

Καταλαβαίνω, είπε ό Κόλλιερ ή Πέρλ Τάνμπορντ!

Άστε, είπε ό Κόλλιερ, μ' αυτόν τον τρόπον ή άπόθεσις τελειώσε όριστικά. Δυστυχισμένη, Λέιν.

Στέναξε θιμωμένος την έπίσκεψι που είχε κάνει τις τελευταίες μέρες στο έξωχο κενοσταίρι.

Ναί. Είναι πολύ πιθανόν ότι από χρόνια βοηθούσε οικονομικά την μητέρα της. Αυτή κατάστρασε τη συνάντησι του Σέρ Χιούστας στις Κάννες. Οί δυό γυναίκες λάβαιναν πολλές προσοφάσεις, ίσως άλληλογραφούσαν, αλλά δεν συ-

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

(Η συνέχεια έκ της σελίδος 53)

- Σε καταλαβαίνω πολύ καλά, είπε ό Κόλλιερ.

Ό μικρός ντέτεκτιβ γεμάτος ένθουσιασμό έσκυψε στ' αυτί του.

Πρώτα, πρώτα: γιατί ή γρηά εκείνη αισθάνθηκε την άναγκη να προβή σε όμοιολογίες; Αυτή που ήταν γεμάτη μισος και καμία έναντίον όλων εκείνων που είχαν ματαιώσει τά σχέδιά της... Έπειτα, ή εξομολογήσει της σταματούσε τελειωτικά κάθε νέα έρευνα. Μήπως σκέπαζε κανένα άλλον; Άσφαλώς δεν ήταν ή Ντιάνα που είχε παίξει τον θρωμερόν ρόλον. Άλλά ποιός, λοιπόν;

Έξακολουθήσε, είπε ό Κόλλιερ. Η Έμιλυ Τρέγκιλντερν, όταν καταδικάστηκε από τριανταπέντε χρόνον, και μιά άλλη περίπου δέκα χρόνον. Όταν βγήκε από τη φυλακή, έπειτα από είκοσι χρόνια, στο 1915, για να είναι άκριβής, ή μεγαλύτερη κόρη της ήταν παντρεμένη και είχε ένα κοριτσάκι, τη Ντιάνα. Έπειδή οί γονείς πέθαναν λίγο άργότερα, ή Έμιλυ Τρέγκιλντερν, που είχε αλλάξει όνομα, έφυγε για τό έξωτεροκό και πήγε μαζί και την έγγονή της. Τι είχε άπομνην ή άλλη της κόρη; Όμολογώ ότι δεν είμαι σε θέσι ν' αποδείξω τίποτε, αλλά νομίζω ότι πήγε στο θέατρο και ότι άπέσπασε μετά τον πόλεμο παντρεύτηκε με κάποιον πολύ πλούσιον. Τίποτα θά έπρεπε να είναι σαρανταπέντε χρόνον πτωχού.

Καταλαβαίνω, είπε ό Κόλλιερ ή Πέρλ Τάνμπορντ!

Άστε, είπε ό Κόλλιερ, μ' αυτόν τον τρόπον ή άπόθεσις τελειώσε όριστικά. Δυστυχισμένη, Λέιν.

Στέναξε θιμωμένος την έπίσκεψι που είχε κάνει τις τελευταίες μέρες στο έξωχο κενοσταίρι.

ΠΕΖΟΤΗΣ



Δε σου φαίνεται άγάπη μου πώς όλη αυτή ή όμορφιά της άνοίξεως μ' άγεμίζει όλο τό είνε μας;

Έμένα μ'ό φαίνεται πώς γεμίζουμε άπλως μερμηγκια!...

ναντήθηκαν έπίσημως παρά κατά τά Χριστούγεννα για πρώτη φορά. Το μυστικό κρατήθηκε πολύ καλά. Νομίζω ότι ό Στάλλας δεν άνεκάλυψε παρά ένα μονάχα μέρος, έννοώ την άληθινή προσωπικότητα της κ. Στόρεϋ, αλλά δεν υποπτεύθηκε τον δεσπό που έννονε τη γρηά αυτή με την Πέρλ.

Άλλά, τότε γιατί ή Πέρλ τον σκότωσε, αν αυτή τον σκότωσε;

Τόν ζήλευε τρελλά. Ό Στάλλας άρχισε να της δείχνει ψυχρότητα και συνήθιζε να ξεφορτώνεται άσβαρα τις γυναικες που είχε χορτάσει, θυμήσου ότι την τελευταία εκείνη μέρα την έφρασε όλόκληρη κοντά στη μικρούλα του έφημερίου. Η Πέρλ τυφλώθηκε... Του έφρασε ραντεβού στη γαλερία και σ' άφήνω να παντασθής τη συνέχεια. Κράτησε την ψυχραιμία που της χρειαζόταν για ν' άνέβη στο δωμάτιό της, να πλύνη τά χέρια της από τίς κηλίδες τό αίμα, να σκουπίση τό φαλλίδι και να ξανακατέβη πάλι στο σαλόνι όταν έφθασε με τον Λέιν ήταν σχεδόν λιπόθυμη. Έπειδή όλος ό κόσμος την ήξερε για πολύ νευρική, και ότι συνδεόταν με τον Στάλλας, ή κατάστασις της δεν γέννησε σε κανένα ύπόνοιες.

Και κατόπιν;

Την επομένη ή Πέρλ όμολόγησε όλα στη μητέρα της έκτός και αν αυτή τά είχε μαντέψει μόνη της... Ό Στάλλας είχε άρχισει να σφραΐζει στη γρηά τό μυστικό και αυτή φοβόταν μήπως τά χειρόγραφα του Στάλλας περιεχουν την έφήγησι της υποθέσεως Τρέγκιλντερν, πολύ πιθανόν να άκουσε τον Λέιν που έίπε στην Μίς Χάβιλαντ ότι θρηνόσαν πάνω στα ίχνη. Μπήγε λοιπόν στο δωμάτιό του εκείνη τη νύχτα, πήρε όλα τά χαρτιά που βρήκε εκεί μέσα, μαζί με τρεις σελίδες που άπέσπασε από τό σημειωματάριό του, αυτές άκριβώς στις όποιες έγραψε τις άνακαλύψεις του...Την συνέχεια την ξέρετε.

Τι έκαμες τό κερί σου Γκλύντ; Είναι ή πρώτη φορά που σε άκούω να εκθέτης μιά θεωρία χωρίς να έπιμνήσκ το κερί σου...

Ό μικρός ντέτεκτιβ με άπελισμένο ύφος κούταξε τά άδειανά του χέρια.

Είσαι καλός παρατηρητής είπε με άφέλεια. Η άλήθεια είναι ότι αισθάνομαι πολύ την έλλειψή του. Μ'ό έπεσε τ'ό όλίγου και ένας λάσας που περνούσε τό κατάπε. Άλλά...

Τό πρόσωπό του φωτίστηκε.

Η Μίς Μπρίνκε θά μ'ό βοη κανένα άλλο κομμάτι.

Πρέπει να την πάσης γυναίκα σου! είπε ό Κόλλιερ. Ό Γκλύντ τον κούταζε. Νομίζεις ότι θά με ήλεει; Ποιος τό έφραξε άπ'έναντος ό άλλος. Οί γρηάδες είναι τόσο περσέζινες!

ΜΕ ΣΥΓΧΩΡΕΙΤΕ ΚΥΡΙΕ...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΚΟΥΛΗ ΓΚΟΛΦΗ



Εφαξε την τσέπη του για να βεβαιωθεί αν ήταν το κλειδί της κάμαρας του και διευθύνθηκε σταθερά προς μια κατεύθυνση. Λογαριάσεις; Μέσα στο πανδαιμόνιο της «Εορτής των Άνθων» μπορούσε να χάσει και το μυαλό του.

Τί ήθελε αυτός μέσα σε εκείνον τον τρελό κόσμο; Τί γύρευε γέρος άνθρωπος — όπως έλεγε τον εαυτό του — τόσες ώρες που περιπλανιόταν στο μεγάλο άλσος που ήσυχλη νεολαία του προκαλούσε αηδία;... Βέβαια. Γύρευε κι' αυτός λίγες ώρες χαράς, λίγο κέφι, μα όχι σαν τα άνοστα άστια των «αμυγλών παιδιών». Είχε κι' αυτός τις αναμνήσεις του, που τυλίγονταν, σαν σ' όνειρο, μέσα σε άφθονα άνθη πολύχρωμα, σ' ένα μουκέτο λουλουδιού που του το είχαν δωρήσει δυο δόλοευκα χερσάκια, κάμποσα χρόνια πριν σε μιά άλλη γιορτή.

Τώρα αυτός πλησίαζε τα σαράντα. Τότε δεν ήταν είκοσι πέντε χρονών. Με το νεανικό αίμα που κυλούσε βίαια στις φλέβες του, με τη θερμότητα της καρδιάς του για πρώτη φορά γνώρισε τον πραγματικό έρωτα...

Μιάς και τότε σαν τώρα. Μα τί διαφορά! Τότε ήταν πιά πολλά τα λουλούδια. Τότε ήταν πιά θερμά τα μάτια, ή καρδιά, κι' οι γυναίκες. Ήταν όλα πιά διαφορετικά. Κι' ή ζωή πιά ωραία...

Τί όμορφες στιγμές που περνούσε! Τότε ζούσαν οι γονείς του. Η μητέρα του του έλεγε πάντα να προσέχει να μη μπλέξει με κακαμιά του δρόμου. Να προσέχει! Μα ήταν τόσο κουτός; Όχι δά. Αυτός είχε βρή τη γυναίκα που του ταίριαζε στα αισθήματα, στο χαρακτήρα πρό πάντων, σ' όλα γενικά. Και θα ζούσαν μια ζωή ευτυχισμένη; Όπως την όνειρευόνταν τότε κι' οι δυο τους...

Κάθε βράδυ στον κήπο που ήταν πίσω απ' την τζαμαρία τους, ξετρύπωνε απ' το μικρό πορτάκι και έτρεχε όλος χαρά να της κάνει το συνθηματικό σφύριγμα, να βγή αυτή να του στείλει ένα σωρό φιλιάν και να πάει καθέναν τους για ύπνο... Δεν ήταν της «παλιής σχολής» αυτός... Κι' αυτήν την εμπόδιζαν οι γονείς της που ήταν άστυχοι. Ήθελαν κι' αυτοί να δώσουν στο κορίτσι τους ένα ακαλό παιδί, όπως έλεγαν. Το Νίκο δεν τον ήθελαν για γαμπρό. Δεν ήταν ατής σειράς της, τη μάλλωσαν μια μέρα, όταν μωρίστηκαν κάτι. Αυτή έκλαψε-έκλαψε, γιατί αγαπούσε.

Διέσχισε τον κόσμο άφηρημένα. Μια παρέα κορίτσια με τις άγκαλιές γεμάτες λουλούδια τον κύκλωσε δίχως να το νοιώσει. Ξέφυγε χαμογελώντας πικρά.

Τραβούσε πιά αποφασισμένος για την κάμαρά του. Τώρα ήταν έργενης. Οι γονείς του είχαν πεθάνει. Με χίλια βάνανα πήρε το δίπλωμα της Νομικής και καθάρωσε με μέσασ να προσληφθή υπάλληλος σ' ένα Ύπουργείο... Μα ή ιστορία της αγάπης του, που του είχε σβύσει κάθε όνειρο, όλες του τις ελπίδες για μια ζωή χαρούμενη όπως την πόθησε μικρός, τον είχε καταντήσει σαστό έρεϊσιο...

Με τα μάτια άπληνη και άφηρημένα επιτάχυνε μηχανικά το βήμα. Μα δεν πρόσεξε μπροστά του. Ένα παιδάκι—ένα αγοράκι με δυο μάτια καστανά, δυο μάτια που νόμιζε πως κάπου τα είχε γνωρίσει—είχε πέσει πίσω του. Γύρισε, κύτταζε με σταθερό βλέμμα το μικρό παιδί, το σήκωσε στα χέρια του, του χάρωσε τα γουρά όλοκάστανα μαλλάκια του, ενώ τα μάτια του πλανήθηκαν κουρασμένα στα κοντινά τραπέζακια. Σ' ένα τραπέζακι ένας κύριος και δίπλα του... Ω Θεέ μου! Αυτή! ή Έλένη... ή Λένα του, όπως την έλεγαν χαϊδευτικά: οι γονείς του μικρού... με τα όλοκάστανα ματάκια, που δεν γελάστηκε πως κάπου τα είχε γνωρίσει.

Κοιμή με τα μάτια όμορα, γλυκά σαν τότε... Γυρνώντας στον κύριο, τόλμησε να ψιθυρίσει: «Με συγχωρείτε κύριε», αφήνοντας το παιδάκι που κρατούσε, ενώ τα μάτια του κυττούσαν διψασμένα στα μάτια τη γυναίκα του άλλου... Τη γυναίκα που άνηκε σ' αυτόν, τη Λένα του... Είχε πάρει έναν άνθρωπο της σειράς της, όπως έλεγαν οι γονείς της. Ποιος ξέρει!... Κι' όλα περνούσαν απ' το νου του. Τό ρόζ τριαντάφυλλο. Το μουκέτο που του είχαν δώσει τα δυο της ντελικάτα χερσάκια με συγκίνηση. Η φωνή της που έτρεμε με λαχτάρα. Και τα μάτια της: Τα καστανά ματάκια του μικρού. Αυτά που είχε τώρα μπροστά του. Και τα δυο της όλοπόρφυρα χείλη που σιγότρεμαν από έρωτα. Η τζαμαρία κι' ο κήπος. Και το πορτάκι που γλιστρούσε τα βράδια.

Τώρα τον είδε μπροστά της θλιμμένο. Άσφαλώς δεν θα ήταν ευχαριστημένος απ' τη ζωή... Κι' ύστερα που έβγαλε το καπέλλο του είδε κάτι μαλλιά γκριζά. Λείπανε τα γουρά όλομαυρα μαλλιά του, που μόρσεσε να του χαϊδέψει τόσο λίγες φορές που μόρσεσαν να ιδωθούνε: Κι' είδε ακόμη πάνω στο μέτωπό του κάποιες γραμμές που τις χάραζε ο χρόνος. Κι' είδε ένα βλέμμα γεμάτο παράπονο... — Πάμε, Λένα...

Η βαρεία φωνή του άνδρός της την ξανάφερε στην πραγματικότητα. Έβγαλε απ' την τσάντα της ένα μαντηλάκι. Σκούπισε ελαφρά τα μάτια της δυο μάτια βουρκωμένα που θα ήταν ακόμη άπληνη απ' το πέραςμα των αναμνήσεων. Ο άνδρας της δεν αντιλήφθηκε τίποτα. Φώναξε το Γιαννάκη, το παιδάκι τους, πλήρωσε το γκαρσόνι και σηκώθηκαν...



— Είπατε πολύ χαριτωμένη! Άσφαλώς θα ζήτησαν πολλοί να σας φιλήσουν, — Όχι, είπατε ο πρώτος! Οι άλλοι με φιλούσαν χωρίς να μου το ζητήσουν!

Κι' ένα σωρό πράγματα...

Μα τί κουτός που είναι να κάθεται να σκέφτεται τα περασμένα! Τώρα ή «Λένα του» είχε φύγει απ' τη ζωή του τόσα χρόνια. Αυτός είχε αρχίσει μια ζωή δίχως εϊμό, δίχως αγάπη. Η άποψινή έξοδος στο πανηγύρι των Άνθων που του ξόπνησε κάτι απ' την περασμένη του ζωή, ήλθε γεμάτη έντονες συγκινήσεις.

Μα αυτός ήταν άνδρας. Δε θα λάβαινε πιά υπ' όψει του τις αναμνήσεις.

Πήρε μια στάση αξιοπρέπειας. Γύρισε στον ακύριο, επανέλαβε σταθερά τώρα, ενώ έβγαζε το καπέλλο του: «Με συγχωρείτε κύριε...» και έξηφανίσθη μέσα στο πλήθος που παραληρούσε...

Η Έλένη είδε όλη τη σκηνή με μια τρελλή συγκίνηση. Θυμήθηκε τόσα πολλά από την κοριτσιάτικη ζωή της!... Με τη μεταξωτή μακρυά νυχτιά της, τον περίμενε άργά το βράδυ πάνω στο προβάκι του παραθυριού της άκουμπιμένη. Κι' όταν έρχόταν εκείνος, του στέλανε όλα της τα φιλιάν. Κι' αυτός της μιλάγε σιγαλά άνάμεσα απ' τα σιδερένια κάγκελλα του κήπου της. Κι' όταν ήταν φεγγάρι που ήταν όλα μαγικά! Κι' ύστερα τα γράμματά του που τα φύλαγε με προσοχή στην κασετινούλα με το σάξ βελούδο. Και τα μάτια του. Ώ, εκείνα τα μάτια με τα όλομαυρα νερά τους που της μιλούσαν πιά θερμά στην παρθένα καρδιά της κι' από τα χείλη του άκόμα... Ά! Κάτι ξέχασε: Το μικρό μπιμπέλο με τον άραπάκο και το σπάνιο άρωμα που της είχε πάρει από ένα καλό άρωματοπωλείο... Ώ! Όλα ήσαν όμορφα. Όλα της βρασανίζονε το μυαλούδάκι της...

Τώρα τον είδε μπροστά της θλιμμένο. Άσφαλώς δεν θα ήταν ευχαριστημένος απ' τη ζωή... Κι' ύστερα που έβγαλε το καπέλλο του είδε κάτι μαλλιά γκριζά. Λείπανε τα γουρά όλομαυρα μαλλιά του, που μόρσεσε να του χαϊδέψει τόσο λίγες φορές που μόρσεσαν να ιδωθούνε: Κι' είδε ακόμη πάνω στο μέτωπό του κάποιες γραμμές που τις χάραζε ο χρόνος. Κι' είδε ένα βλέμμα γεμάτο παράπονο... — Πάμε, Λένα...

Η βαρεία φωνή του άνδρός της την ξανάφερε στην πραγματικότητα. Έβγαλε απ' την τσάντα της ένα μαντηλάκι. Σκούπισε ελαφρά τα μάτια της δυο μάτια βουρκωμένα που θα ήταν ακόμη άπληνη απ' το πέραςμα των αναμνήσεων. Ο άνδρας της δεν αντιλήφθηκε τίποτα. Φώναξε το Γιαννάκη, το παιδάκι τους, πλήρωσε το γκαρσόνι και σηκώθηκαν...

Ο άλλος μέσα στην κάμαρά του είχε βυθιστή σ' έναν άκεανό αναμνήσεων. Μακρυά σαν ήχό έφταναν στ' αυτιά του οι χαρούμενες φωνές και τα τραγουδιά των έορταστών, ανακατωμένα με εύθυμες νότες μουσικής.

ΚΟΥΛΗΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ



Ένα γράμμα

Ρωμαϊος κι' Ιουλιέττα το 1938

Βιολέττα

Ένα γράμμα περιμένο μέσα νύχτα μα δεν φτάνει! της καρδούλας μου τον πόνο ν' απαλύνει, να γλυκάνει... μα δεν φτάνει!...

Μούταξαν τα δυο του μάτια μιά αγάπη νάν' αιώνια, μ' έσφιξαν τα δυο του ακράτια μου ώρκίστηκε για χρόνια νάν' αιώνια!

Γεύτηκα χάρια, μεθύσια, νύχτες πλάνες με φεγγάρι, πνίγηκα απ' τα φιλιάν του — Πόση γλυκά, πόση χάρη! με φεγγάρι...

Ξέχασα κοντά του πόνοους χίλιους κάτω από τ' άστέρια! λαχταρήσαμε κι' οι δυο μας καθώς κάποιια περισσότερία! με τ' άστέρια!...

Κι' ή ζωή! Άνάγκη μαύρη μάς χωρίζει... Τη χαρά μου, τη σκορπίζει και προσμένο μές' στα ξένα, έρωτά μου τη χάρια μου...

Ένα γράμμα να μου φέρη ταχυδρόμος—κι' είναι κλέφτης!— το πουλί μου δεν μπορούσε να ξεγυνούσε—είνα ψεύτης! κι' είναι κλέφτης...

Ένα γράμμα με λαχτάρα μ' άγωνία να με γειάνη... τάνειρό μου ν' άναστήση θα προσμένο—ώρηα πλάνη! να με γειάνη...

ΙΩΑΝΝΑ

Το τραγούδι μου

Μέσα στη σιγαλιά της θεϊκής νυχτιάς άσπασα να ξεχυθώ στο τραγούδι μου. Τραγουδούσε ή καρδιά μου που ο πόθος της νοσταλγίας την έκανε να τρεμουλιάζει. Γι' αυτό και το τραγούδι μου που είχε ένα σκοπό ικετευτικό, έδιναι τρεμουλιαστό απ' το στόμα μου. Μέσα του έκλεινε τον μεγάλο μου πόνο... » Άγέρι γλυκόπονο, σιγδ άγέρι που δροσίλιζε τα λούλουδια, που ξαναειδίονε τους ανθρώπους και διώχνε άπάτερους λονισιούς πάρε άπαλά το τραγούδι μου και πίνινα το σά... γλυκιά μου πατοίδα. Άφισέ το εκεί όπου τώρα θα βασιλεύη ή σιγαλιά. Δεν ξέρεις, δεν μπορείς να φαντασθ! πόσο μεγάλο καλό θα κάνει σε μένα, στους γονιούς μου, στην αγαπημένη μου... Γλυκό άγέρι σε ικετεύω...

Μα το άγέρι φαίνεται πως δεν είχε καρδιά. Κι' έτσι δεν υ' άκουσε. Φούντωσε λοιπόν άμέσως, έθριψε κι' άρχισε να με κυπιά με νανία. Πήρε βάνανσα ύστερα το τραγούδι μου και το σκόρπισε σ' ένα τρελλά, άπαίσιου σφύριγμα που χάθηκε μέσα στη νύχτα... ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΣΜΙΑΗΣ

—Και τώρα που ήρθατε, μικρούλα μου άγνωστη— αν θέλατε μπορείτε να μείνετε για πάντα άγνωστη— κι' άποφασίσσατε τα άνοιξιάνια δειλινά να με συνοφειύσετε, ως σβύσαμε τη μελαγχολική μονοτονία της ρομαντικής αγάπης κι' ως άρχισαμε μια καινούργια ζωή που να μην έχη σχέση καμιά με την παλιά: καινούργιοι άνθρωποι σε καινούργιο δρόμο. Άς παρατήσουμε τα παλιά κι' άς γράψουμε μια καινούργια συμφωνία, μ' ένα πρωτότυπο μοτίβο, της αιώνια άνθρώπινης αγάπης...

— Άρθρο λοιπόν σπουδαίο άρχικό: Δακρυομένα τα γαλατα ματάκια σας, συννεφιασμένο από την πίκρα το δροσερό προσώπιό σας ποτέ να μην άντικρύσω. Θέλω το κροστάλλινο γέλιο της ξηνοιασίας να σας κάνει να διαρκέσετε από χαρά, και τα δάκρυά σας να μοιάζουν σαν τις δροσοσταλίδες των άνοιχτών κρίνων. Ποθώ το χάρη σας να άπλώνη στο κορμί μου μύρια ήδονικά σαρτήματα, και την άγκάλη σας φλογερή σαν τις καλοκαιρινές άχτίδες του ήλιου. Ώ! Και σας ύπόσχομαι κάποιες άξέχαστες στιγμές, κάποιο ξεσηπάσμα μιάς νέας πτυχής της ευτυχίας... Αισθάνομαι για σας, μικρούλα μου, κάτι καινούργιο ένα συναίσθημα γλυκό γεμάτο πόθο...

— Άρθρον Δεύτερον: Άπαγορεύεται να με ζηλεύετε... Στο ραντεβού σας αν κάποιο βράδυ δεν έρθετε, ω σας θεβαίω δε θα σας καλώσω και το κυριώτερο δε θα σας ρωτήσω που περάσατε το βράδυ σας!... Από μένα δε θα άκούσετε «Μικρούλα μου σας αγαπώ, σας θέλω δικιά μου άπόλυτα δικιά μου...» Κι' ούτε ζήλειες και αιώνιους όρκους που καταδικάζουν την αγάπη... Ώ! Μισό, συχαίνομαι τέτοιους δεσμούς, Κι' έσεις μη μου ζητήσετε να γίνω για πάντα μόνο δικός σας. Η αγάπη δεν πρέπει να σκλαβώνεται, σ' ένα κλουβί κι' ούτε να πνίγεται στα δεσμά του γάμου... Είναι τόσο μεγάλη... Κι' αν κάποιο βράδυ κάτι τέτοιο σας ύποχέθη όταν ο φλογισμένος πόθος σμίγει τα κορμιά μας σε κάποιο τρελλά μεθύσι μην τα πιστέψετε, ω ποτέ να μην τα πάρете στα σοβαρά... θα είναι τρέλλα.

— Άρθρον τρίτον: Δεν θέλω να μ' αγαπήσετε παντοτεινά... Τάχατε ο σημερινός Ρωμαίος, ή τορινή Ιουλιέττα δε ζήτησε την αγάπη στη διαρκή αλλαγή;... Μικρούλα φίλη άγνωστη, μια συμβουλή παρμένη από τη ζωή άκούστε. Μην αγαπήσετε ποτέ σας με κι' αν αναπήσετε, αγαπήσετε όπως πρέπει. Η πραγματική αγάπη δε θριόκεται ποθενά είναι τόσο δύσκολη στον είκοστό αιώνα. Ώ! Μα γιατί άνοιξατε από έκπληξη τα μυγδαλωτά σας ματάκια... Τι; Δε συμφωνείτε με αυτά; Ναιώθετε άλλωστνη την αγάπη; Ώ! Τότε και τώρα μπορεί να γορήσουμε ευγενικά, όμορφα, άκόμη κι' άς μην αγαπηθήκαμε. Άσυμφωνία χαρητήρων: πάψατε να μου άρέσετε, δε μ' αγαπάτε, άς ζητήσουμε σε μια καινούργια αγάπη εκείνο το κάτι που δε βρήκαμε, κι' άς χωρίσαμε ήρεμα δίχως δάκρυα και μίσος, όπως άμύζει στο

Στον κάμπο τον άνθόχωρο, βιολέτα μυρωμένη την άσπράδα σου την περιούση σου χάρη... Νάχα κι' εγώ, πως πόθησα, τέτοια ψυχή καιρμένη πανόμορφο, ξεχωριστό της άνοιξης καμιά...

Το μάγο φως του φεγγαριού περιήφανο σε ζώνει κάθε νυχτιά, κοιμάμενη, που γέρνει το κεφάλι κι' ο ξέφυρος κρυφά-κρυφά στο πλάι σου ζυγώνει και σε χαϊδεύει, σε μεθά σου τραγουδεί τα κάλλη.

Και της αύγης το χάραμα σε θρίσκει μουσκεμένη απ' της δροσιάς την άσπιλη την άχνα που παγώνει κι' όταν προβαίνει του ήλιου άχτίδα φλογισμένη με μια άπέραντη στοργή, σαν μάννα, σε στεγνώνει.

Και φαίνεσαι σε κάθε μια ψυχή που σε ματιάζει από της Γης τα λούλουδα, το πιά άπλό κι' όφραιο να καρτεράς μ' άπάθεια χωρίς και να σε σκαίη της λιγοστής σου της ζωής το τέλος το μοραίο...

(Λευκάδα) ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΝΕΛΛΟΣ

Με το παράπονο αυτό

Πως τη ζωή θα στερεθώ δεν κλαίω γι' αυτό μονάχα, δεν κλαίω ούτε τα νεύρα μου μεσοδρόμεις πως χάνω μα κλαίω πικρά, πικρά και μέγχι να πεθάνω γιατί δεν αγαπήθηκα και ψεύτικα έστω τάχα...

Γιατί γλυκά δεν χτύπησε καμιά καρδιά για μένα, θερμή άγκαλιά δεν γίνηκε στον πόνο μου λιμάνι κι' άπόμειναν οι πόθοι μου για πάντα πόθοι πλάγοι κι' όνειρα όσα όνειρα στα στήθη ελα καιρμένα.

Τ' άγνό λουλουδι του Έρωτα δεν μύρισαν... Κι' άκόμα δεν γνώρισα στιγμές χαράς, γι' αυτό και τώρα κλαίω, — άραγε να μην τ' άξίζα; στον εαυτό μου λέω. Με το παράπονο αυτό θα μπού στο μαίρο χόμο.

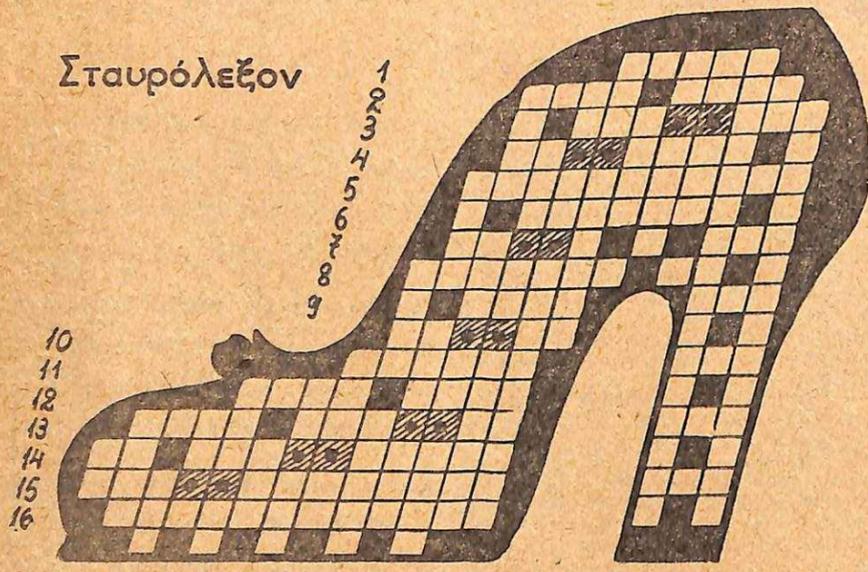
ΒΛΑΣΗΣ ΣΤΕΡΓΙΟΥ

μαγέτερο Ρωμαίο, στη σύγχρονη Ίουλιέττα μ' ένα άπλό κι' ευγενικό «άντ'ο».

ΜΙΛΗΣ ΦΙΛΟΣ

Γιά να διασκεδάσετε

Σταυρόλεξον



1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- Κεντρική οδός των Αθηνών.
- Συνήθίζεται στα τηλεγραφήματα. — Έγγρονον μουσικών οργανων.
- Κομφός. — Με ένα Ρ στην αρχή και ένα Α στο τέλος γίνεται φάρμα γυναικίου.
- Μισό φεϊδι. — Όνομα τριών Αράβων Βασιλέων της Σεβίλλης.
- Είδος λογοτεχνικού έργου.
- Σύγχρονος Βιεννέζος μουσικολογίας.
- Αναφορική άνωτομία (στην αίτ.). — Όνομα πόλεως και χωριών της Γαλλίας.
- Μία των δέκα εν Αθήναις φυλών κατέχουσα τιμητικήν θέσιν εις την εν Μαρθώνι μάχην. — Σημαίνει αριθμόν.
- Πόλις της Γαλλίας. — Μονάς βάρους.
- Είναι ο πλανήτης μας. — Βυζαντινή νότα.
- Ποιῶ, κατασκευάζω. — Όχι ψημένο.
- Πόλις της αρχαίας Φωκίδος ίδρυθείσα υπό τοῦ Ἀθαντος. — «Βράδον» στην Τουρκική.
- Πόλις της Σάμου. — Ηλεκτρική μονάδα. — Νότα. — Πρόθεσις.
- Γράμμα. — Τὸ δεύτερον τοῦ 7 ὀριζοντίως. — Μέρος τοῦ σώματος (αίτ.).
- Προσωπική άνωτομία. — Ποταμός της Ν. Ἀμερικῆς άνω τελικοῦ. — Όχι: ἡ μισή.
- Μεγάλη ὄρσοεισρά Ἀνδρων της Ν. Ἀμερικῆς.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- Νότα.
- Κινέζα ἴθσοποιός τοῦ κινηματογράφου.
- Αὐτὸ ἔκαμε τὸν Κολόμβον διάσημον.
- Σύνδεσμος συμπλεκτικός.
- Λιμὴν καὶ πόλις της Σκωτίας. —

- Βυζαντινή νότα.
- Χειμερινόν σπόρο.
- Ὁ πέμπτος μὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Ἑβραϊκοῦ ἡμερολογίου. — Όχι: τὰ μισά.
- Πλέον (δημ.). — Δύο ὅμοια σύμφωνα.
- Ἐπεται τῆς νυκτός. — Ἀρχαίον Βασιλείον της Μ. Ἀσίας.
- Οἱ νῆοι ἔχουν τὸ μικρότερο. — Ἀργία θεά. — Σήκωσε.
- Μπέρναρ... Πίγκερτον. — Ποταμοὶ της Ἀγγλίας. — Εὐχάριστον συναίσθημα.
- Θεὸς τῶν νεκρῶν τῶν Αἰγυπτίων. — Νούμερο. — Ἐτσι γίνονται κάποτε τὰ μάτια μας.
- Αναφορική άνωτομία. — Μισό λουρί. — Ἐντυποι.
- Πρόθεσις. — Συμφορία.
- Τέσσερα Γαλλικά.
- Κτητική άνωτομία. — Ἰσοδός ὄρις.
- «Χρυσός» (Γαλ.). — Συμπερασματικόν.
- Κατάστημα, τοῦ ὁποίου τὰ εἶδη ὀλα σεβρίζονται εις ζεύγη.
- «Ψυχή» (Γαλ.).
- Δικαστῆς κατωτέρου δικαστηρίου.

Ἀποστολεὺς:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ι. ΧΑΡΟΥΠΙΑΔΗΣ
 Θεσσαλονίκη.

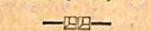
Οἱ πατάτες ποῦ βράζουν

Μέσα σὲ μιὰ καθαρόλα βραστοῦ νεροῦ βράζουν πατάτες. Ἄν, τώρα, ὑψώσουν τὴ φλόγα τοῦ γκαζιοῦ, πάνω στην ὁποία βράζει ἡ καθαρόλα, μήπως θὰ ψηθοῦν γρηγορότερα οἱ πατάτες;
 Καὶ γιὰ ποῦν λόγος;
 (Ἡ λύσις εις τὸ προσεχές)

Ὁ ἀριθμὸς

Μπορεῖτε μέσα σὲ εἴκοσι δευτερόλεπτα νὰ βρῆτε ἕναν ἀριθμόν, ὁ ὁποῖος, πολλαπλασιαζόμενος ἐπὶ 3 καὶ ἐλαττούμενος κατὰ 40 δίδει τὸν ἀριθμόν 140;

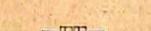
(Ἡ λύσις εις τὸ προσεχές)



Ποιὰ ἡ ἡλικία του

Ὁ Γιάννης ἔχει 17 χρόνια περισσότερο ἀπὸ τὸν Παῦλο. Ἐὰν τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ἡλικιῶν, δηλαδή, εἴν ὁ Παῦλος καὶ ὁ Γιάννης μαζί ἔχουν ὀδονταένα χρόνια, ποιὰ εἶναι ἡ ἡλικία τοῦ Παύλου;

(Ἡ λύσις εις τὸ προσεχές)



Λύσεις προηγουμένων

ΤΑ ΚΟΥΤΙΑ

Τὰ κουτιά ἦσαν 16, ἐνῶ θὰ ἦτο φουσι κώτερον νὰ πῆτε 11.

Οἱ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Οἱ τέσσερις ἀριθμοὶ εἶναι 3, 4, 12, 32.

ΤΑ ΖΕΥΓΗ

Ἡ εἰκὼν εἶχε 6 ζεύγη: τοὺς παίχτας τοῦ τένις, τοὺς ἵππους, τοὺς φωτογράφους, τοὺς ἐκδρομείς, τοὺς αὐτοκινητιστὰς καὶ τοὺς ποδηλατιστὰς.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΑΘΡΟΙΣΜΑ

Τὸ ἄθροισμα ἦτο 25 καὶ ἰδοὺ πῶς:

9	1	8	6	9	5
2	5	0	1	3	7
3	7	7	4	6	4
4	0	4	2	3	0
6	1	2	3	1	2
9	4	4	6	9	0

...ΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 555

Ὁριζοντίως:

- Ἐρωσ.—Χεῖρ. 2. Πέραν.—Ἴνα. 3. Ἄρτος. 4. Νά.—Δεί.—Χί. 5. Ἀργῶ.—Οἶκει. 6. Σία. Οὔρα. 7. Τώρα. — Ἡ παρ. 8. Ἄν.—Μάτ.—Ἰ. 9. Ἄνται. 10. Ἴπποι.—Σάμ. 11. Σφῶς.—Μαῖα.

Καθῆτως:

- Ἐπανάστασις. 2. Ρέ.—Ἄριον.—Πῶ. 3. Ὄρα.—Γάρ.—Ἀπό. 4. Σαρλώ.—Ἀμνός. 5. Ντέ.—Ἄτι. 6. Οὔα.—Ἡτα. 7. Εἶς.—Κάπ.—Ἴσα. 8. Ἴν.—Χῶραι.—Αἰ. 9. Ραφινάρισμα.

Μεταξύ μας

Κουρασμόδον. Ἡ νουδέλλα σας δὲν μᾶς κάνει, δυστυχῶς. Τὴν κρατοῦμε στὴ διαθέσῃ σας ἂν δὲν ἔχετε ἀντίγραφο.

Βύρωνας. Σ. Ν. Ἐγκρίνεται τὸ «Τότε μόνο» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὴ τῆ σειρά του.

Νένην. Ἐγκρίνεται ἡ «Θλίψη» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὴ τῆ σειρά της. Τὸ ἄλλο ἄεχνο.

Κ. Γ. Σ. Οἱ δύο πρώτες πράξεις σχετικὰ καλές, ἡ τρίτη ἄδύνατη, καὶ ὀχι καλογραμμῆνη.

Τασούλην Δ. Πανουσακην. Ἡ «Ἀνάστασις» πολὺ ψυχρὰ γραμμῆνη. Ἐγκρίνεται τὸ «Καλέ μου φίλε» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὴ τῆ σειρά του.

Χρήστον Κ. Δαπέρογολαν. Ἐγκρίνεται τὸ «Νοσταλγίες» καὶ θὰ δημοσιευθοῦν μετὴ τῆ σειρά τους. Γιὰ τίς εὐχάς σας εὐχαριστοῦμε.

Σ. Μ. Ἡ «Νοσταλγία» ἀνεπιτυχῆς. Τὸ «Χωρὸν» φλύαρο καὶ καθόλου στρωτὰ γραμμῆνο.

Χάριν Βολ. Συμπαθητικὸ τὸ γράμμαό σας, ἀλλὰ τὸ θέμα ποῦ διαλέξατε πολὺ κοινό. Στείλτε μας τίποτα πῖο πρωτότυπο. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια, εὐχαριστοῦμε.

Μίμην Πολιτόπουλον. Ἐγκρίνεται τὸ «Ποῖς Κύριε;» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὴ τῆ σειρά του. Ἡ «Αουλουδένια πολιτεία» θῶθελε περισσότερο δούλεμα. Φαίνεται ἐπιφρασμένη ἀπὸ κάποιο παρόμοιο ποίημα ποῦ ἔγινε διαβάσει, μὰ δὲν θυμόμαστε πῖο τίνοσ ἦταν.

Ἐρρίκον Α. Ἄν ἐλάθαμε τὸ πεζό σας, θὰ σᾶς ἀπαντήσαμε ἀσφαλῶς. Ἄλλως, θὰ παρέπεσε στὸ ταχυδρομείο.

Χρήστον Ταλαντινόν. Συμπαθητικὸ τὸ ποιηματάκι σας. Θὰ τὸ δημο-

σιεύσομε ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά του, μετὴ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μᾶς στείλετε ἀργότερα καλύτερα ἀπ' αὐτό.

Α. Κ. Σύνορα. Δὲν μᾶς ἱκανοποίησε τὸ «Πρὶν ἀκόμη ἡ ψυχὴ τῆς πετάξει». Κατώτερο ἀπὸ ἄλλα προηγουμένα σας. Καὶ τὸ «Πόνος βουδὲν» πολὺ ἐξεζητημένα γραμμῆνο.

Ἀχ. Ζημ. Ὅχι δημοσιεύσιμη ἡ «Φιλολογικὴ Καζούρα». Πολλές φλυαρίες καὶ χωρὶς ἐνδιαφέρον.

Κ. Ο. Τὰ ποιήματά σας δείχνουν κάποιο ταλέντο, μὰ δὲν εἶναι ὅσο πρέπει δουλεμένα. Μεταχειρίζεσθε ὀρισμένες ἐκφράσεις ἐξεζητημένες ἢ κακόηχες ποῦ χαλοῦν τὴν ἄρμονία τοῦ ποιήματος, ὅπως λ.χ. «Σκοταδιές, τῆς ξενιτειᾶς τὸ κάμα» ἢ ἀπόρροφη, ἀποδραυδῶ, διψάρικα ὄρνικα κ.λ.π. Στείλτε μᾶς κάτι πῖο προσεγγμένο.

Νινέτταν Γεωργίου. Ὅχι δημοσιεύσιμη, δυστυχῶς, ἡ «Καρδιά τῆς γυναικάς». Φοβερὰ κοινὸ θέμα χωρὶς τίποτα τὸ πρωτότυπο.

Μελχιώρ. Θὰ προσπαθήσομε νὰ δημοσιεύσομε καὶ τὴ συνέχεια ὅταν μᾶς ἔλθῃ βολικά, γιὰτι καὶ πάλιν μᾶς δυσκολεύει ἡ ἐκτασίς του. Δὲν συμφωνοῦμε μαζί σας στὸ ζήτημα αὐτό, γιὰτι ἐμείς παίνομε ὀψ' ὄψιν καὶ ὀρισμένους τεχνικούς λόγους καὶ βρισκομε δὲν ὄχιαν τὸ διήγημα τίποτα, ἂν γραφόταν πῖο σύντομα, πῖο συνοπτικά.

Λούλαν Δρακάκη. Τὸ μόνο «μέσον» ποῦ κάνει νὰ δημοσιευθῇ ἕνα ποίημα ἢ πεζὸ στὴν «Ἐβδομάδα» εἶναι ἡ ἀξία του. Δὲν κάνομε ποτέ, ἀπολύτως καμμιά διάκριση φίλων ἢ γνωστών. Τὸ πεζό σας ἔχει ἕνα κοινότατο θέμα καὶ τὸ γράμμαό του εἶναι ἀνώμαλο: Οἱ φράσεις πολὺ σχοινωτενείσ καὶ κουραστικές. Λυπόμικτε εἰλικρινᾶ γιὰ τὴν ἀπογοήτευση ποῦ θὰ σᾶς δώσῃ ἡ ἀπάντησίς μας, μὰ δὲν μπορούσαμε παρὰ νὰ σᾶς πούμε τὴν ἀλήθεια, ὅπως τὴν λέμε σὲ ὄλους ποῦ μᾶς

«Ἐβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΟΣ 11ον

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΡΡΗ 11 ἀριθ. Τηλεφ. 28517 Ἐκδόται:

ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ Διευθυντής: ΑΔ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ Φαδιέρου 12

Ἀρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ (Νικαίας 17)

Καλλιτ. Συνεργάτης: ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησία ἐσωτερικοῦ δρ. 250
 Ἐξάμηνος » » 125
 Ἐτησία ἐξωτερικοῦ Λίρας 1.10
 » Ἀμερικῆς Δολλάρια 6
 Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ 5

Ἐπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Παπαστράτου 10 Σ) μετ' Ὑμητοῦ)

Τὰ ἀποστελλόμενα χειρόγραφα, δημοσιευόμενα καὶ μῆ, δὲν ἐπιστρέφονται.

γράφουν.

Δεδοῦσαρον Λεκλανσὲ (!) Γιὰ νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς, ὅς λέμε ὅτι περισσότερο γελᾶσαμε μετ' ὀ... γράμμα σας, παρὰ μετὸ εὐθνομογράφμά σας. Πάντως, δὲν ἀρνόμμεθα ὅτι καὶ τὸ τελευταῖο αὐτό ἔχει ὀρισμένα σημεῖα καλοῦταικα, μὰ

στὸ σύνολο εἶναι μέτριο. Στείλτε μᾶς τίποτε ἄλλο περισσότερο δουλεμένο.

Στρατ. Νέλλων. Τὸ σταυρόλεξό σας ἐλήφθη καὶ ἐδόθη στὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε.

Βάρδαν Φωκᾶν. Τὰ θέματά σας δὲν εἶναι ἄσχημα, ὅμως τὸ μέτρο σκοντάφτες πολὺ, καὶ γενικά ὀστίχος σας εἶναι ἀδουλεύτος. Κυττάξτε λ.χ. τὸν στίχο αὐτό: «Τώρα κι' ἂν εἶν' ἄμαρτωλὸ φίλι κι' ἀνάβλεμμά σου, μετ' ἄκου, αἰδὲν πλήρωσα φιλί δικό

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

να βρῆτε τὴν ποῦδρα ποῦ πηγαίνει στὸν τύπο σας. Γι' αὐτὸ ζητεῖτε τὴν Μυστικὸν Ποῦδρα καὶ τὸ Κομπάκι Μυστικὸν σύμφωνα μετ' ὀν πίνακα τοῦ Σέρκ ποῦ εὑρίσκειται εἰς ὀλα τὰ καταστήματα καὶ σᾶς λέγει ποῖος συνδυασμός πηγαίνει καλύτερα στὴν ἐπίδερμίδα σας τὰ μαλλιά καὶ τὰ μάτια σας. Ἡ ποῦδρα Μυστικὸν τοῦ Σέρκ στρώνει τόσο καλὰ στὴν ἐπίδερμίδα σας ὅστε ἀφομοιώνεται μ' αὐτὴν. Ποῦδρα Μυστικὸν σὲ κουτιά τῶν Δρ. 80. καὶ 50. Κομπάκι Μυστικὸν Δρ. 40. Ἐναντὶ 3δρ γραμμίσμου ἀποστέλλεται δείγμα ποῦδρας καὶ Κομπάκι. Γεν. Ἀντ.: Οἶκος Π. Ι. Μαγκριώτη, Νίκης 10, Ἀθῆναι.

ποῦδρα Mustikum

SCHERK

Ἡ Ροσιὸν ἀρσοῦσων Scherk γανανειώνει τὸ δέρμα, ἀμορφώνει τὸ πρόσωπο. Ζητήσατε ριαζίδια τῶν Δοακ. 90. καὶ 55.

Ο ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 15)

για να τον μηνύσουν.

Έχουν ως εξής τα πράγματα:

Το εδωλίον με τον κατηγορούμενον εδρίσκειται στην μέση. Ένθεν και ένθεν οι τώως τεθλιμμένοι συγγενείς και φίλοι. Όλίγον παρα πέρα ή χήρα του άειμνήστου μέλις συνελθούσα εκ τής πληξάσης αυτήν συμφοράς. Έχουν εξετασθή οι μάρτυρες

και τα είπαν τα πράγματα όπως έγιναν ακριβώς.

Προχωρεί, λοιπόν, ο συνήγορος και παίρνει θέσιν μπροστά στην προεδρικήν έδραν. Έχει το βήμα επιβλητικό. Το ύφος συννεφώδες. Το βλέμμα άγρωγον.

—Κύριε δικαστάι. (Τελεία). Έπεισθόντιον θλιθερόν όμολογουμένως, (κόμμα) άτυχές άσφαλώς, (κόμμα) συνέθη εις τον ναόν Άγίου Γεωργίου του Καρόστη. (τελεία). Οι τεθλιμμένοι συγγενείς και φίλοι του άειμνήστου νεκρού παρουσιασθέντες ένώπιον του ύμετέρου δικαστηρίου,

(κόμμα) σάς εξέθεσαν τδ συμβάν εις όλας του τας λεπτομερείας. (Τελεία. Βλέμμα προς το πάτωμα). Δεν σάς μακρυγορώ, συνεπώς, επί του επεισοδίου αυτού καθ' εαυτό. (Έπισταμμένοι βλέμμα στις μύτες των παπουτσιών του). Άλλήλλά (πέντε λάμδα σχοινοτενώς και άπότομος στροφή των βλεμμάτων στην όροφήν) θά ένδιαι τριψω όλίγον εις τα αίτια. (τελεία). Πώς είναι δυνατόν, εις λογικός άνθρωπος, να εισέλθη εις ένα ναόν και μάάλιστα εκ των κεντρικωτέρων και άριστοκρατικωτέρων τής πρωτεύουσας, καθ' ήν στιγμήν γίνεται ή έκφορα άγνώστου προς αυτήν προσώπου τεθνεώτος και να τον προσφωνήση επικηδείως καθ' έν τρόπον προσεφώνησε τον περι οδ ό λόγος νεκρόν ό κατηγορούμóνος πελάτης μας; (τελεία. Βλέμματα από θριαμβευτική άπορίας προς τον πρόεδρον. Έντυπωσιακή σιωπή), την όποιαν διακόπτει ό πρόεδρος:

- Αυτό λέμε κι' εμείς!
- Αυτό;
- Μάλιστα.

—Έ, λοιπόν, κ. πρόεδρε, υπάρχει ή εξήγησις! Μόνον παράφρων, (κόμμα), μόνον ανισόρροπος, λέγω, (κόμμα), μόνον άνθρωπος άπωλέσας την ίσορροπίαν του λογικού του είναι δυνατόν να πράξη ό,τι έπραξεν ό κατηγορούμενος πελάτης μας. (Θριαμβευτική τελεία). Παράκρουσιν στιγμιαίαν έπείσομεν κ. πρόεδρε!

Εις τον ίδιον τόνον συνεχίζεται ή άγόρευσις. Ό κατηγορούμενος επικηδείως ορήτωρ οίγει άγρια βλέμματα δεξιά, άριστερά και συγκρατείται στο έδωλίον του μέχρι ένός σημείου. Άλλά όταν άκούει δεκαπενθήμερον φυλάκισιν, σηκώνεται επάνω έξαλλος και βοά:

—Ούαί! Ούαί! ύμιν γραμματείς και Φαρισσαίοι υποκριταί. Δεν θά αποθάνετε και ύμεις;

—Σιωπή!

—Έγώ θά σάς βγάλω τον επικηδείον!

Α. ΨΑΘΑΣ

Γράσματα

ΕΜΠΡΙΜΕ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ

Εις Πλουσιολάτην Συλλογήν 6 με τών καλύτερών τιμών.

Ακριβός

ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ 4

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Ο. Ε. Ε. Π. Θα σάς άπαντήσωμε ώρισμένως στο προσεχές φύλλο και από τής στήλης αυτής.

Ένα ν διαβάτην τής ζωής. Δυστυχώς να γίνουν άπολύτως στο φυσιολογικό χρώμα τα μαλλιά σας δεν είναι δυνατόν. Να μουνταίνου όμως, ώστε καθόλου να μη φαίνονται κτυπητές οι άσπρες τρίχες σάς το ύπόσχομαι άν μεταχειρισθήτε έπακριβώς την συνταγήν του γράφω άνωτέρω προς Κ. Π. Ν.

Νιν έτα Γεωργίου. Σάς άπότησα και πάλιν ότι θά σάς δεχθή δωρεάν, άρκεί να του πητε το ψευδώνυμόν σας. Η σχετική έντολή έχει διαβιβασθή από καιρό. Σάς ευχαριστούμεν για τα τόσο καλά σας λόγια.

Α. Ι. Ηπειρον. Κάθε πρωί μετά το πλύσιμο του προσώπου σας μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο με την κάτωθι λοσιόν, να περνάτε όλο σας το πρόσωπον έλαφρώς:

Alcool camphré	30	gr.
Teinture de benjoin	15	>
Eau de cologne	60	>

Fau distillée

100

Κάθε βράδυ δε άφοδ πλυθήτε με χλιαρό νερό, βάζετε στα σπυράκια επάνω μ' ένα σπιρτόξυλο στο όποιον έχετε διπλώσει λίγο βαμβάκι την κάτωθι άλοιφή. Αν τα σπυράκια είναι καθ' όμάδας και κοντά, τότε τ' αλείφετε απ' ευθείας με τα δάκτυλο.

Camphré	0,10	cent.
Acide salicylique	0,10	>
Oxyde de zinc	1	gr.
Vaseline	4	>
Lanoline	4	>

Την λοσιόν αυτήν κατ' αρχάς θά αρχίσετε να την μεταχειρίζεσθε άραιωμένη, δηλ. ένα τέταρτο του ραχοπότηρου φάρμακο και 3/4 νερό.

Υστερ' από λίγες μέρες βάζετε περισσότερο φάρμακο και λιγώτερο νερό, ούτως ώστε στον μήνα να μεταχειρίζεσθε σκέτο άπολύτως το φάρμακο, χωρίς καθόλου νερό. Επίσης το βράδυ, πριν κοιμηθήτε, θά κάνετε την ίδια τακτική. Ν' άποφεύγετε άπολύτως να τα εγγίζετε με τα νύχια τα σπυράκια, γιατί άφήνω που θά κάνετε ανεξίτηλα σημάδια, αλλά θά γεμίσετε όλο το πρόσωπο από σπυράκια. Άλλά δυο φορές την εβδομάδα, την μία φορά θά κτυπάτε ένα άσπραδι αυγού και μ' αυτό τ' αλείφετε ή πρόσωπο, την δ' άλλην φορά ένα σκέτο κρόκο αυγού. Μετά 10 λεπτά θά ξεκαθαρίζετε το πρόσωπο με βαμβάκι βουτηγμένο σε άγνό ροδόνερο ή τριανταφυλλόνερο. Οι βδέλλες είναι άσπειρες. Είναι μέθο-



Τό "Σεβεκλά" κρατεί τα μαλλιά ύριη!

Με την χρησιμοποίησιν του "Σεβεκλά", επιτυχάνετε άπολυτη καθαριότητα των μαλλιών σας. Άρκεί να ξεπλύνετε μετά από λούσιμο τα μαλλιά σας προσεκτικά με τη διάλυσι του "Σεβεκλά". Και ως άποτέλεσμα θά έχετε μαλλιά φρέσκα και γυαλιστερά. Κάθε φάκελλος του Σαμπουάν Τέτ-Νουάρ περιέχει και το άνάλογο "Σεβεκλά". Για τα ξανθά μαλλιά μεταχειρίζεσθε το Σαμπουάν και για τα σκούρα το Σαμποζάν. Υπάρχει και ύγρο Σαμπουάν συνδυασμένο με το "Σεβεκλά", για σκούρα και για ξανθά μαλλιά. Υγιεινή και οικονομική περιποίησις των μαλλιών. Φιάλη Δρχ. 80 και 50.

Ζητήτε από τούς κουρείς να λούσουν τα μαλλιά σας με το "ΟΝΑΚΑΛΙ", τοδ Τέτ-Νουάρ. Ταχύτης, άνεία και όμορφιά.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤÊΤΕ-ΝΟΙΡΕ avec cheveclat

ΔΡΧ. 12.50

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10-ΤΗΛ. 25-739

αριστηλεφ 20=197

Ο ΤΕΧΝΙΤΗΣ του γούστου

της καλαισθησίας της πρωτοτυπίας

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΠΕΛΕΜΗΣΙΟΣ ΜΟΔΑ ΤΕΧΝΗ ΚΑΛΛΟΓΡΟΥ 4

GRAND LUXE

δος κομπογιαννική. Κάθε μεσημέρι ζλείφετε τὰ σπυριά με τὴν κάτωθι ἀλοιφή, ἔστω καὶ ἀπὸ τὸ πρωὶ μετὰ τὴν λοσιόν:

Camphré	0,10 cent.
Acide salicylique	0,10 >
Oxyde de zinc	1 gr.
Vaseline	4 >
Lanoline	4 >

Μετὰ δέμηνη κοῦρα ξαναγράψτε μου.

Ἄπε λ π ι σ μ ἔ ν η ν μ ι κ ρ ο ὤ λ α ν, Κ α β ἄ λ λ α ν. Κάθε πρωὶ, μετὰ τὸ συνηθισμένο πλύσιμο καὶ ἀφοῦ σκουπισήτε, μ' ἓνα βαμβάκι βουτηγμένο στὴν

κάτωθι λοσιόν, νὰ περνᾶτε ὅλο σας τὸ πρόσωπο:

Alcool camphré	30 gr
Teinture de benjoin	15 >
Eau de cologne	60 >

Ἄ μ ο ι ρ ο ν Μ ι σ ἄ κ. Νὰ προσέξετε πολὺ στὴν πάθησή σας αὐτὴν καὶ νὰ φροντίσετε νὰ θεραπευθῆτε ῥιζικῶς, γιὰ τὴν πιθανὴν νὰ μεταβληθῆ συνέπεια τῆς χρονι-ποιήσεως καὶ τῆς ἀκαταλλήλου θεραπεί-ας σὲ σύκωσιν τοῦ προσώπου. Λοιπὸν στὰ μέρη τῶν σπυριῶν καθημερινῶς χλιαρὰς κομπρέσσης με ἀραιὸ βορικό, δηλ. σὲ δύο

ποτήρια κοχλασμένο καλὸ νερὸ ἔνα κουτάλι τῆς σούπας βορικό. Μετὰ δὲ τὴν κομπρέσση, ἀφοῦ σκουπισθῆτε, νὰ βάζετε ἐπάνω στὰ σπυριάκια ὀλίγη πομίδα Κοροβακκίνης ἀντιπυογένης. Ν' ἀποφεύγετε τὸ συχνὸ ζύρισμα καὶ μάλιστα τὸ κόντρα. Νὰ χρησιμοποιήτε πολὺ ζεστὸ νερὸ στὸ ζύρισμα. Ἴδιως νὰ κάνετε ἀντι-σταφυλοκοκκικὸν ἐμβόλιον ἐνέσεις. Μέραν παρ' ἡμέραν μιὰ, ἐν ὄψῃ 20—24 ἡρῶν. Ὁ γιὰτρός σας ξέρει. Οἱ ἐνέσεις εἶναι ἀ-παραίτητες γιὰ τὴν ῥιζικὴν θεραπεία σας. Ν' ἀποφεύγετε ἐπίσης τὴν σάλτση, τὰ πα-στά, τὰ χοιρινὰ καὶ τὰ οἶνοπνευματοῦχα

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ο. Ε. Ε. Π. Τὴν ἀπάντησιν στὸ γράμ-μα σας, θὰ τὴν βρῆτε στὴν στήλη τῆς «Δόρα» τοῦ προσεχοῦς φύλλου.
Ἐ λ ἔ ν η ν Κ. Ἐ ν τ α ὖ θ α. Αὐτὸ ποὺ ἔχετε, εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶναι λίγο ἐ-νοχλητικὸ, ὄχι ὅμως καὶ ἐπικίνδυνον, οὔτε μπορεῖ νὰ ὑποχωρήσῃ τελειωτικὰ, μόνον νὰ μετριασθῆ κάπως εἶναι δυνατόν, γι' αὐτὸ θὰ ἀκολουθήσετε τὴν ἐξῆς τακτικὴν: Θὰ πάρτετε Π ρ ο γ κ υ ν ὀ ν Σ ἔ ρ ι ν γ κ εἰς δισκία τῶν 1000 μ. καὶ σύμφωνα με τὴν ὁδηγίαν τῶν θὰ τὰ παίρνετε. Ταῦτο-χρόνως κάμετε καὶ 10 ἐνέσεις Κάλσιου ἐνδοφλεβίως. Μόνον μιὰ φορὰ θὰ γίνοναι αἱ ἐνέσεις, τὰ δὲ δισκία θὰ τὰ ἐξακολουθή-σετε ἐπὶ ἓνα ἑξάμηνον.

Δ υ σ τ υ γ ι σ μ ἔ ν ο ν Ν ἔ ο ν. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶναι ἐνοχλητικὸ αὐτὸ τὸ πρῶ-γμα ποὺ παρουσιάζεται πάντοτε αὐτὴν τὴν ἐποχὴν στὰ μάτια σας, δὲν εἶναι ὅμως τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν λεγομένην ἐαρινὴν ἐπιπιφυκίτιδα, ποὺ κάλλιστα θὰ μπορεῖ-τε νὰ τὴν προλάβετε ὅταν τηρήτε μιὰ σχετικὴ καθαριότητα, ἐπὶ πλέον δὲ ὅταν ρίχνετε προῖ καὶ βράδυ στὸ κάθε μάτι ἄ-πο μιὰ σταγόνα κολλυρίου ἀργυροῦλης ποὺ θὰ τὸ πάρτετε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο τοῦ χω-ριοῦ σας. Τώρα δὲ ἐφ' ὅσον ἐξεδηλώθη καλὸν εἶναι νὰ πάτε σ' ἓναν γιὰτρό νὰ σὰς κάμῃ ὅ,τι αὐτὸς νομίζει καὶ φροντίσει νὰ φορῆτε μαύρα γυαλιὰ, ὥστε νὰ ἀπο-φεύγετε ὃ ἐρεθισμὸς.

Ἄ δ η μ ο ν ο ὖ ν τ α. Δὲν γνωρίζω γιὰτί ὡς τώρα ἐφημέροσθῃ αὐτὴ ἡ θερα-πεία. Ὅχι βέβαια ποὺ δὲν εἶναι καλὴ, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἡ ἀρμόζουσα στὴν προκειμέ-νη περίπτωση. Αὐτὸ ποὺ γράφετε εἶναι τὸ μόνον ἀποτελεσματικὸ, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς διαρκείας δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τὸ γνωρίζω ἀπόλυτα, γι' αὐτὸ θὰ σὰς πληροφορήσῃ ὁ χειρουργός, ὃ ὅποιος θὰ ἀ-νάλωθῃ τὴν ἐπιμέθειαν. Ὅταν δὲ ἀποφα-σίσετε νὰ τὴν ὑποσῆτε, πρῶγμα ποὺ ἐκ-θύμως σὰς τὴν συνιστῶ, τότε με εἰδοποιεῖ-τε ἐνωρίτερα, ὥστε νὰ μπορέσω νὰ σὰς φανῶ γρήγορος. Τέλος, ἂν καὶ προκατα-βολικῶς ζητήτε τὴ γνώμη μου, σὰς λέγω ὅτι ὁ κ. Σ. Οἰκονόμου, καθηγητῆς, εἶναι ὁ μόνος ποὺ ἐνδείκνυται στὴν προκειμένην περίπτωσιν. Τὸν βρῆσατε στὴν Πολυκλι-νικὴ Ἀθηνῶν, Πειραιῶς 3 ἢ 7 τὸ πρωὶ.

Ἄ π ἔ λ π ι δ α φ ω ν ἦ ν. Ζητᾶτε τὴν γνώμη μου γιὰ τρία πράγματα. Θὰ σὰς ἀπαντήσω στὰ δύο μόνον, γιὰ τὸ τρί-τὸ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξετασθῆτε ἀπὸ γι-ατρό καὶ μάλιστα καρδιολόγῳ. Ὅλα τὰ συμπτώματα τὰ ὅποια αἰσθάνεσθε: ἐξά-ψεις, μυοδιάρματα, δειλίαν καὶ κόμους μποροῦν θανατῶσαι νὰ περάσουν με τὰ δύο φάρμακα ποὺ σὰς γράφω. Τὸ ἓνα εἶναι ὕ-περ καὶ θὰ τὸ παίρνετε κατὰ σταγόνες, τὸ δὲ ἄλλο δισκία ἀπὸ τὰ ὅποια θὰ παίρ-νετε δύο ἡμερησίως, δὲν θὰ παίρνετε μόνον τὴν 5 πρῶτην ἡμέραν τοῦ μῆνα καὶ τὴν 5 τελευταίαν. Τὰ φάρμακα εἶναι: Βάμμα βαλεριάνης 30 γρ. θὰ παίρνετε 30 σταγόνες τὴν ἡμέραν: 15 τὸ πρωὶ καὶ 15 τὸ βράδυ καὶ τὰ δισκία Προχινόν Σέρην. Μετὰ μερικὰς μέρας μοῦ ξαναγράψτε.

Ν ε α ρ ὀ ν Δ. Δ. Δ. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶναι ἐνοχλητικὸ αὐτὸ ποὺ ἔχετε, ὄχι ὅ-μως καὶ τόσο φοβερὸ ὥστε θέλετε νὰ τὸ παρασῆσατε. Γιατί, ἂν παροῦσατε κανέ-να φίλο σας, ἀσφαλῶς θὰ σὰς φώτισε λι-

ποτά

Ἄ λ ο υ κ ὸ ν Ρ ὀ ὀ δ ο ν. Γιὰ τὴν πιτυρίθρα ἡμέραν παρ' ἡμέραν νὰ κάνετε μιὰ ἐλα-φρὰ ἐντριβὴ τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς με ὀλίγο ἀπὸ τὸ κάτωθι φάρμακον:

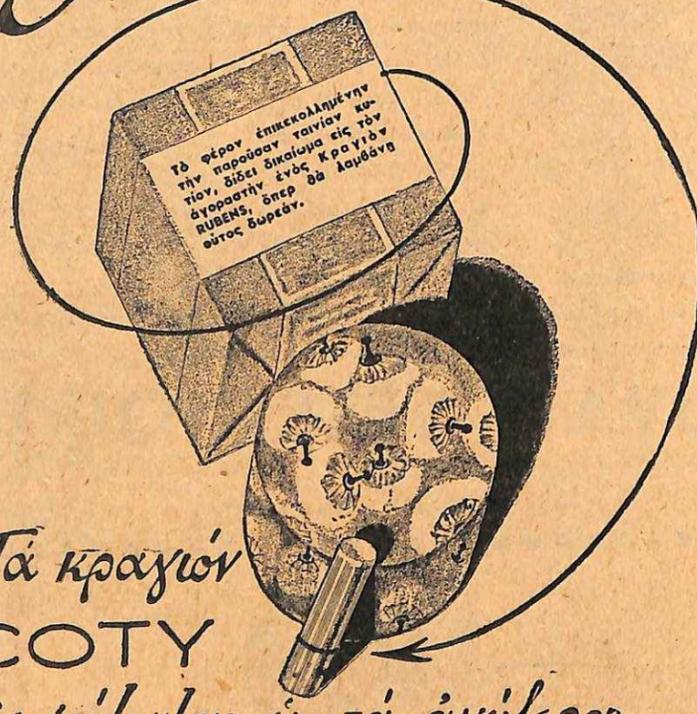
Solution de Sublimé à 1%	100 gr.
Alcool de roses	100 >
Huile d' amandes douces	5 >
Teint de cantharides	2 >
Teint de citron	4 >

Νὰ λούζεσθε δὲ μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομά-δα με κατραμσάπυρνον. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ

πρόσωπο, ν' ἀποφεύγετε τὸ σαποῦνι, νὰ πλένεσθε πάντα με μόνον χλιαρὸ νερὸ, νὰ χρησιμοποιήτε δύο φορές τὴν ἑβδομάδα τὸ κτυπημένο ἀσπράδι αἰγίου, τὸ ὅποιο μετὰ δέκα λεπτά ν' ἀφαιρῆτε με χλιαρὸ νερὸ καὶ νὰ χρησιμοποιήτε τὸ πρωὶ μετὰ τὸ πλύσιμο καὶ τὸ βράδυ τὴν λιπαρὰ κρέμα Χαρέμ, πρὶν δὲ ἀπὸ τὴν πούδρα τὴν βᾶ-νισινγκ Χαρέμ. Εἶναι πολὺ φθηνὴ καὶ κα-λὴ στὴν περίπτωσή σας.

ΔΟΡΑ

ἓνα δῶρον...



Τὰ κραγιόν
COTY
Θημίφορται ὡς τὰ ἀνώτερα.

Διὰ νὰ τὰ δοκιμάσουν δλαι, εἰ δυνατόν,
αἱ κυρίαί μας θὰ πωληθῇ

Ἄπὸ 10 - 31 Μαΐου

εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα Ἀθηνῶν καὶ Ἑσπαρχιῶν ἓνα κουτί πούδρας «Κοτύ» τῶν ἔρ. 78 με εἰδικὴν ταινίαν, περιέχον ἓνα ἱκραγιόν RUBENS πρὸς δοκιμήν.)

ἓνα ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ COTY



Α! ὁ ὠραῖος ἀνοιξιάτικος ἥλιος!



Τί καλὸ ποὺ κάνει!
Τὸ δέρμα μας ὅμως ἔχει ξε-συνηθισθεῖ καὶ εἶναι εὐαίσθητον. Δι' αὐτὸ ἄς τὸ τριβωμεν καλὰ με κρέμα NIVEA ἢ EUCERIT, τὴν ὁποῖαν περιέχει ἡ κρέμα αὐτὴ, προσφι-λάττει καὶ δυναμώνει τὸ δέρμα. Ἐτσι δυ-νάμεθα νὰ ἀπολαύσωμεν τὸν εὐεργετικὸν καὶ ζω-γόνον ἀέρα καὶ ἥλιον χωρὶς νὰ φοβούμεθα τὴν βλα-βερὰν ἐπίδρασίν των.
Ἡ NIVEA ἔχει διπλὴν ἐνεργείαν. Χαρίζει δροσεράν, ὑγιᾶ ὕμνην καὶ τρυφερὸν βεβ-λουδένιο δέρμα.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ βιβλιοπωλεία.
Τὸ μικρὸν κουτίον ἔραχ. 15, τὸ μέγαλον ἔραχ. 30.

γάκι, ώστε να μη φθάσετε στο σημείο να μελαγχολήτε. Πολύ μεγαλύτερο κακό θα σας κάνει η μελαγχολία από το άλλο που σας ανησυχεί. Αφήστε λοιπόν κατά μέρος τους φόβους που σας έχουν κυριεύσει και κυττάξτε να στρέψετε την προσοχή σας σε κάτι που μπορεί να σας ωφελήσει για να σταματήση δε αυτό ακολουθήσατε αυτά που σας γράφω, αλλά ταυτόχρονα εξετάσατε και μόνοι σας τι άλλο δρόμο πρέπει να χαράξετε και ποιός είναι ο προ-

ορισμός σας. Θα πάρετε τώρα Φοτίνη Σίμπα εις δικία, σύμφωνα με την οδηγίαν τους. Θα τα παίρνετε επί ένα κρύμνον. Επίσης θα πήτε στο γιατρό σας να σας κάνει μερικές ενέσεις Κάλτσου. Γκλωκονάτ ενδοφλεβίως και στρυγνίνης υποδορείως. Έν δλω θα κάμετε 24 ενέσεις, 12 Κάλτσου των 10 εκ. και 12 ενέσεις στρυγνίνης των 2 χιλ., όταν δε τελειώσατε τότε μού ξαναγράφετε.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ



ΒΟΗΘΗΣΑΤΕ
ΤΟΝ
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΝ
ΣΑΣ

**-ΝΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΗ
ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΣΑΣ**

Χιλιάδες Ιατροί ανά τον κόσμο συνιστούν την ΚΟΛΥΝΟΣ, διότι έχει αποδειχθεί η αντισηπτική και καθαριστική της ιδιότης.

Έκατομμύρια μικρόβια, άτινα προκαλούν την καταστροφή των οδόντων, φονεύονται όσκις τα δόντια πλύνονται με την ΚΟΛΥΝΟΣ.

Ο ενεργητικός, αναζωογονός άφρός της διεισδύει εις κάθε

κοιλότητα και σχισμήν και εξαλείφει τα κίτρινα κηλιδώματα και έκδιώκει τα υπό σήφιν έναπομείναντα φαγητά. Συντόμως οι οδόντες σας αποκτούν νέαν λαμπρότητα και όλόκληρο το στόμα σας γίνεται καθαρό και δροσιστικό. Αρχίσατε από σήμερα την χρήσιν της ΚΟΛΥΝΟΣ, θα μείνετε ένθουσιασμένοι με τα επί των οδόντων σας αποτελέσματα.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ,"



ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

ΟΙΚΟΚΥΡΑΙ

Μην παρασκευάζετε ρόφημα από Καφέ, Γάλα, Κακάο και Σοκολάτα, δίχως να προσθέτετε

ΒΙΝΑ

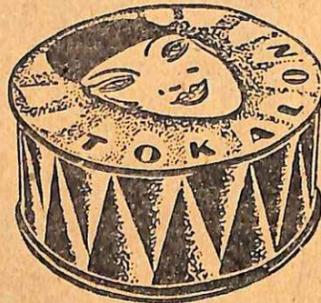
διότι η ΒΙΝΑ τα καθιστά θρεπτικώτερα, παχύτερα και ευγευστότερα. Προστίθεται εις τας Έσδομοπωλεϊας και Καφεκοπτεϊας εις ΚΥΤΙΑ των 50 γραμμίων.

**Η μεγαλύτερα
ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ
της ζωής μου**



**ΧΕΛΛΑ
ΠΙΤΤ**
ΝΕΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟ-
ΓΡΑΦΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

Τρεις επίσημοι κριταί με έβλεπαν να βάζω μιά κοινή πούδρα. Είχα ύφος «μακιγιαρισμένης», ή πούδρα έκανε πλάκες επί της έπιδερμίδος μου. Την αφήρεσα όλως διόλου. Κατόπιν έβαλα μίαν νέαν πούδραν, άόρατον, άεροποιημένην, άναμειγμένην με mousse de creme. Οι κριταί άνεφώνησαν από έκπληξιν. Δέν ήμην πλέον ή ίδια.



Είνε το μεγαλύτερο μυστικό από όσα ποτέ άνεκαλύφθησαν όσον άφορά την πούδρα. Η συνταγή και τα σχετικά δικαιώματα έξηγοράσθησαν άμέσως από την Tokalon δι' ένα άσήμαντον ποσό. Μπορεί κανείς να την προμηθευθί τώρα παντού, υπό το όνομα Πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμάσατέ την και δείχνεσθε νεωτέρα, όμοιοτέρα, πιό φρέσκη κάθε πρωί.

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ίατρος **Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**

Είδικευθείς έν Παρισίοις

Έξέτασις δι' άκίνων Ραϊνγκεν

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6



Κομμωτήριοι

ΛΟΥΞ



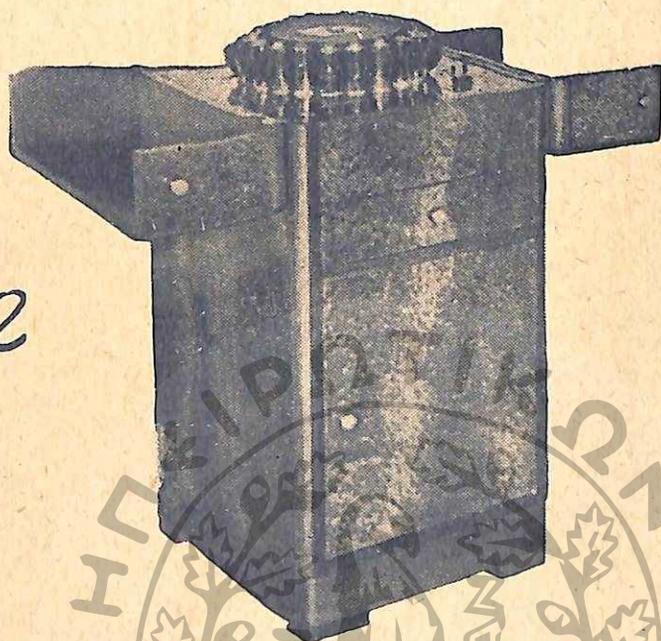
Περμανάντ

ΜΕ ΤΟ ΝΕΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ
ΑΝΕΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

Royale

ΩΣ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΑ
ΦΗΜΙΣΜΕΝΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ
ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

*Maiet
Realistique
Funa*



ΔΡΧ.
150

ΑΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

Πανεπιστημίου 75 - Τηλ. 23-776